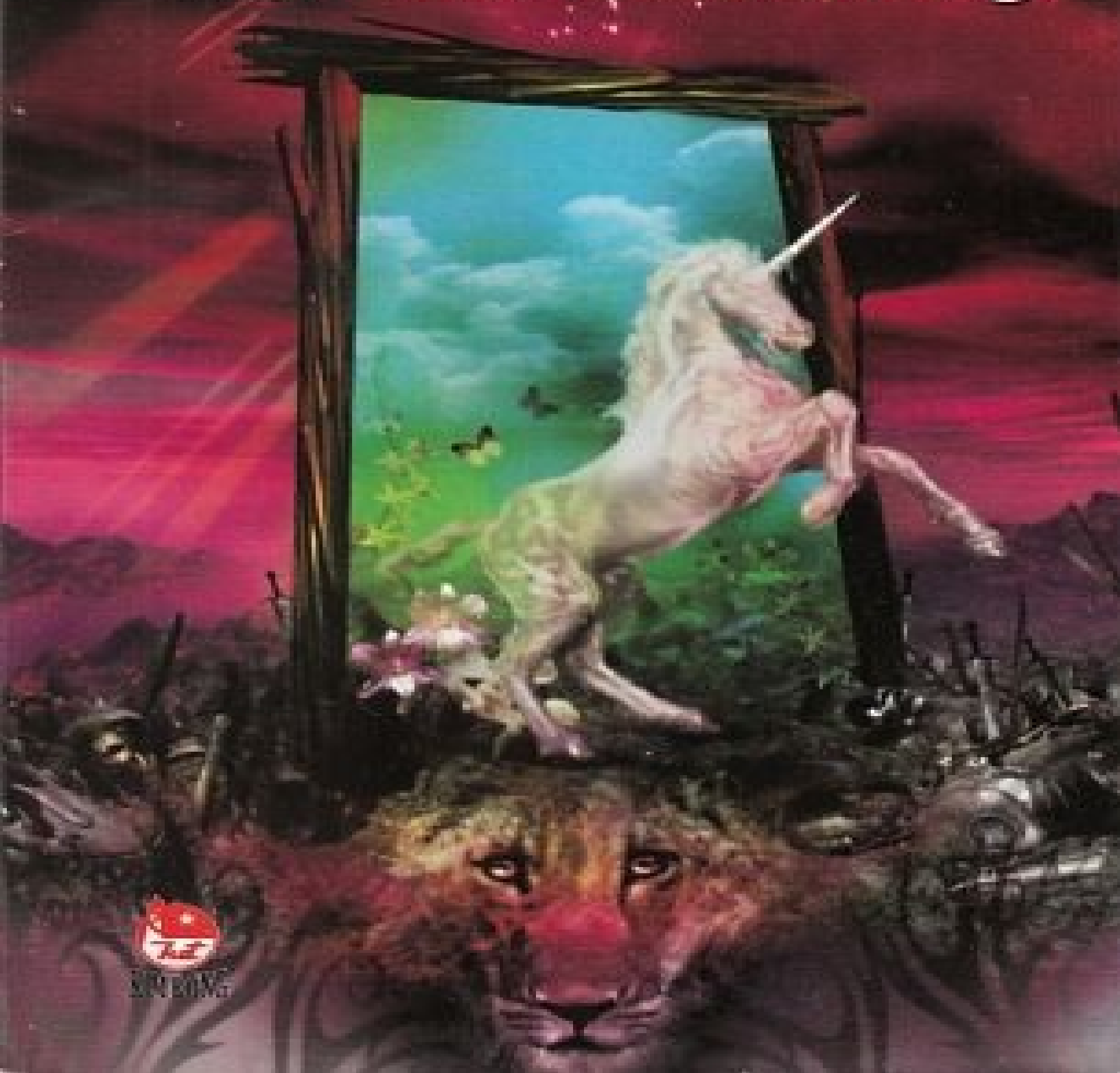

BIÊN NIÊN SỬ VỀ NARNIA
C.S. LEWIS

Trận chiến cuối cùng

BIÊN NIÊN SỬ VỀ NARNIA
C.S. LEWIS

Trận chiến cuối cùng

Biên niên sử Narnia tập 7: Trận chiến cuối cùng

C. S. Lewis

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[CHƯƠNG 1](#)

[Lừa và vượn](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[Sự liều lĩnh của nhà vua trẻ](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[Những ngày vinh quang](#)

[của vượn Shift](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[Lời cầu cứu vượt qua hai thế giới](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[Cứu tinh xuất hiện](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[Một trận tập kích](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[Chuyện về những người lùn](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[Narnia nguy khốn](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[Đại hội trên đỉnh đồi](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[Màn kịch trước lều cỏ](#)

[CHƯƠNG 11](#)

[Sự việc diễn ra nhanh hơn](#)

[CHƯƠNG 12](#)

[Qua cánh cửa túp lều](#)

[CHƯƠNG 13](#)

[Những người có mắt không trông](#)

[CHƯƠNG 14](#)

[Đêm đen ập xuống Narnia](#)

[CHƯƠNG 15](#)

[Cao hơn và xa hơn](#)

[CHƯƠNG 16](#)

[Vĩnh biệt Narnia](#)

Giới thiệu bộ truyện:

Biên niên sử về Narnia viết về một thế giới tưởng tượng, những phép màu và một thế giới song song cùng tồn tại với thế giới của chúng ta. **Biên niên sử về Narnia** dựng nên một thế giới tưởng tượng, kỳ ảo nhưng có những cơ sở của hiện thực - điểm khác biệt với Harry Potter. **Biên niên sử về Narnia** là một tác phẩm hư cấu có giá trị nghệ thuật cao trên nhiều phương diện:

Một tác phẩm có cấu trúc cân đối, hoàn chỉnh, tính tư tưởng quán xuyên từ đầu đến cuối ; là tinh thần đấu tranh cho chính nghĩa, cho con người, đặc biệt là một tình yêu thiên nhiên, hoà mình với thiên nhiên, coi cỏ cây hoa lá, muông thú cũng có tính bản thiện và có nhu cầu được cộng sinh trong thế giới của muôn loài và cho muôn loài. Một tư tưởng rất nhân bản và đang được nhân loại đề cao. Bộ sách giúp bạn đọc có ý thức tốt hơn về môi trường thiên nhiên cũng như môi trường văn hoá. Và đặc biệt có thể nhìn cuộc đời với một đôi mắt “ngây thơ” hơn.

Tác phẩm hấp dẫn nhờ một cốt truyện cổ điển, có mâu thuẫn, cao trào và giải quyết mâu thuẫn, thể hiện một trí tưởng tượng rất cao, mang dấu ấn của cá tính sáng tạo của nhà văn. Từ tập 1 đến tập 7, thế giới tưởng tượng được xây dựng và phát triển một cách vừa khác biệt vừa nhất quán với toàn bộ và theo cấp độ tăng tiến, khiến người đọc đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác với những hình tượng độc đáo, kỳ thú không hề bị lặp lại.

Tác phẩm đưa ra một hệ thống nhân vật phong phú, có cá tính : không có nhân vật nào lẫn với nhân vật nào, dù là con vật hay con người đều có những nét đặc biệt đáng ghi nhớ. Lối giải quyết mâu thuẫn của tác giả, tự nhiên, không gượng ép và đặc biệt là nhẹ nhàng, thoải mái không gây nên những cảnh quá dữ dội có thể ảnh hưởng đến tâm hồn trẻ thơ.

Theo bình chọn của tạp chí Big Reader : **Biên niên sử về Narnia** có tên trong danh sách 21 cuốn sách được độc giả Anh yêu thích nhất (trong danh sách 100 tiểu thuyết thế giới).

Bộ truyện được chuyển thể sang tác phẩm điện ảnh trở thành là bộ phim ăn khách của thế kỷ 21.

Đôi nét về tác giả:

C.S Lewis (Clive Staples Lewis) sinh năm 1898 tại Belfast. Ông làm nghiên cứu sinh và là trợ giảng bộ môn Văn học Anh tại trường Magdalen, Oxford và sau này là giáo sư bộ môn Văn học thời kỳ Trung cổ và Phục hưng tại Đại học Cambridge, nơi ông làm việc cho đến khi qua đời vào năm 1963.

Ông viết rất nhiều sách về phê bình văn học và Đạo cơ đốc, với tác phẩm nổi tiếng *“The Screwtape Letters”*, cùng với bốn cuốn tiểu thuyết khác dành cho người lớn. Những tác phẩm của ông được dịch sang nhiều thứ tiếng và bán được hàng triệu bản. Bộ truyện bảy tập *“Biên niên sử Narnia”* là bộ truyện duy nhất ông viết cho trẻ em và đã xuất sắc trở thành một trong những tác phẩm kinh điển trong dòng văn học thiếu nhi thế giới.

MỤC LỤC

CHƯƠNG 1

Lừa và vượn

CHƯƠNG 2

Sự liều lĩnh của nhà vua trẻ

CHƯƠNG 3

*Những ngày vinh quang
của vượn Shift*

CHƯƠNG 4

Lời cầu cứu vượt qua hai thế giới

CHƯƠNG 5

Cứu tinh xuất hiện

CHƯƠNG 6

Một trận tập kích

CHƯƠNG 7

Chuyện về những người lùn

CHƯƠNG 8

Narnia nguy khốn

CHƯƠNG 9

Đại hội trên đỉnh đồi

CHƯƠNG 10

Màn kịch trước lầu cổ

CHƯƠNG 11

Sự việc diễn ra nhanh hơn

CHƯƠNG 12

Qua cánh cửa túp lều

CHƯƠNG 13

Những người có mắt không trông

CHƯƠNG 14

Đêm đen ập xuống Narnia

CHƯƠNG 15

Cao hơn và xa hơn

CHƯƠNG 16

Vĩnh biệt Narnia

TRẬN CHIẾN CUỐI CÙNG

Trong một tai nạn tàu hỏa, Jill và Eustace được đưa tới Narnia bởi một cú ném mạnh, chúng phát hiện ra mọi thứ thật hỗn loạn và đáng nghi ngờ. Shift, con khỉ thông minh nhất, xấu xí nhất và cũng nhăn nhoe nhất, đã thuyết phục con lừa Puzzle khờ dại đáng thương mặc bộ da sư tử và đóng giả làm Aslan. Và khi “Aslan” bắt đầu đưa ra những mệnh lệnh kinh khủng thì tất cả muông thú và các chú lùn đều cảm thấy bối rối không biết phải làm gì và phải tin vào ai. Và giờ đây, Tirian, vua của Narnia, phải ngay lập tức hành động trước khi các loài thú hỗn loạn và sự thanh bình của vương quốc bị phá hỏng. Một sự ngạc nhiên khi Peter, Edmund và Lucy cùng hợp sức với Jill và Eustace để giúp vua Tirian trong trận chiến ác liệt quyết định tương lai của vương quốc đã từng một thời huy hoàng của vùng đất Narnia. Narnia bị diệt vong hay đang được hồi sinh?

Đây là chuyến phiêu lưu thứ bảy và cũng là cuối cùng của bộ truyện hấp dẫn: **Biên niên sử về Narnia**.

CHƯƠNG 1

Lừa và vượn

Vào những ngày cuối cùng ở Narnia, ngược lên phía tây ở vùng biên giới gần vùng Cột đèn hoang, bên một thác nước hùng vĩ có một con vượn. Con vật này già đến nỗi không một ai nhớ được ngày đầu tiên lão đến sống ở vùng này là khi nào. Lão là một con vượn thông minh nhất, xấu xí nhất và già nua nhất trong số các con vượn mà bạn có thể tưởng tượng ra được. Lão có một nếp nhà nhỏ dựng bằng gỗ, mái lợp bằng lá tựa vào một chạc cây cổ thụ. Tên lão là Shift. Có một vài con thú biết nói, hoặc con người, cũng có thể là người lùn, hay một loại người nào đấy sống trong khu rừng này, nhưng Shift chỉ có một người bạn và cũng là người hàng xóm của lão, chú lừa Puzzle. Ít nhất thì cả hai đều tự nhận là bạn bè, nhưng căn cứ vào những gì diễn ra bạn có thể nghĩ Puzzle là đứa đầy tớ không công hơn là bạn bè chí cốt của Shift. Chú ta làm tất tạt mọi việc. Khi họ cùng nhau ra bờ sông, Shift là người kín đầy những bao da đựng nước còn Puzzle mới là người thò về. Khi họ muốn mua sắm gì đó ở các thị trấn nhỏ nằm xuôi dưới hạ nguồn thì Puzzle là người ra đi với những cái sọt rỗng và trở về với những cái sọt vừa đầy vừa nặng. Tất cả những gì ngon lành nhất mà Puzzle mang từ trong phố chợ về đều chui cả vào miệng Shift. Bởi Shift nói:

- Thế đấy anh bạn Puzzle ạ, tôi đâu có ăn cỏ và quả cây kể như chú được, vì thế âu cũng là chuyện công bằng khi tôi phải ăn uống bằng những món khác.

Và Puzzle bao giờ cũng nhanh nhẩu đáp:

- Dễ thường tôi không biết ư? Tất nhiên tôi phải thấy rõ điều đó chứ.

Puzzle chẳng bao giờ hé răng than phiền vì chú biết Shift khôn ngoan hơn mình vạn lần và chú còn lấy làm cảm kích là Shift lại chịu hạ cố đánh bạn với mình. Nếu như có bao giờ Puzzle toan tranh cãi thiệt hơn về một chuyện gì đó thì câu cửa miệng của Shift luôn là:

- Này chú Puzzle, tôi thì tôi hiểu điều hay lẽ phải hơn chú chứ. Chú cũng biết là mình không được khôn ngoan lắm kia mà.

Thế là y như rằng Puzzle chỉ còn nước nói với bạn:

- Bác nói đúng, Shift à. Sự thật là thế! Tôi quả là một kẻ chậm tiêu. Sau đó nó thở dài sườn sượt và nhắm mắt làm theo bất cứ cái gì mà Shift nói.

Vào một sớm tinh mơ, bọn chúng đi dọc ven bờ hồ Caldron. Đó là một hồ nước rộng nằm ngay dưới chân những vách đá ở miền cực tây Narnia. Thác nước hùng vĩ đổ vào lòng hồ với một âm thanh không dứt, nghe như tiếng sấm rền muôn thuở, và con sông Narnia cũng đổ vào hồ từ phía đối diện. Con thác làm cho nước trong hồ bao giờ cũng nháy múa, sôi sục, nổi sóng và cũng chính vì thế mà nó được mang tên Caldron tức là Vạc nước sôi. Hồ nước sống động nhất là vào những ngày đầu xuân khi dòng nước tràn lên với tất cả những khối băng tuyết khổng lồ tan ra chảy xuống từ các dãy núi cao bên ngoài Narnia, nơi miền Tây hoang dã và cũng là thượng nguồn của dòng sông.

Trong lúc cả hai ngăm nhìn mặt hồ, Shift bất thần giơ một ngón tay đen đúa cóc cáy chỉ xuống nước và nói:

- Cõi kia! Cái gì thế kia?

- Đó là cái gì vậy? - Puzzle cũng hỏi lại.

- Cái vật vàng vàng từ dòng thác chảy xuống kia kia. Nhìn coi! Đẩy nó đẩy, nó đang nổi lên kia kia. Chúng ta phải tìm hiểu coi nó là cái gì.

- Chúng ta?

- Tất nhiên chúng ta phải tìm hiểu. Shift nói. - Biết đâu đó là một vật có ích. Chú hãy nhảy xuống hồ như một con người và vớt nó đưa lên đây coi. Sau đó chúng ta có thể đưa ra một kết luận thích đáng.

- Nhảy xuống hồ ư? - Puzzle hỏi lại, vẫy vẫy đôi tay dài.

- Phải, làm sao chúng ta có thể vớt được nó nếu chú không nhảy xuống hử? - lão Vượn dài giọng hỏi.

- Nhưng... nhưng mà... chẳng phải bác nên là người lội xuống nước hơn tôi sao? Bởi vì bác thấy đấy, bác mới là người muốn biết đó là vật gì, còn tôi, tôi chẳng quan tâm lắm đâu. Với lại bác còn có đôi tay. Bác cũng khéo léo như một con người hay như một chú lùn khi cầm nắm hay bắt giữ vật gì. Còn tôi thì chỉ có bộ móng vuốt vụng về.

- Ra thế đấy, Puzzle. - Shift giận dữ nói. - Tôi chưa bao giờ dám nghĩ là chú lại có thể nói ra một điều như thế. Có nằm mơ tôi không dám nghĩ như thế đâu, thật đấy.

- Vậy à, thế tôi đã nói điều gì không phải hay sao? - Lừa hỏi lại với giọng nhún nhún hết sức bởi chú thấy Shift phật ý ghê gớm. - Tất cả điều tôi muốn nói chỉ là...

- Muốn thăng già này nhảy xuống nước phải không? Làm như chú không biết mười mười rằng loài vượn có một bộ ngực yếu ớt và dễ bị cảm lạnh như thế nào! Thôi được. Cứ để tôi nhảy xuống. Tôi đang lạnh run lên trong cơn gió tai ác này đấy. Nhưng tôi sẽ xuống nước. Có thể là tôi sẽ chết lúc ấy thì chú tha hồ mà ân hận! Hức hức hức! - Và đến đây giọng Shift nghẹn lại nghe như thể lão ta sắp khóc đến nơi rồi.

- Xin bác đừng thế, đừng như thế mà. - Puzzle nói, nửa như be lên nửa như van nài. - Tôi chẳng có ý gì như vậy đây, Shift à, thật đấy. Bác cũng biết là tôi ngu ngốc như thế nào mà, trong một thời điểm tôi đâu có thể nghĩ ra được hơn một điều. Tôi cũng quên mất cái phổi yếu ớt của bác. Tất nhiên, để tôi nhảy xuống nước. Bác không được tự ý làm việc đó nhé. Bác phải hứa với tôi đấy.

Thế là Shift hứa hẹn còn Puzzle thì lộp cộp bốn vó quanh bờ đá ven hồ tìm một chỗ có thể lội xuống. Chưa kể đến dòng nước buốt giá vào mùa này, thì nội cái việc dòng nước lúc nào cũng sôi sùng sục và nổi bọt khiến Puzzle run rẩy và tần ngần hồi lâu trước khi quyết định. Nhưng Shift đã eo éo sau lưng chú:

- Puzzle, thôi cứ để đấy tôi làm.

Nghe thế Puzzle vội đáp:

- Không, không được. Bác đã hứa với tôi rồi mà. Để tôi lội xuống ngay bây giờ đây! - Nói rồi chú bước xuống nước.

Dòng nước nổi bọt trắng xóa dìm chú chìm nhẩm xuống đáy, xộc vào mõm và mắt chú mờ tịt, cay xè. Chú nhắm mắt, nín thở đi bừa mấy bước, chỉ mấy bước thôi nhưng khi ngoi đầu lên khỏi mặt nước chú đã ở một chỗ khác. Một xoáy nước tóm lấy chú, xoay tròn xoay tròn mang đi xa, xa hơn cho đến khi chú thấy mình ở ngay dưới chân thác nước. Cả khối nước khổng lồ đổ ập lên người chú, dúi chú xuống sâu, sâu hơn nữa. Chao ơi, chú nghĩ là mình không thể nín thở lâu hơn nữa, bằng giá nào cũng phải ngóc đầu lên. Cuối cùng chú cũng ngoi lên được, bơi đến

gần cái vật màu vàng và chú cố quơ lấy. Nhưng nó lại trượt khỏi tầm với, lặn xuống dưới dòng thác và chìm tuốt dưới đáy. Khi vật đó nổi lên một lần nữa, nó trôi đi, cách xa chú hơn bao giờ hết. Một hồi lâu sau, khi lửa ta đã mệt gần chết, toàn thân bầm dập và tê cứng vì lạnh, thì may mắn làm sao chú lại tóm được nó bằng hai hàm răng. Lửa đẩy cho cái vật đó đi trước, dùng chân trước giữ chặt lấy nó, bởi vì nó vừa to vừa cồng kềnh như một tấm thảm trải trước lò sưởi lại rất nặng, cứng ngắc và trơn trượt.

Chú lôi cái vật đó đến trước mặt Shift rồi đứng đó run lấy bầy, nước nhỏ từ trên thân xuống thành vũng dưới chân. Chú cố lấy lại nhịp thở bình thường, nhưng lão già nào thêm để mắt đến chú hoặc hỏi xem chú có mệt không. Vượn đang bận rộn đi quanh cái vật đó, trải nó ra, vỗ vỗ lên nó rồi hít hít ngửi ngửi. Một ánh sáng độc ác lóe lên trong cặp mắt lão và lão tuyên bố:

- Đây là một tấm da sư tử?
- Ách xì... ách xì... à... à, có thể như thế không? - Puzzle vừa hắt hơi vừa hỏi.
- Mình tự hỏi... tự hỏi... tự hỏi. - Shift lẩm bẩm nói một mình, bởi vì lão đang có một ý nghĩ rất “độc”.

- Tôi tự hỏi, ai giết con sư tử tội nghiệp này. - Bây giờ lửa mới có thể nói ra lời được. - Cần phải đem đi chôn. Chúng ta hãy tổ chức một đám ma.

-Ồ, đây không phải là một con sư tử biết nói. - Shift gạt đi. - Chú không cần phải lo chuyện thiên hạ. Chẳng có con thú biết nói nào lại leo tuốt trên những ngọn thác hay sống ở miền tây hoang dã này. Tấm da này chắc là của một con sư tử hoang không biết nói.

Điều vượn nói là đúng. Một người thợ săn đã giết chết một con sư tử rồi lột da nó ở nơi nào đó trong miền tây hoang dã vài tháng trước. Nhưng điều này không có liên quan nhiều đến câu chuyện đang kể.

- Tôi cũng chỉ nói thế thôi Shift à, - Puzzle nói, - dấu tấm da này có là của một con sư tử hoang, cam lạng thì chúng ta cũng nên để nó mờ yên mả đẹp, phải không? Ý tôi là, chẳng phải tất cả loài sư tử đều à mà... đều không uy nghiêm hay sao? Bởi vì bác biết, a! Bác hiểu ý tôi chứ?

- Chú bắt đầu nhồi những ý nghĩ vớ vẩn như thế vào đầu từ hồi nào vậy, Puzzle? Này, chính anh bạn cũng biết rõ, suy nghĩ không phải là điểm mạnh của chú mà. Chúng ta sẽ biến tấm da này thành một cái áo khoác mùa đông ấm áp cho chú mình.

- Ôi, tôi không nghĩ là thích như thế đâu, - lửa đáp, - nó sẽ giống... tôi muốn nói... nhưng con thú khác sẽ nghĩ... biết nói thế nào nhỉ, tôi sẽ không cảm thấy...

- Coi kìa chú đang nói gì vậy? - Shift hỏi vừa gãi lên người sồn sột không giữ phép lịch sự gì cả, đúng cái kiểu bất chấp tất cả của một con vượn.

- Tôi không nghĩ làm thế sẽ bày tỏ lòng kính trọng của tôi đối với sư tử Vĩ đại, với Aslan... một con lừa như tôi lại khoác lên người một bộ da sư tử. Không được đâu.

- Thôi, thôi đừng đứng đó lý sự nữa. Một con lừa như chú thì biết cái quái gì về những chuyện này cơ chứ? Chú cũng biết là mình không có khả năng suy nghĩ, vậy sao không để việc đó cho tôi? Tại sao không đối xử với tôi như tôi đã đối xử với chú? Tôi không nghĩ mình có thể làm được tất cả mọi chuyện. Tôi biết chú tốt hơn tôi ở một vài phương diện. Đó là lí do tại sao tôi lại đi cùng chú đến đây, tôi biết chú làm việc này tốt hơn tôi. Vì vậy, cứ để tôi làm một việc gì cho chú trong khả năng của mình trong khi chú thì lại không. Chẳng lẽ tôi không nên làm những việc như thế? Phải công bằng chứ. Ở đời có qua thì phải có lại mà.

-Ồ tất nhiên, nếu bác đã nói thế thì...

- Để tôi bảo cho chú biết việc cần làm. - Shift nói. - Chú nên chạy một cuộc cho nóng người lên, xuôi xuống bờ sông đi đến tận Chippingford coi xem họ có cam hay chuối gì không.

- Nhưng tôi kiệt sức rồi Shift. - Puzzle năn nỉ.

- Phải nhưng chú cũng lạnh và ướt mềm cả người. Chú phải làm một cái gì cho nóng người lên chứ. Chạy một đoạn đường sẽ làm được điều đó. Với lại, hôm nay ở Chippingford có chợ phiên đấy.

Tất nhiên đến nước này thì Puzzle đành phải làm theo ý bạn.

Khi lừa đã đi khuất, vượn ta lao vùn vụt đi, có lúc đi bằng hai chi dưới, có lúc đi bằng cả bốn chi cho đến khi về đến cái cây của lão. Đoạn lão nhảy chuyền từ cành này sang cành khác, miệng kêu kèng kèc và cười nhả nhỏ suốt dọc đường. Lão nấn ná một lúc rồi mới đi vào trong ngôi nhà của mình. Ở đó, lão lôi ra hộp kim chỉ và một cái kéo lớn, những món đồ mà lão vẫn có trong nhà bởi vì lão là một con vượn thông minh và các chú lùn đã dạy lão khâu vá. Lão ngậm đầu sợi chỉ (một loại chỉ thô và dày trông giống như một thứ dây thừng loại nhỏ nhiều hơn là sợi chỉ) trong miệng, một bên má lão phồng lên như thể lão đang ngậm một viên kẹo lớn. Lão ngậm cái kim giữa hai môi và cầm cái kéo bằng chi trước bên trái. Sau đó lão nhảy xuống đất, lết sệt sệt đến chỗ bộ da sư tử, ngồi chồm hồm xuống và bắt tay vào việc.

Lão thấy ngay thân hình của sư tử quá dài so với Puzzle trong khi cái cổ lại quá ngắn. Thế là lão cắt ngắn phần thân và chỗ thừa đó cũng may được một cái cổ áo cho lừa. Sau đó lão cắt phần đầu sư tử, nối cổ áo đó giữa đầu và vai. Lão khâu thêm hai đường ở thân sau cho nó vừa khít với bụng và ngực lừa. Mỗi khi có một con chim nào bay qua đầu, Shift lại ngừng tay khâu áo, ngược nhìn lên lo lắng. Nhưng không có con nào trong số đó là con chim biết nói, nên lão cũng yên tâm.

Xế chiều hôm đó Puzzle mới quay về. Chú không phi nước kiệu mà mệt mỏi đi bước một với dáng đi nhẩn nại của loài lừa.

- Chẳng có cam, cũng chẳng có chuối, còn tôi thì mệt bã cả người. - Lừa nói và nằm phủ phục xuống đất.

- Hãy đến đây mặc thử cái áo lông sư tử đẹp đấy, mới tinh này xem nào. - Shift nói.

- Ôi dào, chỉ là một tấm da cũ mềm, chán chết. - Puzzle nói. - Tôi sẽ mặc thử vào sáng mai. Tối nay tôi đã hết sức rồi...

- Puzzle, chú *chẳng* biết điều chút nào cả. Nếu *chú mệt*, thì chú nghĩ tôi sung sướng lắm hả? Suốt cả ngày hôm nay trong lúc chú có dịp được tản bộ xuống thung lũng lấy lại sức thì tôi phải còng lưng may áo cho chú. Tay chân tôi mỏi nhừ đến nỗi khó mà có thể cầm nổi cái kéo. Thế mà bây giờ chú không thềm nói một câu cảm ơn... thậm chí cũng không thềm liếc nhìn lấy một cái... chú không thềm quan tâm... và... và...

- Ôi bác Shift thân yêu! - Puzzle thốt lên, lập tức đứng phắt dậy. - Tôi thật có lỗi. Tôi... tôi thật quá lảm. Tất nhiên tôi cũng muốn mặc thử lắm. Trông nó đẹp quá trời. Để tôi thử ngay bây giờ. Xin bác đấy.

- Được, vậy thì cứ đứng nguyên chỗ đấy. - Vượn nói. Tấm da quá nặng để cho lão nhấc lên nhưng cuối cùng với sự cố gắng lôi, kéo, đẩy và với những hơi thở hổn hển, dồn dập lão cũng khoác được lên người lừa. Lão khâu hai mép da lại dưới bụng Puzzle, khâu kín cả bốn chân và cái đuôi lại cho vừa khít. Chiếc mũi xám và một phần khuôn mặt Puzzle lộ ra qua cái miệng rộng trên lớp da đầu của sư tử. Không một ai đã từng trông thấy sư tử thật lại có thể nhìn nhầm lừa với chúa tể sơn lâm. Nhưng nếu ai đó chưa bao giờ gặp sư tử có thể nhìn Puzzle

trong lối sư tử của nó mà tưởng đó là một con sư tử, với điều kiện trời không đủ sáng và người ấy không đến quá gần, cũng như nếu Puzzle không thoát ra những tiếng kêu be be và gây nên bất cứ một tiếng động nào với những cái móng guốc nặng nề, thô kệch của loài lừa.

- Trông chú tuyệt lắm, tuyệt lắm. - Vượn tấm tắc khen. - Kể nào trông thấy chú vào lúc này mà không nghĩ là gặp chính Aslan, sư tử vĩ đại thì tôi... tôi sẽ không phải là một thằng vượn già, lỗi đời trong vùng này.

- Nhưng như thế thì kinh khủng quá!

- Có gì kinh khủng nào. Tất cả mọi sinh vật rồi đây sẽ đều cúi đầu làm theo lệnh của chú.

- Nhưng tôi chẳng muốn sai khiến ai làm cái gì hết.

- Chú phải nghĩ đến những chuyện chúng ta có thể làm với nhau chứ. - Shift nói. - Chú cũng biết là luôn có tôi ở bên cạnh làm quân sư cho chú. Tôi sẽ nghĩ ra được những cái lệnh hợp lý cho chú. Thế thì bất cứ kẻ nào cũng phải nghe lời chúng ta, kể cả đức vua. Chúng ta sẽ lập lại trật tự ở Narnia.

- Nhưng chẳng phải là mọi việc đều đang rất tốt đó sao?

- Cái gì? - Shift bật lên - Tốt đẹp? Tốt đẹp gì mà lại chẳng có chuỗi có cam gì hết.

- Nhưng mà bác cũng biết đấy, - Puzzle nói, - không có bao nhiêu người... trên thực tế tôi không nghĩ có bất cứ ai ngoài bác... muốn những thứ đó.

- Và cả đường cát nữa... - Shift nói.

- Hừm, đúng, sẽ tốt hơn nếu có thêm đường để nhấm nháp.

- Nếu vậy, mọi việc đã được an bài. Chú sẽ giả làm Aslan và tôi sẽ bảo cho chú biết phải hành động như thế nào.

- Không, không, không. Đừng nói những chuyện kinh khủng như vậy. Làm thế là sai, Shift à. Có thể tôi chẳng được khôn ngoan cho lắm nhưng tôi biết rõ chuyện này. Cái gì sẽ xảy ra với chúng ta nếu như Aslan thật xuất hiện?

- Tôi cho là ông ta sẽ không hài lòng. Có lẽ chính ông ta đã gửi đến cho chúng ta tấm da sư tử với mục đích ấy, để chúng ta có thể lập lại trật tự cho hết thảy mọi vật. Dù sao thì ông ấy cũng không bao giờ xuất hiện. Ít nhất là trong giai đoạn này.

Đúng lúc đó vang lên tiếng sấm nổ đùng đùng ngay phía trên đầu họ, mặt đất rung lên với cơn chấn động. Hai con vật mất thăng bằng, ngã dúi mặt xuống.

- Thấy chưa. - Puzzle be lên ngay khi chú kịp hoàn hồn. - Đó là một dấu hiệu, một lời cảnh cáo. Tôi biết chúng ta đang làm một việc cực kì xấu xa. Cởi ngay cái tấm da chết tiệt này ra khỏi người tôi.

- Không, không. - Vượn đáp (đầu óc của lão làm việc rất nhanh). - Đó là một điềm báo nhưng theo một nghĩa khác. Tôi đang định nói là nếu Aslan thật - như chú gọi ông ta - muốn chúng ta tiếp tục làm chuyện này, ông ấy hẳn phải gửi đến cho chúng ta một tiếng sấm và một cơn chấn động. Điều ấy đã ở trên đầu lưỡi của tôi rồi đấy chứ, chỉ có điều dấu hiệu chuẩn y này lại đến trước khi tôi tìm đủ lời để nói. Thôi, thôi Puzzle chú hãy cứ làm như thế đi. Làm ơn đừng để anh em ta phải cãi vã nhau về chuyện này nữa. Chú cũng biết là chú đâu có hiểu những chuyện này nhiều. Một con lừa thì biết quái gì về các điềm báo?

CHƯƠNG 2

Sự liêu lĩnh của nhà vua trẻ

Ba tuần sau, vị vua cuối cùng của Narnia ngồi dưới một gốc sồi đại thụ mọc gần cửa ra vào ngôi nhà đi săn của hoàng gia, nơi các đời vua thường đến ở một thời gian khi trời vừa sang xuân.

Đó là một ngôi nhà tranh thấp cách không xa biên giới phía đông của vùng Cột đèn hoang là bao. Nó tọa lạc ngay phía trên chỗ giao nhau của hai dòng sông một chút. Ông vua trẻ thích cuộc sống đơn giản, thanh tịnh nơi này, tránh xa triều đình và cuộc sống náo nhiệt ở kinh thành Cair Paravel. Đó là vua Tirian và mới chỉ ngoài hai mươi tuổi. Đôi vai rộng, cường tráng, cánh tay nổi lên những bắp thịt rắn chắc và bộ râu quai nón phớt một đường xanh rì, chàng có đôi mắt xanh biếc và khuôn mặt trung thực quả cảm.

Không có ai ở bên chàng vào buổi sáng mùa xuân hôm ấy trừ người bạn thân nhất, con kì lân Jewel. Họ thương yêu nhau như anh em trai, cả hai đã cứu sống nhau trong những lần vào sinh ra tử ngoài trận mạc. Con vật uy nghiêm, đường bệ đứng cạnh ghế nhà vua, trên cái đầu tròn trặn đẹp đẽ là một chiếc sừng màu xanh tảo nhả tương phản với cái ức có màu trắng như váng sữa.

- Tôi không thể bắt mình làm bất cứ việc gì hoặc chơi một trò thể thao nào, Jewel à. – Nhà vua nói. – Tôi không thể nghĩ đến bất cứ chuyện gì ngoài cái tin tuyệt vời này. Cậu có nghĩ là chúng ta sẽ nghe được nhiều tin tức hơn trong ngày hôm nay không?

- Sẽ là cái tin tốt lành nhất mà tôi nghe nói đến trong thời của chúng ta hay cha mẹ của chúng ta hay ông bà chúng ta, thưa bệ hạ, - Jewel nói, - ... nếu đó là sự thật.

- Còn có thể là cái gì nữa nếu không phải là sự thật hả Jewel? Mới cách đây hơn một tuần... lần đầu tiên những con chim bay qua đầu chúng ta nói rằng Aslan đang ở đây, rằng Aslan đã trở về Narnia. Sau đó lũ sóc cũng nói vậy. Họ còn chưa gặp người nhưng họ nói chắc chắn Aslan đang có mặt trong rừng. Tiếp đến là hươu cao cổ đã khẳng định chính mắt mình nhìn thấy người ở một khoảng cách khá xa, ở Cột đèn hoang, dưới ánh trăng. Rồi một người da nâu có để râu, một thương nhân đến từ Calormen, cậu cũng rõ người Calormen không tôn thờ Aslan như chúng ta, và điều ông ta nói là một cái gì ở ngoài vòng nghi vấn. Còn một con lửng nữa, đêm qua nó đã trông thấy Aslan.

- Đúng thế thưa bệ hạ. Thần tin tất cả những chuyện đó. Nếu như thần có vẻ không dám chắc thì chỉ là vì niềm vui của thần quá lớn đã khiến cho thần không dám tin tưởng quá mà thôi. Điều này gần như là quá tốt đẹp để có thể là sự thực.

- Phải. – Vua đáp với một tiếng thở dài thật sâu gần như rung lên nhè nhẹ vì sung sướng. – Nó vượt ra ngoài tất cả những điều tôi hy vọng trong suốt cuộc đời này.

- Nghe kìa, nghe kìa! – Jewel nói, nghiêng đầu sang một bên và đóng tai về phía đó.

- Có gì vậy?

- Tiếng vó ngựa, thưa bệ hạ. – Jewel nói. – Có tiếng vó ngựa đang phi nước đại. Một con ngựa rất lớn. Chắc phải là một con nhân mã. Và kìa, ông ấy đã đến.

Nhân mã với một chòm râu lớn, vàng óng, những giọt mồ hôi của con người rịn ra trên trán, những giọt mồ hôi ngựa sủi bọt hai bên lườn màu hạt dẻ. Nhân mã lao tới chỗ nhà vua ngồi, dừng lại và cúi đầu chào:

- Thánh thượng vạn tuế! – Nhân mã kêu lên với cái giọng âm âm trong lồng ngực nghe như giọng của một con bò mộng.

- Xin chào! – Vua đáp, quay lại phía cánh cửa ngôi nhà đi sẵn và nói vọng vào. – Chuẩn bị một tô rượu ngon cho nhân mã ưu tú. Rất mừng là ông đã đến đây. Khi ông đã tìm lại được nhịp thở của mình rồi hãy nói cho chúng tôi hay, ông đến đây có việc gì.

Một thị đồng bước ra khỏi cửa, hai tay bưng một chiếc tô lớn bằng gỗ có chạm những hình thù kì lạ và trao cho nhân mã. Vị khách giơ chiếc tô lớn lên trình trọng nói:

- Thần uống trước là vì Aslan và sự thật, sau đó là vì sức khỏe của bệ hạ.

Ông uống một hơi hết chỗ rượu (đủ cho 6 người đàn ông khỏe mạnh) rồi trả lại cái tô không cho thị đồng.

- Nào, ông mang tin tức về Aslan cho chúng tôi phải không? – Vua hỏi nhân mã giọng lộ vẻ bồn chồn, đôi lông mày cau lại.

- Tâu bệ hạ! Người biết rõ lão thần đã sống và nghiên cứu thuật chiêm tinh trong một thời gian dài bởi vì loài nhân mã sống thọ hơn loài người, thậm chí còn có tuổi thọ cao hơn kì lân nữa anh bạn Jewel ạ. Từ hồi nào đến giờ chưa bao giờ thần thấy những điều kinh khủng như thế được viết trên bầu trời mà những điều này lại xuất hiện từ đầu năm nay. Những vì sao chẳng nói gì về việc Aslan đến đây cho hòa bình và hạnh phúc của người dân. Với khả năng của mình, lão thần biết trong vòng 500 năm qua chưa hề có một cuộc giao hội thảm khốc như thế giữa các hành tinh. Vì thế thần quyết định tìm đến đây để thông báo trước với bệ hạ rằng có một tai họa khôn lường đang treo trên đầu Narnia. Đêm qua có một tin đồn đến tai lão thần rằng Aslan đang có mặt ở Narnia. Muôn tâu bệ hạ, người đừng tin vào lời đồn đại đó. Chuyện này không thể xảy ra. Các vì tinh tú trên trời không bao giờ nói dối, trong khi con người và muông thú thì lại có thể làm chuyện đó. Nếu Aslan thật sự đang ở Narnia thì nhất định trên bầu trời sẽ có thông báo trước. Nếu Aslan có mặt ở đây thì tất cả những ngôi sao sáng nhất sẽ hội lại để chào đón người. Không, những lời đồn đại kia đều không có cơ sở.

- Một sự bịa đặt à? – Vua kêu lên giọng dữ dội. – Loài vật ở Narnia hay cả thế giới này lại dám nói dối về một vấn đề như thế sao?

Rồi không ý thức được việc mình đang làm, vua bất giác đặt tay lên chuôi kiếm.

- Đó là câu hỏi mà lão thần chưa tìm được lời giải thưa bệ hạ! – Nhân mã nói. – Nhưng thần biết chắc một điều, chỉ có những kẻ dối trá dưới mặt đất, còn trên trời thì không.

- Tôi tự hỏi việc Aslan đến hay không đến Narnia có tùy thuộc vào sự bắt chước của các vì sao không. Ngài đâu có phải là nô lệ của các vì sao mà là người sáng tạo ra chúng. Chẳng phải có một điều được nói đến trong tất cả các câu chuyện kể rằng ngài không phải là một sư tử được thuần hóa đấy ư? – Kỳ lân lên tiếng.

- Đúng, nói giỏi lắm Jewel. – Vua kêu lên. – Có những lời như thế, không phải là một sư tử thuần hóa. Tất cả các truyền thuyết đều nói như thế.

Nhân mã Roonwit giơ một tay lên, cúi người về phía trước toan nói một điều gì đó rất khẩn thiết với nhà vua thì cả ba giật mình quay đầu lại khi nghe tiếng một âm thanh nào đó. Ở phía Tây cách nơi họ đứng không xa là một rừng cây rậm rạp, san sát những cây đại thụ vì thế họ chưa phát hiện nơi nào phát ra tiếng kêu có âm điệu ai oán như thế. Nhưng chẳng bao lâu

họ đã nghe rõ từng lời:

- Tai họa, tai họa, tai họa! – Giọng nói ấy cất cao lên. – Tai họa bổ xuống đầu các anh chị em tôi! Tai họa cho những cái cây thiêng! Cây cối đang bị chặt phá vô tội vạ. Búa rìu phóng vào chúng tôi. Đau thương quá! Chúng tôi đã bị đốn sạch. Những cây đại cổ thụ đang ngã xuống, ngã xuống, ngã xuống!

Với từ “ngã xuống” cuối cùng người nói hiện ra trong tầm nhìn. Giống một người đàn bà nhưng có chiều cao tương đương với nhân mã, đồng thời người này cũng giống một cái cây. Thật khó giải thích cho bạn rõ nếu bạn chưa từng gặp một nữ mộc tinh nhưng bạn sẽ không nhầm nếu bạn đã từng gặp qua một lần – có một cái gì rất khác biệt trong thần thái, giọng nói và mái tóc của người ấy. Vua Tirian và hai người thú biết ngay rằng đó là tinh của một cây sồi lớn.

- Xin bệ hạ mở lượng từ ân! – Mộc tinh kêu lên. – Xin người hãy đến giúp đỡ thần dân của người. Bảo vệ thần dân của người. Người ta đang hủy diệt chúng tôi ở Cột đèn hoang. Bốn mươi cây đại thụ là anh chị tôi chỉ còn trơ gốc.

- Cái gì, quý bà nói gì! Đốn cây ở Cột đèn hoang ư? Giết hại những cái cây biết nói ư? – Vua kêu lên, nháy phắt khỏi ghế ngồi và rút kiếm ra – Sao chúng dám làm điều đó? Kẻ nào dám làm thế? Bây giờ nhân danh Bờm sư tử...

- A-a-ah! – Mộc tinh kêu lên, toàn thân rung chuyển trong một cơn đau khôn tả, giống như một thân cây lớn run bần bật từng cơn trong một trận cuồng phong mỗi lúc một cuồng bạo. Rồi bất thành linh người đàn bà đổ sang một bên tựa hồ hai bàn chân bị cắt lìa khỏi cơ thể. Trong vòng một giây họ còn thấy người đàn bà nằm sõng soài trên bãi cỏ, nhưng chớp mắt một cái đã biến mất không để lại dấu vết gì. Thế là họ biết chuyện gì đã xảy ra, đồng loại của mộc tinh ở cách đây hàng dặm cũng bị đốn xuống như vậy.

Nỗi đau đớn và giận dữ của nhà vua lớn đến nỗi trong một lúc chàng không sao nói nên lời. Cuối cùng, Tirian nói:

- Đi thôi, các bạn. Chúng ta phải ngược lên dòng sông tìm cho được những tên côn đồ ác bá đã làm chuyện đó, nhanh nhanh lên không được lãng phí một giây. Tôi quyết không để cho một tên nào sống sót.

- Tàu bệ hạ, đó là một quyết định đúng đắn, - Jewel nói.

Nhưng Roonwit lại có ý kiến khác:

- Thưa bệ hạ, hãy thận trọng, nhất là trong cơn phần nộ của người. Có những việc hết sức kỳ lạ đang xảy ra chung quanh đây. Nếu có cả một lực lượng bạo loạn ở trong vùng này thì ba chúng ta quá yếu nếu phải đương đầu với chúng. Nếu có thể được xin bệ hạ hãy nán lòng chờ đợi một lúc...

- Tôi không thể đợi được dù chỉ một phần mười giây. Trong khi Jewel và tôi tiến lên phía trước, ông hãy phi như bay về Cair Paravel. Đây, hãy cầm chiếc nhẫn của tôi làm tín vật. Triệu tập lính mã, kỵ binh, những người lính tinh nhuệ nhất, chó biết nói, mười người lùn (họ đều là những tay thiện xạ), một hai con báo và người khổng lồ chân đá. Hãy mang họ đến chỗ chúng tôi ngay khi có thể.

- Xin tuân lệnh, thưa bệ hạ. – Roonwit nói. Ngay lập tức ông quay đầu phi nước đại về hướng đông, xuống thung lũng phía dưới.

Nhà Vua sai những bước chân dài nhanh thoăn thoắt, có lúc chàng lẩm bẩm nói một mình có lúc nắm chặt hai bàn tay lại. Jewel đi bên cạnh chẳng nói gì, cứ như vậy không hề có một

tiếng động nào giữa đôi bạn trừ tiếng rung nhè nhẹ của sợi dây xích vàng đeo trên cổ kì lân, tiếng chân người và tiếng móng vuốt của loài vật này đi trên thảm cỏ.

Chẳng bao lâu sau họ đã tới bờ sông và đến một con đường mòn cỏ mọc tốt um, bên tay trái là dòng sông còn bên tay phải là khu rừng. Thêm một đoạn đường nữa thì đến một nơi mặt đất trở nên gồ ghề hơn và rừng cây mọc tràn ra tận bờ sông. Con đường mòn, hoặc một cái gì như thế, bây giờ chạy qua bờ bên kia và họ phải lội qua một khúc sông cạn để sang bên kia sông. Nước sông dâng lên đến vai Tirian. Jewel đi ở bên phải, cố không để cho dòng nước cuốn trôi còn Tirian quàng đôi tay cường tráng quanh cái cổ mạnh mẽ của kì lân, thế là hai người qua sông an toàn. Vua vẫn còn giận nóng cả người nên không cảm thấy là nước rất lạnh. Nhưng tất nhiên chàng cẩn thận lau thanh kiếm vào vai áo, chỗ duy nhất trên người chàng còn khô ráo khi họ bước lên bờ.

Họ cứ thẳng hướng tây mà tiến, con sông bây giờ ở bên tay trái, vùng Cột đèn hoang thì ở trước mặt. Đi chưa đầy một dặm cả hai dừng lại và cùng kêu lên một tiếng.

Vua bật lên:

- Trước mặt có cái gì vậy?

Còn Jewel thì nói:

- Nhìn kia!

- Đó là một cái bè. – Tirian nói.

- Đúng thế. Có khoảng sáu hoặc bảy thân cây gỗ lớn, vết chặt cành lá vẫn còn tươi nguyên. Chúng được ghép lại với nhau thành một mảng và lúc này nó đang băng băng trôi trên dòng sông. Đứng ở trước, cầm một cái sào dài đang điều khiển bè là một con chuột nước cỡ lớn.

- Này, chuột nước! Nhà ngươi đang làm cái gì đấy? – Vua kêu to.

- Đưa những súc gỗ này xuôi xuống hạ lưu bán cho người Calormen thừa bệ hạ. – Chuột đáp và chạm vào một tai theo cái kiểu của nó cũng tựa như chạm tay vào mũ nếu nó có một cái mũ đội trên đầu.

- Người Calormen! – Tirian gầm lên như sấm động. – Ngươi nói cái gì vậy? Ai ra lệnh chặt phá những cái cây này?

Đến khúc này, con sông trở thành một dòng lũ đầu xuân, chớp mắt một cái bè đã vùn vụt trôi qua vua và Jewel. Chuột nước ngoái đầu lại ráng hết sức kêu to:

- Lệnh của sư tử. Của chính Aslan...- Nó còn nói thêm một cái gì đó nhưng họ không nghe ra được.

Vua và kì lân đứng chết trân, đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều lộ ra một vẻ hoảng sợ hoang mang mà ngay trong những giờ phút sinh tử nơi trận mạc họ cũng chưa để lộ ra bao giờ.

- Aslan! – Cuối cùng vua nói với một giọng trầm trầm. – Aslan. Có lẽ nào đó lại là sự thật? Chẳng lẽ người lại muốn đốn cây thiêng và giết hại các mộc tinh?

- Trừ phi các mộc tinh này đã gây nên một tội lỗi trời không dung, đất không tha! – Jewel lẩm bẩm.

- Và lại đem bán cho bọn Calormen! – Vua thần thờ nói. – Có lẽ nào?

- Tôi không biết. – Jewel đáp với giọng đau khổ. – Ông ấy không phải là một con sư tử được thuần hóa mà.

- Phải, - cuối cùng vua nói, - chúng ta hãy tiếp tục dẫn bước và sẽ đón nhận cuộc phiêu lưu đang chờ phía trước.

- Đó là việc duy nhất còn lại để chúng ta thực hiện thừa bệ hạ. – Kì lân đáp. Nó không thấy là

vào lúc ấy cả hai đã hồ đồ như thế nào trong những hành động bột phát. Vua cũng không nhận điều đó. Họ quá giận dữ để có thể suy nghĩ một cách hợp lí. Cuối cùng thì bao nhiêu hệ quả xấu đã xảy ra chỉ vì sự liều lĩnh của họ.

Bất thành linh vua tựa người vào cổ bạn, mái đầu gục xuống:

- Jewel, cái gì đang đợi chúng ta ở phía trước đây! Những ý nghĩ kinh khủng đang lồng lộn trong trái tim tôi. Nếu chúng ta chết vào ngày hôm qua có phải chúng ta đã là những kẻ hạnh phúc rồi không?

- Phải. Chúng ta đã sống quá lâu. Điều tệ hại nhất trên đời sắp giáng xuống đầu chúng ta.

Hai người bạn cứ đứng như thế trong vòng một, hai phút rồi lại tiếp tục đi. Được một đoạn họ nghe tiếng chan chát của những cái rìu bổ vào thân cây còn tươi mặc dù họ chẳng nhìn thấy gì bởi vì mặt đất trước mắt họ cao dần lên thành một ngọn đồi. Khi lên đến đỉnh, họ có thể nhìn thấy toàn bộ khu vực Cột đèn hoang.

Khuôn mặt nhà vua trẻ trắng bệch đi khi nhìn thấy quang cảnh trước mắt.

Ngay ở giữa khu rừng nguyên sinh – chính nơi cái cây vàng cây bạc đã mọc lên và nơi một đứa trẻ trong thế giới của chúng ta đã trồng một cây thiêng để bảo vệ - cả một vạt rừng rậm đã bị phát quang. Một lối đi mới mở trông như một vết thương dài toác miệng, cày lên trên mặt đất với những vết lún đầy bùn là nơi những thân cây mới đổ bị kéo ra bờ sông. Có cả một đám đông đang làm việc, tiếng roi vút răng rắc trong không khí, tiếng những con ngựa thở hồng hộc trong khi lôi đi các súc gỗ vẫn còn rỉ nhựa tươi.

Điều đầu tiên làm vua và kì lân ngạc nhiên là vào khoảng một nửa trong số đó không phải là những con thú biết nói mà là người. Điều thứ hai, đó không phải là những người Narnia tóc vàng mà là những người da nâu, râu tóc đen đến từ Calormen, một nơi đất rộng, người đông nằm dưới sự cai trị của các đời vua độc ác, bao giờ cũng đem lòng gây hấn thù địch với các nước láng giềng. Quốc gia này nằm gần Archenland, cách một sa mạc rộng lớn về phía nam. Tất nhiên không có lí do gì mà người ta lại không gặp một hoặc hai người Calormen vào những ngày này – một thương gia hay một nhà ngoại giao – bởi vì hiện Narnia và Calormen đang có mối quan hệ buôn bán. Nhưng Tirian không hiểu tại sao lại có quá nhiều người như vậy và tại sao họ lại ở đây, chặt phá rừng của người Narnia. Chàng xiết chặt đốc kiếm, chiếc áo choàng vắt lên tay trái. Họ đến gần đám người hơn.

Có hai người Calormen đang điều khiển một con ngựa bị buộc vào một thân cây lớn. Nhưng khi vua đến gần, cây gỗ đang mắc lại trong một vũng bùn.

- Kéo đi, con vật lười nhác! Đẩy đi, con heo lười biếng này! – Hai người hò hét, vung roi vun vút quất lên mình ngựa. Nhưng con ngựa đã ráng hết sức rồi, đôi mắt nó vẫn lên những tia máu, toàn thân nó nổi bọt trắng xóa.

- Làm việc đi, cái đồ thối tha lười nhác! – Một người vừa gào lên vừa quất cho con ngựa một đòn chí mạng. Và rồi có một việc kinh khủng đã xảy ra.

Cho đến lúc ấy Tirian vẫn tin chắc là những con ngựa đang làm việc cho người Calormen kia là ngựa của họ - những con vật đần độn, câm lạng như loài ngựa trong thế giới chúng ta. Mặc dù chàng ghét phải chứng kiến cái cảnh một con vật câm lạng bị ngược đãi, nhưng lúc này chàng quan tâm đến những kẻ đang giết hạ cây cối hơn. Chưa bao giờ chàng có ý nghĩ rằng người ta có thể thẳng cương lên một con ngựa tự do, biết nói ở Narnia chứ đừng nói đến chuyện lại dám dùng roi quất lên lưng nó. Nhưng khi ngọn roi tàn nhẫn tới tấp giáng xuống, con ngựa nhảy lùi lại và kêu lên nghe trong đó có lẫn tiếng khóc đau đớn:

- Quân bạo tàn ngu ngốc! Ông không thấy là tôi đã làm tất cả những gì có thể à?

Khi Tirian biết rằng con ngựa ấy là một trong những cư dân Narnia của chàng thì một cơn thịnh nộ như trời long đất lở chụp lên cả chàng lẫn kì lân và cả hai không còn biết mình đang làm gì nữa. Thanh kiếm của vua vung lên, cái sừng của kì lân lao tới, cả hai thứ vũ khí cùng phóng ra một lúc. Hai người Calormen nằm chết thẳng cẳng. Một người nhận một nhát kiếm của Tirian, một người bị sừng kì lân đâm xuyên qua tim.

CHƯƠNG 3

Những ngày vinh quang của vương Shift

- Bạn ngựa, - vua nói trong khi hối hả cắt dây cương buộc vào khúc gỗ, - sao những tên súc sinh này lại dám ngược đãi bạn? Narnia bị mất rồi hay sao? Có đại họa đã xảy ra à?

- Không, thưa bệ hạ, - ngựa nói, thở hồng hộc – Aslan đang ở đây. Tất cả đều làm theo lệnh của sư tử. Ông ấy ra lệnh...

- Nguy hiểm, thưa hoàng thượng. – Jewel kêu to. Tirian nhìn lên, trông thấy đám người Calormen (cùng với một vài con thú biết nói) từ khắp mọi hướng đổ dồn về phía họ. Hai người kia chết không kịp kêu lên một tiếng vì thế mà phải mất một lúc đám người còn lại mới biết được chuyện gì đã xảy ra. Khi rõ chuyện, hầu như cả bọn rút thanh mã tấu lăm lăm trên tay.

- Nhanh lên! Nhảy lên lưng thần! – Jewel giục.

Nhà Vua nhanh nhẹn nhảy lên lưng người bạn chí cốt, kì lân quay đầu phóng đi. Nó đổi hướng hai ba lần khi phát hiện phía trước có kẻ thù, rồi băng qua một dòng suối. Nó lên tiếng hỏi mà không giảm tốc độ:

- Đi đâu bây giờ, thưa bệ hạ? Về Cair Paravel nhé?

- Hượm đã anh bạn. – Tirian nói. – Hãy để tôi xuống đất.

Chàng tuột khỏi lưng kì lân, đứng đối diện với bạn.

- Jewel, chúng ta đã gây lên một chuyện lớn rồi.

- Chúng ta bị kiêu khích đến nước ấy kia mà!

- Nhưng tấn công vào lúc họ không biết... không tuyên chiến với họ ... trong khi họ không có vũ khí như thế... khủng khiếp quá! Giống như hai kẻ sát nhân, Jewel à. Tôi sẽ mang dấu ấn sát nhân suốt đời.

Jewel gục đầu xuống. Nó cũng cảm thấy nhục nhã.

- Với lại, - vua nói tiếp, - ngựa nói đó là lệnh của Aslan. Cả chuột nước cũng nói thế. Tất cả bọn họ đều bảo Aslan đang ở đây. Sao chuyện này có thể là thật được cơ chứ?

- Nhưng thưa bệ hạ, sao Aslan có thể đưa ra những lệnh quái gở như vậy được?

- Ông là một con sư tử chưa được thuần hóa mà, - Tirian nói, - sao chúng ta biết được ông muốn làm gì? Chúng ta... hai ta là những kẻ giết người. Jewel, tôi sẽ quay lại. Tôi sẽ bỏ kiếm xuống, tự nộp mình vào tay những người Calormen, yêu cầu họ đưa tôi đến chỗ Aslan, để người phán xử tôi.

- Nếu thế, bệ hạ chỉ tìm đến cái chết mà thôi. – Jewel nói.

- Bạn nghĩ tôi quan tâm đến việc sống tiếp nếu Aslan đã ấn định cho tôi phải chết ư? – Vua nói – Chuyện đó phỏng có ý nghĩa gì? Chẳng có ý nghĩa gì hết. Chết như thế há chẳng tốt hơn phải sống với một nỗi khiếp sợ rằng Aslan đã đến đây và đây lại không phải là một Aslan mà chúng ta hằng tin tưởng, trông đợi hay sao? Điều đó cũng giống như việc một ngày kia mặt trời mọc lên nhưng là một mặt trời đen ngòm phủ màu tang tóc lên vạn vật.

- Tôi biết – Jewel nói – Hoặc là cũng giống như khi bệ hạ uống nước nhưng hóa ra nước lại

toàn sỏi đá. Tàu bệ hạ, người nói đúng. Đây là kết cục cho tất cả mọi chuyện. Vậy chúng ta hãy quay lại nộp mạng cho họ.

- Không nhất thiết phải đi cả hai người, chỉ mình tôi là đủ.

- Nếu chúng ta từng yêu thương nhau như anh em ruột thịt, thì xin hãy để cho kì lân này đi cùng với người. – Jewel nói. – Nếu bệ hạ phải chết và nếu Aslan không phải là Aslan thì cuộc sống còn có ý nghĩa gì đối với tôi nữa?

Họ quay lại, đi bên nhau, những giọt lệ đắng cay lặng lẽ rơi trên má.

Ngay khi họ quay lại chỗ đồn cây, bọn người Calormen đã kêu lên một tiếng, chạy về phía họ tay lăm lăm giáo mác. Nhưng vua đã chìa chuỗi kiếm cho họ và nói:

- Tôi là vua Narnia và bây giờ tôi là một kẻ thất phu, tự đến đây nộp mình cho sự phán xử Aslan. Hãy giải tôi đến trước mặt người.

- Và cả tôi nữa. – Kì lân nói.

Thế là những người râu đen vây chặt quanh họ, hơi thở nồng nặc mùi tỏi, đôi mắt trắng dã quắc lên một cách nham hiểm trên những khuôn mặt ngăm đen. Bọn chúng tròng dây vào cổ kì lân, tước thanh kiếm của vua và trói tay chàng ra sau lưng. Một người trong số này không đội khăn mà đội mũ trụ, dáng chùng là kẻ cầm đầu, hấn lột chiếc vương miện bằng vàng trên đầu vua, hối hả giấu nó vào một chỗ nào đó trong mớ quần áo lủng bùng trên người. Chúng đưa hai tù binh đi lên đồi, đến một trảng rừng thưa quang đãng. Và đây là những gì mà những tù binh này trông thấy.

Ở giữa trảng rừng, cũng là nơi cao nhất của ngọn đồi, có một túp lều nhỏ trông giống như một chuồng gia súc, mái lợp bằng cỏ tranh. Cửa lều khép chặt. Trên bãi cỏ trước lều có một con vượn già đang ngồi. Tirian và Jewel trong đầu chỉ nghĩ đến việc được gặp mặt Aslan và chưa nghe nói gì đến vượn thì tỏ vẻ bối rối cực độ khi thấy lão.

Đó chính là Shift nhưng trông lão khỉ đột này thập phần xấu xí hơn, quái gở hơn thời lão còn bên hồ Caldron. Bởi vì bây giờ lão giờ thói ăn diện rơm đời mà trước đây chưa có dịp thể hiện. Lão mặc một chiếc áo jacket màu đỏ tươi chẳng hợp với lão chút nào, đó là tác phẩm của một chú lùn. Lão đeo châu báu vào tất cả các ngón của hai chi sau nhưng trông rất nghịch mắt, bởi vì như bạn hẳn cũng rõ chi sau của loài khỉ cũng giống như bàn chân vậy. Lão đội lên đầu một cái gì trông như một vương miện bằng giấy. Cạnh lão có một đồng hạt dẻ, lão dùng chi trước bóc hạt dẻ tanh tách và luôn miệng phun phì phì vỏ hạt ra xung quanh. Lão cũng tọc cái áo đỏ lên làm trật cả rốn và luôn tay gãi sồn sột. Một đám thú biết nói đang đứng trước mặt lão, trên khuôn mặt nào cũng ngưng đọng vẻ âu lo, sầu não cùng với nét hoang mang. Khi thấy rõ tù nhân là ai, tất cả đều kêu lên và tiếng rên rỉ hoảng loạn lan đi trong đám thú rừng.

- Thừa ngài Shift, phát ngôn viên của Aslan. – Tên cầm đầu người Calormen nói. – Chúng tôi giải đến đây hai tên tù binh. Bằng tài nghệ, lòng can đảm và được sự cho phép của thần Tash chúng tôi đã bắt sống hai tên giết người tàn bạo này.

- Tước lấy thanh gươm của tên kia cho ta. – Vượn phán.

Bọn chúng giật thanh gươm của nhà vua cùng với vỏ và dây đeo đưa cho con vượn già. Lão quàng thanh gươm quanh cổ mình, trông kệnh cỡm hơn bao giờ hết.

- Được, chúng ta sẽ xét đến việc của hai tên này sau. – Vượn nói, phun một cái vỏ hạt dẻ về phía hai người tù. – Ta còn có việc phải giải quyết trước đã. Bọn chúng có thể đợi được. Bây giờ tất cả bọn bay hãy nghe đây. Điều đầu tiên ta muốn nói đến là hạt dẻ. Thủ lĩnh của bọn sóc biển đâu rồi?

- Tôi có mặt thừa ngài. – Một con sóc đỏ lên tiếng rồi bước lên trước một bước, đầu nó cúi xuống một cách sợ sệt.

- Thì ra người ở đây. – Vượn nói với một vẻ nanh ác.- Bây giờ hãy tiến lên đây trình diện trước mặt ta. Ta muốn – ta muốn nói Aslan – Aslan muốn có thêm hạt dẻ. Bọn bay mang hạt dẻ đến nhưng chưa đủ. Cần phải mang nhiều hơn, nhiều hơn nữa đã nghe thùng ra chưa? Gấp đôi nghe chưa. Mà phải mang đến đây vào trước lúc mặt trời lặn ngày mai. Nhớ là không được mang đến những hạt lép và hạt nhỏ biết không?

Tiếng lầm rầm thất vọng lan trong họ nhà sóc, con đầu đàn thu hết can đảm nói:

- Thừa ngài, Aslan có đích thân nói với chúng tôi điều ấy không? Chúng tôi có được phép diện kiến người không?

- Không, tuyệt đối không. –Vượn dẫn giọng. – Ngài có thể hạ cố - mặc dù hầu hết bọn bay không xứng đáng – xuất hiện trong vòng vài phút vào đêm nay. Lúc ấy thì bọn bay tha hồ mà nhìn với ngó. Nhưng ngài không thể cho bọn bay xúm xít quanh ngài làm phiền ngài với những câu hỏi vớ vẩn đâu. Bất cứ điều gì chúng mày muốn hỏi đều phải thông qua ta, ta sẽ chuẩn y nếu ta nghĩ điều đó đáng làm rộn ngài. Trong khi đó tất cả bọn sóc các người hãy mau mau đi tìm hạt dẻ mang về đây. Hãy nhớ thời hạn là tối ngày mai nếu không thì liệu hồn đấy.

Bầy sóc tội nghiệp vội vã tản đi như thể có một con chó đang lồng lộn đuổi theo chúng. Đây là một nhiệm vụ gần như không thể thực hiện được. Số hạt dẻ mà chúng dự trữ cho mùa đông hầu như đã bị vét sạch, thế mà số hạt dẻ mà chúng phải nộp cho vượn còn nhiều hơn số hạt dẻ tích góp đó.

Chợt một giọng nói âm vang – của một con heo rừng có nanh, lông lá bù xù – cất lên từ một nhóm khác trong đám thú rừng.

- Nhưng tại sao chúng tôi lại không thể gặp mặt ngài và nói chuyện với ngài. Ngày xưa ngài vẫn đến Narnia và ai cũng có thể diện kiến ngài cơ mà.

- Cho dù điều đó là đúng thì nó cũng có thể thay đổi hiểu chưa? – Aslan nói rằng ngài đã quá mềm yếu với bọn thú các người, rõ chưa? Phải, bây giờ ngài sẽ không nhu nhược như vậy nữa. Ngài sẽ liếm các người thành ra bã hiểu chưa. Ngài sẽ dạy cho các người hiểu một điều ngài không phải là một con sư tử thuần hóa.

Những tiếng kêu và rên rỉ lan đi trong đám muông thú, sau đó là một sự im lặng chết chóc và một niềm đau câm lặng.

- Chà chà, còn một chuyện nữa mà chúng mày cần phải biết. – Vượn nói tiếp. – Ta nghe một số đứa kháo nhau rằng ta là một con vượn. Chắc, không phải đâu. Ta là một con người. Nếu nom ta giống một con vượn thì đó là vì ta đã quá già mà thôi. Ta đã sống đến hàng trăm năm rồi. Và bởi vì sống quá lâu nên ta rất khôn ngoan. Chính bởi vì ta khôn ngoan nên ta là người duy nhất mà Aslan chọn làm người đại diện. Ngài không muốn nói chuyện với các loài thú ngu dốt chúng mày nữa. Ngài sẽ bảo cho ta biết những gì chúng mày phải làm và ta sẽ là người trực tiếp nói với bọn bay điều đó. Hãy nghe theo lời khuyên của ta và lo làm sao thực hiện mọi chuyện nhanh nhanh lên bởi vì ngài không chịu được những chuyện ba láp đâu.

Đáp lại bài diễn thuyết chỉ là một sự im lặng hãi hùng, trừ tiếng khóc thút thít của một con lửng con và tiếng mẹ nó nhỏ nhẹ dỗ cho nó nín.

- Và bây giờ còn một chuyện khác nữa, - vượn nói tiếp, cho mấy quả hạt dẻ mới bóc vào miệng, - ta nghe một vài con ngựa nói với nhau: “Nhanh nhanh lên, nếu chúng ta thồ mấy cây gỗ này đi thật nhanh thì chúng ta lại được trả lại tự do”. Đúng đấy, bọn bay hãy nhồi cái ý nghĩ

này vào. Mà không chỉ với loài ngựa. Bất cứ kẻ nào có sức lao động đều phải làm việc hết, mà điều này sẽ sớm xảy ra thôi. Aslan đã dàn xếp việc này với vua Calormen – Tisroc, như cái tên mấy người bạn mặt đen kia gọi ông ta. Tất cả bọn ngựa, bò mộng, lừa đều phải đi đến Calormen lao động để kiếm sống – kéo xe hay thồ hàng như bò, ngựa, lừa, dê vẫn làm ở những nơi khác. Tất cả những con vật thuộc họ đào bới, gặm nhấm như chuột chũi, thỏ, người lùn thì đều xuống làm việc cho Tisroc trong các hầm mỏ. Và....

- Không, không, không. – Các con thú hú lên. – Điều này không đúng đâu. Aslan không đòi nào bán chúng tôi đi làm nô lệ cho vua Calormen.

- Không có chuyện thế à! Có câm miệng ngay không? – Vượn cao giọng nạt nộ. – Đứa nào nói chuyện làm nô lệ nào? Bọn bây không phải nô lệ. Bọn bây sẽ được trả công – công xá rất cao là đằng khác. Điều đó có nghĩa là công lao động của các người sẽ được trả vào kho báu của Aslan và ngài sẽ dùng nó cho lợi ích chung, đã hiểu chưa?

Nói đến đây Shift bắn ra một tín hiệu đồng lõa – lão nháy mắt với tên cầm đầu đám người Calormen. Tên này cúi đầu nhưng lại trả lời với cung cách huênh hoang của người Calormen:

- Thừa phát ngôn viên khôn ngoan của Aslan, Tisroc (Thánh thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế) đã bàn luận với Aslan cho một sự hợp tác công bằng, hữu nghị.

- Đây! Đã nghe thủng chưa bọn kia? – Vượn cao giọng. – Mọi cái đã được hoạch định rồi. Tất cả vì lợi ích của bọn chúng mày đây. Chúng ta có thể - với đồng tiền mà bọn bay kiếm được – làm cho Narnia trở thành một đất nước đáng sống. Cam và chuối sẽ ùn ùn vận chuyển trên các nẻo đường. Ở những thành phố lớn, những trường học, công sở, còn có cả roi, rọ bịt mõm thú vật, yên cương, chuồng, lồng và nhà tù nữa. Tất tật, thứ gì cũng có hết.

- Nhưng chúng tôi không muốn những thứ đó, - một bác gấu già lên tiếng, - chúng tôi muốn tự do. Chúng tôi muốn được nghe chính miệng Aslan nói.

- Bây giờ mi lại muốn cãi lời đúng không? – Vượn đe nẹt. – Đó là điều khiến tao không chịu nổi. Tao là người, mi chỉ là một con gấu già ngu ngốc béo trướng béo nứt. Mi thì biết gì về tự do? Mi nghĩ tự do có nghĩa là mi muốn làm gì cũng được à? Sai rồi. Đó không phải là thứ tự do thật sự. Tự do thật sự có nghĩa là làm đúng cái điều mà tao sai bảo.

- Hừm. – Gấu hậm hực trong cổ, gãi đầu gãi tai bởi vì bác cảm thấy đây là một vấn đề khó nuốt nổi.

- Xin vui lòng, xin vui lòng! – Giọng lạnh lạnh của một con cừu có bộ lông trắng cất lên. Nó còn quá nhỏ và ai nấy đều ngạc nhiên là nó lại có gan dám đối thoại với vượn.

- Chuyện gì nữa đây, nói nhanh đi oắt con.

- Có một điều tôi thật không hiểu, thực ra chúng ta đang chơi trò gì với người Calormen vậy? Chúng ta thuộc về Aslan. Họ thuộc về Tash. Họ gọi vị thần này là Tash. Người ta nói ông có bốn tay và cái đầu của một con kền kền. Người ta giết người để cúng tế trước bàn thờ của vị thần này. Tôi không tin là có bất cứ con người nào giống như Tash. Nhưng nếu như có đi nữa thì vì cớ gì mà Aslan lại đánh bạn với một kẻ kinh tởm như thế?

Tất cả các loài muông thú đều gật gù, đôi mắt chúng sáng lên nhìn về phía vượn. Chúng biết đây là câu hỏi hóc búa nhất mà không phải bất cứ ai cũng có thể đặt ra.

Vượn già nhảy cẫng đến, bịt mõm cừu lại.

- Trẻ ranh! – Lão rít lên. – Nói toàn những điều ngớ ngẩn, ngu xuẩn. Đi về nhà mà bú tí mẹ, miệng còn hôi sữa thì hiểu gì về những chuyện như thế này cơ chứ. Còn những kẻ lớn đầu hơn thì đồng tai ra mà nghe đây: Tash chỉ là một cái tên khác của Aslan. Và tất cả những định kiến

xa cũ rằng người Narnia tốt, người Calormen xấu đều là ngu xuẩn cả. Bây giờ chúng ta đã hiểu hơn được nhiều điều. Người Calormen dùng một thứ tiếng khác nhưng cả chúng ta và họ cũng dùng ngôn ngữ để nói về cũng những chuyện giống nhau thôi. Aslan và Tash cũng chỉ là hai cái tên để gọi một người mà ai cũng biết đấy là Ai. Đó là lý do tại sao chưa bao giờ có cuộc cãi nhau giữa hai người. Hãy ghim điều này vào đầu những con thú ngu ngốc kia. Tash là Aslan. Aslan là Tash.

Có những lúc bạn chứng kiến cảnh con chó nhà bạn có một vẻ buồn tủi như thế nào, hãy nhớ lại vẻ mặt đó rồi hình dung cái vẻ ấy trên tất cả các khuôn mặt của những con thú biết nói này. Những khuôn mặt trung thực, tủi nhục, hoang mang của loài lông vũ, loài gấu, lửng, thỏ, chuột chũi, chuột đồng – nhưng những khuôn mặt muôn hình vạn trạng này còn buồn bã hơn nhiều. Tất cả những cái đuôi đều cụp xuống, những sợi ria quặp lại. Tim bạn như muốn vỡ ra vì đau buồn khi nhìn những khuôn mặt ấy. Chỉ có duy nhất một con vật không tỏ vẻ buồn bã chút nào.

Đó là một gã mèo lông hoe vàng- một mèo Tom to bự trong giai đoạn trưởng thành – gã ta ngồi lưng thẳng tắp cái đuôi quăn lại quanh bàn chân, và ngồi ở ngay hàng đầu tiên. Nó chăm chú nhìn vượn và tên cầm đầu người Calormen, không chớp mắt lấy một lần.

- Xin hãy thứ lỗi nếu tôi nói có điều chi không phải, - cuối cùng gã mèo nói giọng từ tốn, nhã nhặn, - nhưng có điều này làm tôi quan tâm. Bạn của ông từ phía Calormen cũng nói như thế ư?

- Chấn chấn rồi. – Tên cầm đầu đáp. – Điều mà ông vượn thông thái ... tôi muốn nói là người này nói ... rất chi là chí lí. Aslan có nghĩa là Tash không nhiều hơn mà cũng không ít hơn.

- Có nghĩa là, Aslan không có ý nghĩa nhiều hơn Tash ư? – Mèo hỏi vặn lại.

- Không nhiều hơn chút nào. – Người này nói, nhìn thẳng vào mèo.

- Như thế đã đủ với người chưa mèo vàng kia? – Vượn hỏi.

- Ồ, đã hẳn rồi. – Mèo đáp giọng tỉnh rụi – Cảm ơn ngài rất nhiều. Tôi cũng chỉ muốn hiểu cho thật rõ ràng thôi. Bây giờ tôi đã bắt đầu hiểu rồi.

Cho đến lúc ấy vua và Jewel vẫn không nói gì. Họ đợi đến lúc vượn bảo họ nói bởi vì họ nghĩ can thiệp vào lúc này cũng chẳng được tích sự gì. Nhưng bây giờ, nhìn tất cả những khuôn mặt khốn khổ của cư dân Narnia và thấy rằng các loài thú đã bắt đầu tin rằng Aslan và Tash là một thì Tirian không chịu được nữa.

- Con vượn kia? – Chàng lớn tiếng kêu lên – Mày là một kẻ dối trá trắng trợn. Mày nói dối như bọn người Calormen. Dối trá, bịp bợm, đúng là một con vượn... Hự... Chàng toan nói tiếp, định hỏi làm sao thần Tash kinh khủng kia có thể đối đãi với người của ông ta theo cái cách mà Aslan đã quan tâm, đã làm tất cả để bao giờ cũng tránh cho người Narnia không bị đổ máu. Nếu chàng được phép nói tiếp thì cái ngày huy hoàng của vượn sẽ cáo chung, các loài thú sẽ thấy được chân tướng của sự thật và sẽ ném vượn xuống đất. Nhưng trước khi chàng có thể nói tiếp thì hai tên Calormen đã ra sức dấm vào miệng chàng và một tên nữa đá chàng từ phía sau. Khi chàng ngã dúm dục xuống, vượn keng kéc kêu lên trong cơn giận dữ và hoảng hốt:

- Đưa hắn đi. Đưa hắn đi. Đưa hắn đến chỗ nào hắn không thể nghe chúng ta nói mà chúng ta cũng không nghe thấy hắn. Trói hắn vào một gốc cây. Ta sẽ... ta muốn nói... Aslan sẽ định tội hắn sau.

CHƯƠNG 4

Lời cầu cứu vượt qua hai thế giới

Vua bị choáng vì cú đánh và chàng khó mà biết chuyện gì xảy ra cho đến khi bọn Calormen cởi trói cho chàng để hai tay chàng duỗi thẳng và ấn lưng chàng vào một gốc cây tần bì. Đoạn chúng vòng dây thừng quanh mắt cá, đầu gối, cổ tay và ngực chàng, trói nghiêng chàng vào thân cây tần bì rồi bỏ đi. Điều làm cho chàng khó chịu nhất vào lúc ấy – bởi vì thường những cái nhỏ nhất là những điều khó chịu nhất – là đôi môi chàng vẫn rỉ máu từ cú đấm như trời đánh ban nãy và chàng không thể lau những giọt máu nhỏ xuống khiến chàng thấy nhột nhạt.

Từ chỗ bị trói chàng vẫn có thể nhìn thấy túp lều nhỏ trên đỉnh đồi và con vượn già vẫn ngồi trước lều. Chàng có thể nghe thấy nó tiếp tục nói một cái gì đó và thỉnh thoảng lại có tiếng trả lời vang lên từ đám đông nhưng chàng chịu không luận ra được là chúng nói gì.

- Không hiểu bọn chúng làm gì anh bạn Jewel. – Vua thầm nghĩ.

Một lúc sau đám đông giải tán, các con vật tản đi bốn phương. Một số con đi qua chỗ của Tirian bị trói. Chúng nhìn chàng vẻ như sợ hãi vẻ như xót thương khi thấy ông vua trẻ bị trói như thế, nhưng không con vật nào nói gì. Chẳng bao lâu chúng đã tản đi đâu hết và chỉ còn sự im lặng ngự trị trong rừng. Thời gian nối tiếp nhau trôi qua, đầu tiên Tirian cảm thấy khát khô cả cổ, rồi đói cồn cào trong dạ. Và khi buổi chiều chậm chậm trôi qua, hoàng hôn buông xuống, chàng bắt đầu cảm thấy ớn lạnh, lưng chàng đau nhức. Mặt trời khuất sau dãy núi, chỉ còn một chút ánh sáng nhạt nhoang vương lại đâu đó.

Khi trời đã gần như tối hẳn, chàng nghe có tiếng sột soạt của những bước chân và thấy vài con thú bé nhỏ đang tiến về phía chàng. Ba con đi bên trái là ba con chuột, đi giữa là một con thỏ và bên tay phải là hai con chuột chũi. Các con vật này đều mang những bao nhỏ trên lưng làm cho chúng có một vẻ kì lạ trong đêm tối và thoát tiên chàng tự hỏi không biết chúng là giống vật nào. Rồi tất cả bọn chúng đứng thẳng trên hai chân sau, đặt những bàn chân trước lạnh lạnh lên đầu gối chàng, hôn lên đấy – những cái hôn của loài thú gặm nhấm. (Chúng có thể chạm đến đầu gối chàng bởi loài thú biết nói to lớn hơn những con thú cầm cù loại ở Anh).

- Thừa hoàng thượng! Thừa hoàng thượng yêu quý! – Chúng nói bằng cái giọng kim riu riu vào nhau. – Chúng thần rất tiếc cho hoàng thượng. Chúng thần không dám cởi trói cho ngài vì sợ làm Aslan nổi giận. Nhưng chúng thần mang bữa ăn tối đến cho bệ hạ đây.

Thoắt một cái, chú chuột đầu tiên nhảy phắt lên, bò đến vòng dây quăn ngang ngực nhà vua và nhieu nhieu cái mũi ngấn củn ngay trước mặt vua. Con chuột thứ hai trèo lên và dừng lại thấp hơn con chuột đầu một chút. Những con thú còn lại đứng dưới đất chuyển thức ăn lên.

- Uống cái này trước đã, rồi bệ hạ sẽ thấy trong người khỏe lại và sẽ ăn ngon miệng hơn – Con chuột ở trên cao nhất nói và Tirian nhìn thấy một cái ly gỗ nhỏ chạm vào môi chàng. Nó chỉ bằng một quả trứng vì thế mà chàng khó cảm thấy mùi vị của rượu trước khi cái ly dốc cạn. Chuột lại chuyển cái ly xuống, những con vật ở dưới rót đầy một ly khác rồi chuyển lên và Tirian uống cạn lần thứ hai. Bằng cách ấy vua cảm thấy đã khát, thực ra uống như vậy lại tốt hơn là làm luôn một hơi dài đối với người khát đã quá lâu.

- Thừa bệ hạ, đây là pho mát, - con chuột đầu tiên nói, - không nhiều lắm vì sợ nó sẽ làm cho bệ hạ khát nước hơn.

Sau miếng pho mát, chúng cho chàng ăn bánh làm bằng yến mạch, bơ vừa mới làm và cuối cùng là một chút rượu vang.

- Nào đưa lên đây một ít nước, - con chuột ở trên cao nhất nói, - để tôi còn rửa mặt cho bệ hạ. Vẫn còn dính máu đây này.

Tirian cảm thấy một vật gì như một miếng bọt biển nhỏ xoa khắp mặt chàng, một cảm giác khoan khoái vô cùng.

- Những người bạn nhỏ, - Tirian nói, - tôi có thể làm gì để cảm ơn những điều các bạn đã làm cho tôi đây?

- Bệ hạ không phải bận tâm, không cần, không cần! – Những giọng kim riu riu vang lên. – Chúng tôi còn có thể làm gì khác cho bệ hạ đây? Chúng tôi là thần dân của người và không muốn có bất cứ một ông vua nào khác. Chỉ có vợ và bọn Calormen mới chống lại bệ hạ, còn chúng thần thà chiến đấu với chúng cho đến khi xác chúng thần bị xé ra từng mảnh, hơn chịu cảnh để chúng trói bệ hạ như thế này. Nhất định chúng thần sẽ làm thế. Nhưng... chúng thần không thể chống lại Aslan.

- Các bạn nghĩ Aslan thật sự muốn như thế sao?

- Đúng, đúng. – Thở rối rít đáp. – Ngài đã ra khỏi lều đêm hôm qua. Tất cả chúng tôi đã nhìn thấy ngài.

- Trông ngài như thế nào?

- Như một con sư tử to lớn, dữ tợn – chắc chắn là như thế ạ. – Một trong những con chuột nói.

- Và các bạn nghĩ đó thật sự là Aslan – người đã giết chết các nữ mộc tinh, bán tất cả các bạn đi làm nô lệ cho vua xứ Calormen?

-Ồ, điều này thật tệ hại, đúng thế, - một con chuột khác nói, - sẽ tốt đẹp hơn nếu tất cả chúng ta chết trước khi chuyện này bắt đầu. Nhưng mà điều này không còn gì phải nghi ngờ nữa. Ai cũng nói đó là lệnh của Aslan. Và chúng thần đã tận mắt nhìn thấy ông ấy. Chúng thần không nghĩ là Aslan lại có thể làm thế. Tại sao lại như vậy, chúng thần thật tình mong mỗi Aslan quay về.

- Dường như trở về Narnia lần này ông rất giận dữ. – Con chuột đầu tiên nói. Hẳn chúng ta đã vô tình phạm phải một tội lỗi ghê gớm nào đó mà không biết. Chắc Aslan muốn trừng phạt tất cả chúng ta. Nhưng tôi nghĩ chúng ta phải được biết là chúng ta đã gây ra chuyện gì chứ!

- Tôi cho rằng có thể việc chúng ta đang làm đây cũng sai nốt. – Thở nói.

- Tôi cóc quan tâm, dù việc làm này có sai trái đi nữa. – Một trong hai con chuột chũi nói. – Dù thế nào tôi cũng sẽ vẫn làm việc này một lần nữa.

Những con vật khác vội lên tiếng:

- Suyt. Hãy cẩn trọng lời ăn tiếng nói. – Rồi tất cả đồng thanh nói. – Chúng thần xin lỗi bệ hạ nhưng đã đến lúc phải quay về. Không nên để bị bắt quả tang ở đây.

- Các bạn hãy rời xa đây mau. Tôi không muốn bất cứ ai bị nguy hiểm đến tính mạng chỉ vì tôi.

- Chúc bệ hạ ngủ ngon, chúc ngủ ngon. – Bầy thú chín chít nói, giụi giụi cái mõm của chúng vào đầu gối chàng.

- Chúng thần sẽ còn quay lại... nếu có cơ hội.

Thoắt một cái chúng đã lẫn đi đâu rất nhanh, khu rừng trở nên đen tối hơn, lạnh lẽo hơn, cô quạnh hơn bao giờ hết.

Những vì sao bắt đầu lấm tấm mọc trên da trời, thời gian chậm rãi trôi qua. Hãy tưởng tượng nó lê thê như thế nào đối với vị hoàng đế cuối cùng ở Narnia trong khi chàng bị cột chặt vào gốc cây với tư thế bất động, cứng ngắc. Nhưng cuối cùng có một chuyện đã xảy ra.

Từ đằng xa xuất hiện một đốm lửa đỏ. Đốm lửa biến đi đâu một lúc rồi lại xuất hiện, lần này to hơn, mạnh hơn. Vua có thể thấy những cái bóng đen đen đi qua đi lại ở một phía nguồn sáng, những cái bóng vác trên lưng một vật gì đó rồi ném xuống đất. Bây giờ thì chàng xác định rõ chuyện gì đang diễn ra. Một đống lửa trại vừa mới nhóm lên và người ta đang ném những bó củi vào đó. Dần dần ngọn lửa bùng lên, chiếu sáng xung quanh và vua có thể nhìn thấy ngọn đồi trên đó có một túp lều.

Quanh đống lửa hồng rực sáng là một đám đông gồm rất nhiều loài thú. Một cái bóng nhỏ, gù gập xuống ngồi gần đống lửa nhất, chắc là lão vượn già. Nó đang nói gì đó với đám đông nhưng chàng không nghe thấy. Sau đó nó đứng lên đi về phía lều đập đầu ba lần trước cửa lều. Đoạn nó đứng dậy mở cửa lều. Một vật gì đó đi trên bốn chân nhưng lại di chuyển với dáng đi cứng nhắc, gò bó. Con vật bốn chân ra khỏi lều đứng quay mặt về phía đám đông.

Trong không gian vang lên tiếng reo hò la ó, to đến nỗi Tirian cũng nghe được lồm bồm.

- Aslan! Aslan! Nói chuyện... an ủi chúng thần... Xin đừng nổi giận với chúng thần.

Từ chỗ bị trói, Tirian không thể nhìn rõ đó là con vật gì nhưng chàng có thể xác định rõ đó là một con vật lông lá và có màu vàng. Chàng chưa từng gặp Aslan và cũng chưa trông thấy một con sư tử bao giờ. Chàng không thể biết chắc cái vật đứng đằng xa kia có thật là Aslan không, nhưng trong suy nghĩ của mình chàng chưa bao giờ nghĩ là Aslan lại trông giống như một hình nộm, đứng trơ ra như phỗng mà không cử động và nói năng gì.

Nhưng làm thế nào để biết chắc những chuyện này có thật không? Rồi những ý nghĩ kinh khủng lướt nhanh trong đầu, chàng nhớ lại những câu nói báng bố về Aslan rằng Aslan và Tash chỉ là một và chàng biết chắc rằng tất cả những chuyện này chỉ là một trò lường gạt.

Vượn già ghé đầu sát lại gần đầu của con vật vàng vàng như thể lão đang lắng tai nghe một điều cơ mật nào đó, đoạn lão quay ra nói một cái gì đó với đám đông lại reo hò vang dội. Sau đó chắc đám lửa bị dập tắt bởi vì ánh sáng bất thần phụt tắt, Tirian một lần nữa lại bị bỏ lại trong đêm trường lạnh cóng.

Chàng nghĩ về những đời vua trước đã sống và chết ở Narnia, dường như vào lúc này không có ai trong những bậc tiền bối lại kém may mắn như chàng. Chàng nhớ đến một cụ tổ nhiều đời của mình – vua Rilian – từng bị một phù thủy bắt cóc khi chỉ là một hoàng tử bé và bị giam giữ mười năm trời trong lòng đất. Nhưng cuối cùng vua Rilian cũng có một kết thúc tốt đẹp nhờ hai đứa trẻ bí ẩn ở mảnh đất bên ngoài thế giới bất thần xuất hiện đã đến giải cứu hoàng tử, đưa chàng về nhà và từ đó bắt đầu một triều đại chính trị kéo dài.

Không giống như chuyện đã xảy ra với mình – Tirian tự nhủ. Sau đó chàng lại hồi tưởng về một giai đoạn xa xưa hơn và nghĩ đến cha của vua Rilian là vua Caspian hay còn gọi là Caspian – Nhà hàng hải. Vua Caspian có một ông chú độc ác âm mưu hãm hại cháu mình để chiếm đoạt ngai vàng. Caspian đã phải trốn vào trong rừng làm bạn với muôn thú và những người lùn. Nhưng cả câu chuyện đó cũng có một kết thúc có hậu bởi vì Caspian đã được mấy đứa trẻ giúp sức – lần này thì có tới bốn anh em – đến từ một nơi nào đó bên ngoài thế giới. Họ đã thắng một trận lớn và đặt hoàng tử ngồi lên ngai vàng của vua cha.

- Những chuyện ngày đã xa xưa quá mất rồi, - Tirian tự nhủ, - những điều kỳ diệu như thế bây giờ đâu còn xảy ra nữa.

Chợt chàng nhớ lại (bởi vì chàng rất giỏi môn lịch sử khi còn đi học) bốn đứa trẻ đã xuất hiện để giúp hoàng tử Caspian như thế nào vào khoảng hơn một ngàn năm về trước. Chính họ đã làm những việc đòi hỏi được ghi lại trong những trang sử vàng chói lọi nhất. Họ đã đánh Bạch Phù Thủy, chấm dứt hàng trăm năm ngự trị của băng giá rồi sau đó họ lên làm vua (cả bốn anh em) ở Cair Paravel cho đến khi họ không còn là trẻ con nữa mà là những ông vua vĩ đại và những nữ hoàng đáng yêu nhất. Triều đại của họ chinh là kỷ nguyên Vàng ở Narnia. Aslan có quan hệ mật thiết với họ. Ông có mặt cả trong những câu chuyện khác như Tirian vẫn còn nhớ được.

- Aslan và những đứa trẻ đến từ một thế giới khác. - Tirian thầm nghĩ. - Họ bao giờ cũng có mặt khi mọi việc trở nên tồi tệ nhất. Ôi, ước gì họ có mặt ở đây vào lúc này.

Nghĩ đến đây, Tirian kêu lớn:

- Aslan! Ôi Aslan! Hãy đến đây cứu giúp chúng con!

Nhưng chung quanh vẫn chỉ có bóng đêm, cái lạnh và sự im lặng chết chóc.

- Hãy để cho con chết đi cũng được. Con chẳng cầu xin gì cho bản thân, chỉ xin người hãy đến đây cứu tất cả cư dân ở Narnia.

Vẫn chẳng có động tĩnh gì trong bóng đêm hay trong khu rừng nhưng lại bắt đầu có một sự thay đổi trong lòng Tirian. Không hiểu tại sao chàng bắt đầu hy vọng. Và chàng cảm thấy bằng một cách nào đó niềm hy vọng mạnh dần lên.

- Ôi Aslan! Aslan! - Chàng thì thầm. - Nếu người không thể đến thì ít nhất cũng phải đến chỗ những con người ở một thế giới khác, họ có thể giúp đỡ con, hoặc hãy để con gọi họ, hãy để cho tiếng gọi của con vọng đi giữa các thế giới.

Rồi không còn nhận ra là mình đang làm gì nữa, chàng kêu lên bằng giọng vang dội.

- Hỡi những người bạn trẻ, những người bạn của Narnia! Nhanh lên. Hãy đến đây với tôi. Qua các thế giới tôi kêu gọi các bạn. Tôi là Tirian, vua xứ Narnia, chúa tể của Cair Paravel, hoàng đế của quần đảo Đơn Côi.

Bất thành linh chàng thấy mình nhảy vào một giấc mơ (nếu đó đúng là một giấc mơ) còn sống động hơn tất cả những gì chàng đã kinh qua trong đời.

Hình như chàng đang đứng trong một căn phòng đèn thấp sáng trưng, nơi đó có bảy người đang ngồi quanh một cái bàn tròn. Trông như thể họ vừa dùng bữa xong. Hai người trong số đó rất già, một ông già với bộ râu dài bạc trắng, một bà già nhưng đôi mắt rất sáng, nhìn anh và vui vẻ. Người ngồi bên tay phải ông già là một người đã trưởng thành, chắc là ít tuổi hơn Tirian, nhưng khuôn mặt lại có một vẻ uy nghi của một đấng quân vương và một bậc đại hiệp. Bạn cũng có thể nói như thế về một thanh niên khác ngồi ở bên tay phải bà già. Đối diện với Tirian ở bên kia bàn là một thiếu nữ tóc vàng trẻ hơn hai chàng thanh niên kia và ngồi ở hai bên thiếu nữ là hai em nhỏ còn ít tuổi hơn nữa. Tất cả đều mặc những bộ quần áo hết sức lạ mắt đối với Tirian.

Nhưng chàng không có thời gian để ý đến những chi tiết đó bởi vì ngay lập tức cậu bé ít tuổi nhất và hai cô gái đứng lên, một trong hai người kêu lên một tiếng nho nhỏ. Bà già cũng giật mình, hít vào một hơi thật gấp. Ông già đã làm một cử chỉ đột ngột nào đó nên cái ly rượu để trước mặt ông bị gạt đổ trên bàn. Tirian có thể nghe tiếng vỡ giòn tan của nó trên nền đá hoa.

Bây giờ thì Tirian nhận ra là những người này đang nhìn chàng, họ nhìn chàng với ánh mắt

sững sờ như thể họ trông thấy một bóng ma. Chàng cũng để ý thấy là người thanh niên có dáng dấp đế vương ngồi bên tay phải ông già từ đầu đến cuối vẫn không hề cử động (dẫu mặt chàng trai có hơi tái đi) trừ một điều là chàng nắm chặt bàn tay lại. Cuối cùng chàng trai lên tiếng:

- Nói đi, nếu anh không phải một hồn ma và không phải đang nằm mộng. Anh có vẻ mặt của người Narnia và chúng tôi đây là người bạn của Narnia.

Tirian rất muốn nói. Chàng ráng sức kêu lên rằng mình là Tirian người Narnia và đang trong tình thế nguy khốn cần cứu giúp. Nhưng chàng thấy (như thỉnh thoảng tôi cũng thể trong những giấc chiêm bao) âm thanh không vọng ra như thể cổ họng chàng đã bị bít kín.

Cái người đã nói với chàng, đứng dậy nói tiếp:

- Dù anh là một cái bóng hay là một linh hồn hay bất cứ một cái gì. – Chàng trai nói, mắt nhìn xoáy vào Tirian. – Nếu anh đến từ Narnia, tôi yêu cầu anh nhân danh Aslan hãy nói một điều gì đó với tôi bởi vì tôi chính là Peter Đại đế.

Căn phòng bắt đầu bỗng bành trôi đi trước mặt Tirian. Chàng nghe thấy tiếng của bảy người cùng cất lên một lượt rồi tất cả mờ dần mờ dần. Những điều họ cùng thốt lên là:

- Coi kìa! Nó mờ dần!

- Nó tan mất!

- Ảo ảnh biến mất!

Sau đó chàng hoàn toàn tỉnh giấc, vẫn bị trói vào gốc cây, toàn thân lạnh buốt, đau nhức hơn bao giờ hết. Cả khu rừng nhuộm một thứ ánh sáng yếu ớt, lờ mờ thường có trước buổi bình minh, cả người chàng ướt đầm sương đêm. Trời đã dần sáng.

Như vậy chàng đã thức dậy vào một khoảnh khắc tồi tệ nhất trong đời.

CHƯƠNG 5

Cứu tinh xuất hiện

Những khổ ải của chàng không kéo dài quá lâu. Gần như ngay lập tức có một khối nhỏ xuất hiện, sau đó là một khối khác và kia có hai đứa trẻ đứng ngay trước mặt chàng. Mới một giây trước rừng cây trước mặt vẫn trống trải cơ mà. Chàng biết chắc là họ không thể đến từ sau gốc cây tần bì bởi vì nếu thế chàng phải nghe thấy tiếng họ đi đến. Trong thực tế họ chẳng xuất hiện từ một nơi nào hết. Với cái liếc mắt đầu tiên chàng thấy họ mặc những bộ đồ kì lạ, sẫm màu cũng giống như những người trong giấc mơ của chàng và với cái liếc mắt thứ hai, chàng thấy đó là một cô bé và cậu bé ít tuổi nhất trong bảy người.

- Trời đất! – Cậu bé kêu lên – Nó làm người ta hụt cả hơi. Tớ nghĩ...

- Nhanh lên, cởi trói cho anh ấy, - cô bé nói, - để sau hãy nói chuyện

Đoạn cô bé nói thêm khi quay sang Tirian:

- Xin lỗi vì chúng em đã đến quá trễ. Nhưng chúng em đã làm tất cả trong khả năng cho phép

Trong khi cô bé nói như thế thì cậu bé móc túi lấy ra một con dao xếp và nhanh nhẹn cắt dây trói cho vua – quá nhanh bởi vì trong thực tế vua đã tê cứng cả người nên khi vòng dây cuối cùng bị cắt đứt chàng ngã dúi dụi xuống đất. Chàng không thể đứng dậy được cho đến lúc đôi chân tê rần được xoa bóp một hồi đã có thể cử động lại được

- Coi nào, - cô bé nói, - chính là anh phải không? Anh đã xuất hiện vào buổi tối hôm chúng em ngồi ăn tối với nhau, cách đây ngót một tuần?

- Một tuần ư cô bé? – Tirian hỏi. – Giấc mơ kỳ diệu dẫn tôi đi vào thế giới của các bạn mới diễn ra cách đây chừng 10 phút

- Chỉ là sự chênh lệch về thời gian thôi, Pole ạ, - Cậu bé nói

- Bây giờ thì tôi nhớ ra rồi. – Tirian đột ngột kêu lên. – Điều này đã được nói đến trong các truyền thuyết. Thời gian trên mảnh đất xa lạ của các bạn khác với thời gian của chúng tôi. Nhưng nói về thời gian.. đã đến lúc chúng ta phải đi khỏi đây, bởi vì kẻ thù của tôi ở sát ngay bên cạnh. Các em đi cùng tôi chứ?

- Tất nhiên, - cô bé đáp, - chúng em đến đây là để giúp anh mà

Tirian đứng dậy dẫn họ chạy xuống triền đồi theo hướng nam, chạy xa khỏi cái lều nọ. Chàng biết mình muốn đi tới đâu, nhưng mục tiêu trước mắt của chàng là chạy qua những bờ đá, nơi họ không để lại dấu vết, sau đó có thể đi qua sông vì như thế họ sẽ không để lại mùi. Họ mất một giờ lồm cồm bò qua các tảng đá, sau đó thì lội nước, trong khi đi như thế không ai còn hơi sức đâu mà trò chuyện. Nhưng dù vậy, Tirian vẫn thỉnh thoảng liếc nhìn những người bạn đồng hành. Cảm giác lâng lâng kỳ diệu của việc đi bên cạnh những con người đến từ một nơi nào đó rất khác lạ khiến chàng ngất ngây như say rượu nhưng đồng thời nó cũng làm cho tất cả những huyền thoại xưa cũ trở nên thật hơn bao giờ hết... bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra.

- Bây giờ, - Tirian nói khi họ đi đến đầu một thung lũng nhỏ mọc toàn cây bu lô trái dài ra trước mặt, - có lẽ chúng ta đã an toàn hơn rồi. quân địch đã ở cách ta khá xa. Có thể đi chậm lại.

Một buổi bình minh yên ả. Mặt trời lên, những giọt sương long lanh trên các cành cây ngọn

cỏ, chim chóc ca hát rộn ràng.

- Nhậu một chút chẳng? Em muốn nói.. anh.. à, hai đứa chúng em đã ăn sáng rồi. – Cậu bé nói.

Tirian cứ nghĩ mãi về từ “nhậu” mà cậu bé này dùng nhưng khi cậu bé mở một cái sắc đeo bên người lấy ra một cái gói mềm mềm, dính mỡ thì chàng hiểu ra. Chàng đang đói cồn cả ruột, dù cho đến lúc ấy chàng tuyệt không nghĩ gì đến dạ dày háu đói.

Có hai cái bánh sandwich ăn với trứng luộc, hai cái bánh sandwich ăn với pho mát và hai cái bánh như kiểu bột nhồi. Nếu không quá đói chàng cũng chẳng nghĩ đến chuyện ăn miếng bột nhồi đâu vì đó là loại mà không một ai ở Naria muốn ăn. Vào lúc chàng đang chén hết cả sáu cái bánh thì họ đã đi đến vùng lòng chảo của thung lũng và ở đấy họ tìm thấy một vách đá phủ rêu với một dòng nước nhỏ chảy qua. Cả ba dừng lại, uống nước và khoát nước lên rửa khuôn mặt nóng bừng.

- Và bây giờ, - cô bé vừa nói vừa vén mấy lọn tóc ướt lên khỏi trán, - anh vui lòng cho chúng em biết anh là ai, tại sao lại bị trói ở đây cùng tất cả những chuyện có liên quan chứ?

- Rất hân hạnh, cô bé ạ. – Tirian nói, - nhưng chúng ta cứ vừa đi vừa trò chuyện nhé.

Thế là trong lúc đi tiếp, chàng kể cho họ nghe mình là ai và tất cả những việc đã xảy ra trên mảnh đất này.

- Vào lúc này, - chàng kết luận - tôi đang đi đến một ngọn tháp, một trong số ba cái tháp do tổ tiên tôi dựng lên từ thời xa xưa để bảo vệ vùng Cột đèn hoang chống lại những kẻ hết sức nguy hiểm sống ngoài vòng pháp luật. Nhờ vào ý định tốt lành của Aslan, tôi đã không bị tước mất chìa khóa. Trong tháp chúng ta có thể tìm thấy vũ khí, áo giáp, cả lương ăn nữa mặc dù đây chỉ là những cái bánh quy khô. Chúng ta cũng có thể nấu lại đây một cách an toàn trong khi bàn tính kế hoạch. Còn bây giờ mong hai em vui lòng nói cho tôi biết các em là ai và cả những điều khác có liên quan.

- Em là Eustace Lông Vịt còn đây là Jill Pole, - Cậu bé nói. – Chúng em đã đến đây một lần cách đây hàng thế kỷ nhưng thực ra mới chỉ hơn một năm theo cách tính thời gian ở chỗ chúng em. Có một người gọi là hoàng tử Rilian, người ta giam chàng hoàng tử này dưới lòng đất và Puddleglum đã cho chân vào...

- Tôi biết rồi, - Tirrian kêu lên, - như vậy hai người là Eustace và Jill đã cứu vua Rilian thoát khỏi pháp thuật của Thanh xà.

- Phải, chính là chúng em. – Jill nói, - Bây giờ hoàng tử đã lên ngôi vua, phải không? Ồ, tất nhiên chúng ta đã.... Em quên mất....

- Không có gì, tôi là con cháu thuộc thế hệ thứ bảy tính từ cụ Tiên đế đã tạ thế hơn 200 năm rồi.

Jill nhăn mặt.

- Phải, đây là điều kinh khủng nhất khi quay lại Narnia.

Nhưng Eustace đã cắt lời cô bé:

- Bây giờ anh đã biết chúng em là ai. – Cậu bé nói, - Mọi việc là thế này: Giáo sư và dì Polly mời tất cả những người bạn của Narnia đến...

- Tôi không biết những cái tên này, Eustace ạ

- Họ là những người đến Narnia từ thời khởi thủy, đúng cái ngày mà các loài vật bắt đầu học nói.

- Nhân danh Bòm Sư Tử. – Tirian kêu lên, - Hai người này! Ngài Digory và bà Polly. Từ thuở

khai thiên lập địa! Vậy mà vẫn còn sống trong thế giới các bạn. Kỳ diệu thay và chớ lợi thay cho thế giới ấy! Nhưng xin hãy kể cho tôi nghe.

- Bà không phải là họ hàng của chúng tôi, bệ hạ cũng biết đấy. – Eustace nói tiếp, - bà là Miss Plummer nhưng chúng tôi gọi là dì Polly. Phải, hai người này mời chúng tôi đến dùng bữa, cũng là một dịp để tất cả mọi người nói chuyện về Narnia (bởi vì tất nhiên làm gì có ai khác để chúng tôi nói chuyện như thế này). Một phần cũng là vì giáo sư có cảm tưởng là trong thâm tâm mỗi người đều thầm mong ước có dịp được quay lại đây. Đúng lúc đó thì anh xuất hiện như một bóng ma hoặc một cái gì thì chỉ có trời mới biết được. Anh làm tất cả mọi người sợ hú hồn rồi lại đột ngột biến mất không nói một lời. Nhưng nhờ thế mà chúng tôi biết chắc một điều là ở Narnia đã xảy ra một chuyện gì đó. Câu hỏi tiếp theo là làm sao tới được Narnia. Anh không thể cứ muốn đến đâu là tới được đó ngay.

Thế là chúng tôi cứ thảo luận, thảo luận mãi và cuối cùng giáo sư nói chỉ có một cách duy nhất để đến được đây là nhờ những chiếc nhẫn màu nhiệm. Đó là những chiếc nhẫn mà giáo sư và dì Polly đã có từ rất lâu. Nhưng những chiếc nhẫn này lại được chôn trong khu vườn của một ngôi nhà ở London (đấy là một thành phố lớn ở nước chúng tôi) và ngôi nhà ấy đã thuộc về một chủ khác. Bây giờ thì vấn đề là ở chỗ làm thế nào để lấy lại những chiếc nhẫn đó. Anh sẽ không bao giờ đoán được cuối cùng chúng tôi đã làm gì đâu.

Peter và Edmund – người lớn tuổi hơn chính là Peter Đại đế cũng là người đã nói chuyện với anh – đến London, lên vào vườn sau của ngôi nhà đó vào lúc tảng sáng, trước khi mọi người thức dậy. Họ ăn mặc như những người công nhân sở vệ sinh để nhờ có bị ai phát hiện thì có thể giả vờ là đang sửa hay thông cống rãnh. Ước gì tôi có thể cùng làm việc này với họ, chắc vui và kích động lắm đấy. Chắc chắn là họ đã thành công vì ngày hôm sau anh Peter gửi đến chỗ chúng tôi một tờ điện tín – đó là một loại thư từ, tôi sẽ giải thích về nó vào một lần khác – nói rằng đã có trong tay những chiếc nhẫn.

Ngày hôm sau là ngày chúng tôi phải quay lại trường – chỉ có hai chúng tôi là còn đi học và chúng tôi học cùng trường. Hai anh em Peter và Edmund hẹn gặp chúng tôi ở một địa điểm nào đó để đưa nhẫn cho chúng tôi. Cũng chỉ có hai đứa chúng tôi là có thể đi đến Narnia bởi vì những người lớn tuổi hơn không thể đến đây được nữa. Thế là chúng tôi lên một con tàu – đó là một thứ đưa người ta đi từ chỗ này đến chỗ kia trong thế giới của chúng tôi – giáo sư, dì Polly và chị Lucy cũng đi cùng. Chúng tôi muốn ở bên nhau trong chừng mực có thể.

Vậy là chúng tôi lên tàu. Con tàu đi đến một ga xép, nơi hai anh Peter và Edmund hẹn gặp chúng tôi. Trong lúc tôi đang nhìn qua cửa sổ xem có trông thấy họ không thì bất thành linh tàu giật mạnh, và một tiếng động lớn vang lên, thế rồi... chúng tôi có mặt ở Narnia, thấy anh bị trói vào một gốc cây.

- Như vậy các em đã không dùng đến chiếc nhẫn? – Tirian hỏi

- Đúng vậy. Chưa bao giờ nhìn thấy nhẫn nữa. Aslan đã làm tất cả những điều này theo cách của người mà không cần đến nhẫn.

- Nhưng Peter Đại đế đã có những chiếc nhẫn đó. – Tirian nói

- Vâng! – Jill đáp. – Nhưng chúng em không nghĩ là anh ấy có thể sử dụng được. Khi hai anh em nhà Pevensie là vua Edmund và nữ hoàng Lucy ở đây lần cuối, Aslan đã nói họ không thể quay về Narnia được nữa. Người cũng nói một điều tương tự với vua Peter trước đó ít lâu. Anh có thể chắc chắn là anh Peter sẽ thích đến đây lắm nếu được phép.

- Kì quá! – Eustace kêu lên. – Trời càng lúc càng nóng. Chúng ta sắp đi đến nơi chưa Tirian?

- Nó kia kia. – Tirian nói và giơ tay chỉ.

Trước mặt họ không xa, một lô cốt màu xám vươn cao vượt lên khỏi những hàng cây và sau ít phút sau họ đến một bãi cỏ rộng trống trải không có những hàng cây lớn. Một con suối chảy qua bãi cỏ và bên kia suối sừng sững một ngọn tháp vuông vức, chỉ có một vài cửa sổ hẹp và một cánh cửa nặng nề trổ trên bức tường trước mặt họ.

Tirian quan sát ngược xuôi rất kĩ để biết chắc là không có kẻ thù ở đâu đây. Sau đó chàng bước thẳng đến cánh cổng. Bên trong chiếc áo đi săn chàng giấu một chùm chìa khóa được móc vào một sợi dây chuyền bạc rất dài. Có rất nhiều chìa khóa, hai cái bằng vàng, một số cái được chạm khắc rất đẹp, bạn có thể biết ngay đó là những chiếc chìa khóa được làm ra để mở những căn phòng bí mật và quan trọng trong lâu đài, hoặc những cái rương, hòm làm bằng gỗ đàn hương chứa đựng báu vật của hoàng gia. Còn chiếc chìa khóa mà lúc này nhà vua đang tra vào trong ổ khóa thì to cỡ, thô kệch. Ổ khóa lâu ngày không được dùng đến nên rất khó mở, đã có lúc Tirian sợ rằng chàng không thể vặn chìa khóa được. Nhưng cuối cùng chàng đã thành công, cánh cửa mở ra với một tiếng cọt két nghe như lời than vãn.

- Mời các bạn đi vào, tôi e rằng đây là nơi tốt nhất mà vua Narnia có thể mời khách của mình vào lúc này.

Tirian vui sướng nhận thấy hai vị khách của mình đều có một phong cách đường hoàng và đáng mến. Không ai nói một câu đải bôi như là: Đừng nói như thế, tôi thấy nơi này khá là dễ thương đấy chứ.

Vấn đề là nơi đây chẳng dễ thương chút nào, tối om om và bốc ra một mùi mốc meo, cũ kỹ, chỉ có một căn phòng ở bên trên cái trần bằng đá, một cái cầu thang gỗ dẫn đến cái cửa sập mà qua đó bạn có thể ra ngoài lỗ châu mai. Trong phòng có vài cái giường thô ráp, có rất nhiều tủ có khóa và các kiện hàng. Cũng còn có một cái lò sưởi trông như thể không có ai nhóm lên một ngọn lửa nào đã nhiều năm rồi.

- Chúng ta nên ra ngoài kiểm một ít củi về nhóm lửa. – Jill gợi ý.

- Khoan đã, - Tirian nói

Chàng cho rằng họ không nên để bị bắt vào lúc này, khi chưa được trang bị vũ khí. Nên chàng đã lục tìm chúng trong những chiếc tủ. Nhà Vua vui vẻ nhớ lại rằng mình bao giờ cũng rất thận trọng đối với những cái tháp canh nơi tiền tiêu này, và đã làm thế nào để hàng năm những nơi này đều được cung cấp những vật dụng và vũ khí cần thiết. Những cây cung được để trong các bao lụa có bôi dầu, kiếm và giáo mác đều được tra dầu để chống gỉ, áo giáp thì sáng choang trong tấm vải bọc bên ngoài, thậm chí còn có vài thứ tốt hơn.

- Nhìn đây! – Tirian nói và lôi ra một chiếc áo giáp dài có những họa tiết kỳ lạ, sáng lóa cả mắt.

- Cái áo giáp này trông buồn cười quá – Eustace nói.

- Đúng thế. – Tirian nói. – Không phải do những người lùn ở Narnia làm ra đâu. Những người Calormen đã làm ra chúng, một món đồ ngoại nhập. Tôi đã giữ một vài bộ phòng khi cần dùng đến bởi vì tôi không biết khi nào thì tôi và bạn của tôi có lí do đi đến vùng đất của Tisroc mà không muốn bị phát hiện. Hãy nhìn vào cái lọ bằng đá này, trong đó có một hợp chất khi xoa lên tay hoặc lên mặt các em sẽ có một nước da đen giòn như người Calormen.

- Hoan hô! – Jill kêu lên. – Giả trang! Em khoái cái trò đóng giả này lắm!

Tirian chỉ cách cho hai người bạn trẻ đổ một ít dầu vào lòng bàn tay rồi thoa đều lên mặt và cổ xuống đến tận vai, sau đó lại xoa hai cánh tay lên đến phía trên khuỷu tay. Bản thân chàng

cũng làm thế.

- Sau khi nó đã thấm sâu vào da, - chàng giăng giải, - thì dầu chúng ta có rửa đi nữa nó cũng không trôi đi. Không có gì ngoài dầu ô liu và tro có thể làm cho chúng ta có lại nước da trắng của người Narnia. Còn bây giờ, Jill thân yêu, hãy để cho chúng tôi xem cái áo giáp này có vừa với em không. Nó hơi dài, nhưng không quá dài như tôi nghĩ. Không có gì phải nghi ngờ, nó được làm cho một tùy tùng hầu hạ tiểu thư nào đó.

Sau khi mặc áo giáp, họ đội mũ chiến của người Calormen, một loại mũ tròn ôm chặt lấy cái đầu và có một thanh nhọn cắm trên đỉnh. Tirian lấy từ trong tủ ra những cuộn vải trắng mềm rồi quấn quanh mũ cho đến khi nó trở thành một chiếc khăn xếp, nhưng cái thanh nhọn bằng kim loại vẫn chọc thẳng lên ở trên đỉnh. Chàng và Eustace chọn những thanh kiếm Calormen chạm trổ cầu kỳ và những cái khiên tròn. Không có thanh kiếm nào đủ độ sáng cho Jill thế là chàng đưa cho cô bé một con dao đi săn dài và thẳng có thể sử dụng thay cho thanh gươm trong tình thế nguy cấp.

- Em có biết bắn cung không cô bé? - Tirian hỏi

- Chỉ mới tập tành thôi ạ. - Jill đáp, mặt đỏ bừng lên. - Nhưng Long Vịt thì bắn không tồi chút nào.

- Anh đừng tin lời bạn ấy. - Eustace nói - Hai chúng em đã tập bắn cung từ khi ở Narnia trở về vào năm ngoái và có thể nói bạn ấy cũng không thua gì em đâu. Nhưng cả hai chúng em đều không giỏi khoản này lắm.

Thế là Tirian đưa cho Jill một cái cung và một ống đầy các mũi tên. Việc tiếp theo là nhóm lên một đồng lửa, bởi vì không khí trong một cái tháp tiền tiêu không khác gì so với một cái hang và ba vị khách của chúng ta run bắn người lên vì lạnh. Cũng may việc chạy lăng xăng kiếm củi làm cho họ ấm người lên đôi chút và lúc kiếm củi xong thì mặt trời cũng đã lên cao. Một khi ngọn lửa reo vui trong bếp lò và những cuộn khói bay lên ống khói thì nơi này cũng trở nên ấm cúng hơn, tươi vui hơn. Tuy vậy tiết mục ẩm thực lại rất đáng buồn, bởi vì điều mà họ có thể làm lúc này cho bữa trưa là nghiền những chiếc bánh quy cứng như đá ra thành bột và cho nước vào nấu như một thứ bột nhão. Và họ cũng chẳng có gì uống ngoài nước lã.

- Ước gì chúng mình mang theo một túi trà. - Jill mơ mộng.

- Hoặc là một hộp ca cao, - Eustace phụ họa

- Hoặc giả có một thùng rượu lâu năm trong mỗi tháp canh. - Tirian nói

CHƯƠNG 6

Một trận tập kích

Bốn giờ sau, Tirian ngã mình vào một trong những chiếc giường cứng chộp mắt một chút. Hai thiếu niên kia đã ngon giấc từ lúc nào. Chàng bảo họ đi ngủ trước bởi vì chàng biết họ sẽ phải thức suốt đêm và ở cái tuổi ấy họ sẽ chẳng làm được gì nếu không được ngủ đầy giấc. Và lại chàng cũng đã mệt nhoài sau bao nhiêu biến cố.

Đầu tiên chàng hướng dẫn Jill thực tập môn bắn cung và phát hiện ra là dẫu không đạt được tiêu chuẩn bắn cung ở Narnia cô bé cũng không phải là một cung thủ tồi. Thực tế, cô đã bắn trúng một con thỏ (không phải là con thỏ biết nói và có vô số những con thỏ như vậy ở miền tây Narnia). Sau đó con thỏ đã được lột da, làm sạch và treo lên chõr đấy. Chàng cũng phát hiện ra là cả hai đều thành thạo những công việc bếp núc đáng ngán và chẳng có gì vẻ vang. Mà việc này họ đã học được từ trong cuộc hành trình gian khổ qua mảnh đất của những người khổng lồ từ dưới thời của hoàng tử Rilian. Sau đó chàng cố dạy Eustace sử dụng kiếm và khiên, Eustace đã học đấu kiếm từ những cuộc phiêu lưu trước nhưng thời ấy cậu dùng thanh kiếm thẳng của người Narnia. Cậu chưa bao giờ biết tới thanh mã tấu cong cong của người Calormen – một thứ vũ khí khá nặng và động tác cũng rất khác với những gì cậu học để sử dụng thanh kiếm nhẹ và dài. Bây giờ cậu cũng cần học lại từ đầu. Tirian nhận thấy cậu bé có thị lực rất tốt và di chuyển rất nhanh. Chàng lấy làm ngạc nhiên trước sức khỏe của đôi bạn trẻ này. Thực vậy họ dường như mạnh hơn, lớn hơn, chững chạc hơn chính họ vào lúc chàng gặp họ lần đầu, chỉ mấy tiếng đồng hồ về trước. Đó là một trong những tác động tốt đẹp của không khí ở Narnia lên những vị khách đến từ thế giới của chúng ta.

Cả ba nhất trí rằng việc đầu tiên họ cần làm là quay lại chỗ ngọn đồi có túp lều nọ để cứu kỳ lân Jewel. Sau đó, nếu thành công, họ sẽ tìm cách đi về phía đông đón đường đội quân mà nhân mã Roonwit mang đến từ Cair Paravel.

Một chiến binh dày dặn kinh nghiệm trận mạc và một người thợ săn lão luyện như Tirian bao giờ cũng có thể thức giấc vào cái giờ mà mình muốn. Chàng ấn định sẽ dậy vào lúc 9 giờ tối, rồi gạt tất cả những lo lắng ra khỏi đầu và lập tức ngủ ngay. Dường như chàng thức dậy muộn hơn cái giờ đã định vài phút, nhưng nhìn ánh sáng và nhờ trực cảm chàng biết là mình đã thức dậy rất đúng lúc. Chàng đứng dậy đội khăn xếp lên đầu (chàng mặc nguyên áo giáp đi ngủ) rồi lay hai người kia cho đến khi họ tỉnh dậy. Thật thà mà nói chúng có vẻ ỉu xiu và thất vọng khi phải nhảy xuống giường và cứ ngáp ngáp ngáp dài luôn miệng.

- Các em, - Tirian nói – từ đây chúng ta sẽ đi về hướng bắc – may mắn làm sao đêm nay lại là một đêm sao sáng. Con đường trở lại sẽ ngắn hơn chuyến đi lúc sáng bởi vì chúng ta không cần phải đi lòng vòng nữa, cứ thẳng đường mà đi. Nếu có gặp biến thì hai em cứ giữ im lặng còn tôi sẽ làm hết sách để đóng vai một ông chủ độc ác, ngạo mạn, đáng bị nguyên rửa người Calormen. Nếu thấy tôi rút kiếm ra thì Eustace hãy làm theo, chắn đàng trước để Jill nhảy ra sau chúng ta, cung tên sẵn sàng, nếu tôi kêu “Nhả” thì hai em lập tức phải quay về tháp. Hãy nhớ, đừng tiếp tục đánh dù chỉ là một động tác, sau khi tôi đã ra lệnh rút lui. Những pha hành

động dũng cảm không đúng lúc đã phá hỏng nhiều chiến lược xuất sắc trong chiến trận. Còn bây giờ, hỡi các bạn, nhân danh Aslan, hãy tiến lên.

Họ đi ra ngoài. Trời đêm rất lạnh. Tất cả những chòm sao lớn nhất ở miền bắc đều thấp sáng phía trên những ngọn cây. Ngôi sao phương bắc trong thế giới này có tên là Đầu Mũi Giáo – nó sáng hơn cả sao Bắc Đẩu của ta.

Đầu tiên họ cứ nhằm ngôi sao Đầu Mũi Giáo mà thẳng tiến nhưng được một lúc họ đến một cánh đồng rậm rạp và họ phải bỏ hướng đó mà đi đường vòng. Sau đó, vì phải luồn lách dưới những cành cây rậm rạp nên họ rất khó định hướng. Ở Anh, Jill là một hướng đạo sinh tuyệt vời. Tất nhiên, cô biết rõ những ngôi sao Narnia. Vì đã lang thang rất nhiều đêm dưới bầu trời phương Bắc hoang dã nên cô có thể xác định phương hướng nhờ vào khả năng định vị các ngôi sao khác kể cả khi sao Đầu Mũi Giáo bị che khuất. Ngay khi Tirian thấy rằng cô bé là người hướng đạo giỏi nhất trong ba người, chàng đã để cho cô bé đi trước dẫn đường. Chàng lấy làm kinh ngạc khi thấy cô bé đi trước họ, thoắt ẩn thoắt hiện gần như không gây nên một tiếng động nào.

- Nhân danh Bờm Sư Tử! – Chàng thì thầm với Eustace. – Cô bé này đúng là một sơn nữ tuyệt vời. Nếu cô ấy lại mang trong mình dòng máu của các mộc tinh thì còn tuyệt vời hơn nữa.

- Bạn ấy nhỏ con, nhưng được việc lắm. – Eustace đáp lại, giọng thì thào.

Nhưng từ đằng trước, Jill đã quay lại nhắc:

- Suyt, đừng làm ồn.

Khu rừng bao quanh họ hoàn toàn yên tĩnh, thực ra còn quá yên tĩnh nữa là khác. Đêm Narnia thường vang lên nhiều tiếng động phong phú – tiếng chúc ngủ ngon vui vẻ của một con nhím, tiếng kêu đêm của một con cú trên đầu, có lẽ cả tiếng sáo xa xa cho biết nơi nào đó có một thần rừng đang nhảy múa, hay tiếng búa, tiếng đập của các chú lùn trong những cái hang động sâu trong lòng đất. Nhưng ở đây chỉ có sự im lặng, nỗi buồn và sự sợ hãi ủ Narnia vào lòng.

Cứ đi như thế được một đoạn họ bắt đầu đi lên dốc và cây cối mọc thưa dần. Tirian có thể thấy ngọn đồi và túp lều mờ mờ trước mặt, Jill bước đi từng bước một cách thận trọng hơn. Cô bé giơ tay lên làm dấu cho họ làm theo mình. Chợt cô đứng sững lại và Tirian thấy cô ngồi sụp xuống trong đám cỏ và biến mất không gây nên một tiếng động. Một phút sau, cô xuất hiện ghé miệng sát vào tai Tirian thì thầm:

- Nằm thấp. Chú ý nhìn thật kỹ.

Cô bé nói “thấp” không phải vì nói ngọng mà bởi vì âm “s” của chữ “sấp” là một âm gió có thể vang xa hơn nên cô chuyển thành “thấp”. Tirian nằm ngay xuống, chỉ nhẹ nhàng gần bằng Jill thôi bởi vì chàng nặng hơn và lớn tuổi hơn. Khi đã nằm ép xuống đất, từ vị trí của mình chàng có thể thấy ngọn đồi đâm thẳng lên bầu trời lấp lăm các vì sao. Có hai bóng đen in trên khoảng trời tranh tối tranh sáng, một là túp lều, còn cái bóng kia đang đứng trước túp lều vài mét là của một tên lính Calormen. Đó là một tên lính gác rất tồi, hẳn không đi tuần cũng không đứng canh mà ngồi ỳ một chỗ với mũi giáo để trên vai và cái cầm gục xuống ngực.

- Tốt lắm. – Tirian bảo Jill, cô bé đã chỉ cho chàng thấy đúng cái điều chàng muốn biết.

Họ đứng lên, bây giờ thì Tirian dẫn đầu. Nhón từng bước nhẹ, hầu như không dám thở mạnh, họ tìm đường đến một lùm cây nhỏ cách tên lính chừng hơn mười mét.

- Đợi ở đây cho đến khi anh quay trở lại. – chàng thì thầm với hai người bạn nhỏ, - nếu anh gặp chuyện gì, hai em phải chuồn gấp.

Sau đó chàng ung dung hiện ra trước mặt kẻ thù. Gã đàn ông giật mình khi trông thấy chàng và chực nhảy bật dậy, hấn sợ rằng Tirian là một trong những người chỉ huy và hấn sẽ gặp rắc rối trong tư thế ngồi gác như thế này. Nhưng trước khi hấn đứng dậy, thì Tirian đã ngồi thụp xuống, rỉ tai hấn:

- Huynh có phải là một chiến binh của Tisroc (Thánh thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế) không? Trời, trái tim tôi đập hân hoan khi gặp được huynh giữa đám thú vật và ác quỷ Narnia này. Đưa tay cho tôi đi anh bạn.

Trước khi biết rõ chuyện gì xảy ra thì tên lính gác Calormen đã thấy tay phải mình bị một bàn tay xiết cứng như trong một gọng kìm. Rồi một ai đó quỳ xuống bên cạnh hấn, mũi dao găm sắc lạnh kề vào cổ hấn.

- Chỉ một tiếng kêu là người sẽ ra ma. – Tirian nói nhỏ vào tai hấn. – Nói cho ta biết kỳ lân ở đâu thì ngày mai người còn nhìn thấy mặt trời.

- Đ ... đằng ... sau cái lều, ôi thưa chủ nhân. – Người đàn ông xui xẻo lập bập kêu lên.

- Tốt. Đứng dậy, dẫn ta đến đấy.

Tuy tên lính đã đứng lên nhưng mũi dao vẫn không rời khỏi cổ hấn. Nó chỉ làm một vòng ra sau gáy khi Tirian đi ra phía sau hấn và gí mũi dao vào một vị trí thuận lợi hơn phía dưới mang tai. Tên lính run như dê khi hấn lú lú rú rú vòng ra sau túp lều.

Mặc dầu trời tối, Tirian vẫn nhận ra thân hình trắng trắng của Jewel ngay lập tức.

- Suyt! Chàng nói. – Đừng hí lên, Jewel ... là tôi đây. Bọn chúng trói anh bạn như thế nào?

- Trói cả bốn vó lại với nhau, dây cương thì buộc vào một cái vòng trên vách lều. – Jewel thì thào đáp lại.

- Đứng yên, tên lính kia, tựa lưng vào tường. Thế! Bây giờ thì Jewel, bạn hãy gí sừng vào ngực cái tên Calormen này.

- Rất sẵn lòng, thưa bệ hạ.

- Nếu hấn cự quạ, cứ việc đâm thẳng sừng vào tim hấn.

Chỉ trong vài giây, Tirian đã cắt đứt dây trói. Với đoạn thừng còn lại chàng trói tay chân tên lính lại. Cuối cùng, chàng bắt hấn há miệng, nhét vào đấy một nắm cỏ thật to, buộc một sợi dây từ cầm lên đỉnh đầu để hấn không có cách nào kêu cứu, rồi để hấn ngồi xuống tựa lưng vào tường.

- Tôi buộc phải đối xử với huynh một cách bất kính như thế này. – Tirian bảo người lính. – Nhưng đây là một việc làm cần thiết. Nếu chúng ta gặp lại nhau lần nữa, tôi sẽ đối xử với huynh tốt hơn. Bây giờ thì Jewel, chúng ta hãy nhẹ nhàng chuồn khỏi đây.

Chàng choàng cánh tay trái quanh cổ kỳ lân, cúi xuống hôn lên mũi bạn và cả hai đều rất vui sướng với phút giây hội ngộ. Họ quay lại chỗ bụi cây với những bước chân êm ru. Chỗ hẹn tối hơn vì có cây cối bao quanh, chàng suýt đụng phải Eustace trước khi nhìn thấy cậu.

- Tất cả đều tốt đẹp. – Tirian thì thào. – Điệp vụ lúc nửa đêm đã thành công. Bây giờ thì về nhà.

Họ quay lại, đi được dăm bước, Eustace lên tiếng hỏi:

- Cậu ở đâu đấy Pole? – Không có tiếng trả lời.

- Jill có đi bên cạnh anh không?

- Cái gì? – Tirian giật mình. Cô bé không đi bên cạnh em sao?

- Thật là một khoảng khắc đáng sợ. Họ không dám gọi to, chỉ thì thào tên cô trong giới hạn của một tiếng thì thầm to nhất. Vẫn không có tiếng đáp lại.

- Jill rời khỏi chỗ đợi trong lúc tôi đi khỏi phải không? – Tirian hỏi.

- Em không nhìn thấy, mà cũng không nghe thấy gì khi bạn ấy bỏ đi. – Eustace đáp. Nhưng bạn ấy có thể bỏ đi mà em không biết. Jill có thể di chuyển nhẹ nhàng như một con mèo, mà anh cũng tận mắt thấy rồi đấy.

Chợt lúc ấy có tiếng trống từ xa vẳng lại. Jewel nghiêng tai về phía đó.

- Người lùn. – Nó nói.

- Những tên lùn phản trắc, ở về phe kẻ thù, dám như thế lắm. – Tirian lẩm bẩm.

- Có một cái gì di chuyển trên bốn vó đang đi đến gần, gần hơn rồi. – Jewel nói.

Hai người và kỳ lân đứng im phăng phắc. Có bao nhiêu chuyện để mà lo lắng và họ thật không biết phải làm gì. Tiếng móng vuốt của một con vật càng lúc càng gần hơn. Rồi khi đến thật gần, một giọng thì thầm vang lên:

- May quá? Mọi người ở đây cả rồi ư?

Tạ ơn trời đất, đó là giọng Jill.

- Cậu chui vào chỗ quỷ quái nào vậy? – Eustace thì thầm giọng giận dữ bởi vì nó vừa bị một cú thót tim.

- Ở trong lều, - Jill nói, nhưng với một tiếng thở dồn dập như khi bạn phải cố kìm một tiếng cười.

- Ôi! – Eustace gầm gừ. – Cậu thấy có gì đáng cười lắm hả? Phải, tất cả những điều mà tôi có thể nói là ...

- Tirian, anh đã lấy lại được Jewel rồi chứ? – Jill hỏi.

- Phải. Nó ở đây. Con quái nào đi với em vậy?

- Đó là “hắn” – Jill nói – Nhưng hãy mau chóng về nhà trước khi có bất cứ ai phát hiện ra.

Và một lần nữa cô bé lại cố nén một tràng cười.

Những người khác làm theo lời Jill, bởi vì họ đã nấn ná ở nơi nguy hiểm này đủ lâu trong lúc tiếng trống của những người lùn mỗi lúc một tiến đến gần hơn. Chỉ sau khi họ nhắm hướng nam mãi miết đi được vài phút Eustace lên tiếng hỏi nhỏ:

- Bắt “hắn”? Cậu muốn nói cái quái gì vậy?

- Aslan giả mạo.

- Cái gì? – Tirian hỏi. – Em từ đâu ra vậy? Em đã làm cái gì vậy?

- À, là thế này, - Jill đáp, - trong lúc em thấy anh cưỡng bức tên lính làm theo mình, em nghĩ tốt hơn nếu em ghé mắt nhìn vào bên trong lều, xem xem ở trong ấy có cái gì? Thế là em bò đến gần lều. Không có gì dễ cho bằng việc rút đóng cửa. Tất nhiên trong lều tối om và bốc ra cái mùi đặc trưng của bất cứ một cái chuồng gia súc nào. Em liền bật một que diêm – và anh có thể tin được không? Trong đó chẳng có gì ngoài một con lừa già với một tấm da sư tử buộc trên lưng. Thế là em rút dao ra ép nó phải đi theo em. Sự thật là em chả cần phải dùng dao uy hiếp nó làm gì. Nó cũng đã chán cái chuồng hôi thối đến tận cổ và chỉ muốn đi ra ngoài, có phải thế không Puzzle thân yêu?

- Trời đất thiên địa ơi! Eustace kêu lên – Thật khỉ quá! Tớ đã tức lộn ruột lên vì lo lắng. Chỉ mới một phút vừa rồi, tớ vẫn nghĩ cậu thật quá quái khi một mình lên đi mà không cho ai biết. Nhưng ... tớ phải thừa nhận – phải, tớ muốn nói – đó là một việc làm “chúa” thật đấy. Nếu là con trai, hẳn bạn ấy sẽ làm cho cả đấng mày râu cũng phải kiêng nể, có phải vậy không bệ hạ?

- Nếu cô bé là con trai, - Tirian đáp, - thì phải nọc ra đánh một trận vì tội vô tổ chức vô kỷ luật.

Trong bóng đêm nên không ai biết là chàng nói câu ấy với một cái cau mày hay một nụ cười. Ngay sau đó mọi người nghe thấy tiếng binh khí va vào nhau lách cách.

- Bệ hạ đang làm cái gì đấy? – Jewel hỏi giọng sắc lém.

- Tuốt kiếm ra để cắt bég cái đầu của con lừa trời tru đất diệt này đi. – Tirian đáp với giọng dữ dội. – Đứng tránh ra một bên, cô bé.

- Ấy đừng, xin đừng làm thế. – Jill rối rít can ngăn. – Thật vậy, xin bệ hạ đừng làm thế, không phải lỗi của chú lừa này, tất cả đều do một mình vượn làm hết. Lừa không biết bất cứ chuyện gì. Chú ấy rất ân hận. Đó là một chú lừa hiền lành tên là Puzzle và em đang quàng tay quanh cổ chú ấy.

- Jill, - Tirian nói, - em là một người dũng cảm nhất, thông minh nhất. Các thần dân của tôi không ai sánh bằng nhưng đồng thời em cũng ngang bướng nhất và chẳng biết nghe lời ai cả. Để cho lừa sống sót! Người có còn gì để biện hộ cho mình không?

- Tôi ư thưa bệ hạ? – Cái giọng sợ sệt của lừa vang lên. Tôi ... chắc chắn là tôi sẽ ân hận lắm nếu có làm điều gì sai trái. Bác vượn bảo tôi là Aslan muốn tôi đội lốt ông như thế và tôi nghĩ vượn biết rõ những chuyện này. Tôi không được khôn ngoan như người ta. Tôi chỉ làm cái gì mà kẻ khác bảo mình làm. Sống trong cái lều ấy đối với tôi chẳng có gì vui vẻ cả. Thậm chí tôi còn không hề hay biết chuyện gì đang xảy ra bên ngoài nữa. Vượn chỉ cho phép tôi ra ngoài một, hai phút gì đó vào ban đêm. Có ngày họ còn quên cho tôi uống nước nữa.

- Thưa bệ hạ, - Jewel nói, bọn người lùn càng lúc càng đến gần hơn. Ta có gặp họ hay không?

Tirian suy nghĩ một lúc đoạn chàng bật ra một tràng cười sang sảng. Rồi chàng nói, lần này không phải là một tiếng thì thầm nữa.

- Nhờ Aslan, tôi cũng dần dần trở nên thông minh hơn. Gặp bọn họ à? Tất nhiên chúng ta sẽ gặp họ. Bây giờ chúng ta sẽ đối mặt với bất cứ ai. Ta đã có chú lừa này để chứng minh cho họ thấy. Để cho họ mở mắt ra, cái mà họ sợ hãi và khuất phục một cách tuyệt đối thực ra là cái gì. Chúng ta sẽ cho họ biết âm mưu thâm độc của vượn già. Kế hoạch của lão đã bị bại lộ. Mọi chuyện đã thay đổi rồi. Ngày mai chúng ta sẽ treo cổ vượn lên cái cây cao nhất ở Narnia. Không cần phải thì thầm, trốn tránh và ngụy trang nữa. Những người lùn trung hậu đâu rồi? Chúng ta có tin vui cho họ.

Khi bạn buộc phải thì thầm hàng mấy giờ liền mà lại có ai nói to lên thì hiệu quả của nó thật tuyệt vời. Cả nhóm bắt đầu nói nói cười cười, cả đến Puzzle cũng dám ngẩng đầu be lên một tiếng hơi dài, một điều mà vượn đã cấm chú làm trong suốt những ngày qua.

Sau đó họ đi về hướng có tiếng trống bập bùng. Trống đánh mỗi lúc một rộn rã hơn và chẳng bao lâu sau họ có thể thấy cả ánh đuốc nữa. Họ đi đến một trong những con đường ghồ ghề lồi lõm (chúng ta khó có thể gọi là đường nếu ở nước Anh) chạy qua vùng Cột đèn hoang. Và kia, đi thành đội ngũ nghiêm chỉnh là khoảng 20 chú lùn vai vác thuổng và cuốc chim. Hai người Calormen có vũ trang đi đầu đoàn người và hai người nữa đi tập hậu.

- Đứng lại! – Tirian hét vang như sấm trong lúc nhảy ra chặn đường. – Đứng lại, những người lính kia. Các ông dẫn những người lùn này đi đâu và theo lệnh của ai?

CHƯƠNG 7

Chuyện về những người lùn

Hai người lính Calormen dẫn đầu nhìn thấy một người mà họ cho là một Tarkaan hoặc là một chúa đất có hai thị đồng có vũ trang theo hầu bèn dừng lại đưa mũi giáo lên cao quá đầu làm động tác chào.

- Ồ, thưa đại nhân, - một người nói, - chúng tôi áp giải bọn “người một mẫu” này đến Calormen để bọn chúng làm việc trong các hầm mỏ của Tisroc (Thánh thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế).

- Nhân danh thần Tash vĩ đại, bọn chúng là những kẻ biết vâng lời. – Tirian nói, đoạn chàng bất thần quay lại nhìn những người lùn.

Có vào khoảng ba bốn người trong số họ có mang theo đuốc và dưới ánh sáng rừng rực của những ngọn đuốc chàng có thể thấy những khuôn mặt râu ria nhìn chàng với vẻ lăm lăm, dữ tợn.

- Có phải Tisroc đánh một trận lớn và đã chinh phục được đất đai của các người không? Có phải vì thế mà các người nhẫn nhục chịu chết trong các mỏ muối ở Pugrahan không? – Tirian hỏi.

Hai người lính Calormen nhìn chàng vẻ kinh ngạc còn những người lùn thì đồng thanh đáp:

- Đó là lệnh của Aslan. Lệnh của ngài. Ngài đã bán chúng tôi đi. Chẳng lẽ chúng tôi lại có thể quay giáo lại chống lại ngài.

- Thực ra là Tisroc! – Một người nói thêm, nhổ nước bọt xuống đất. – Tôi cũng muốn thử xem ông ta là người thế nào.

- Câm mồm, lũ chó! – Tên chỉ huy quát.

- Nhìn đây, - Tirian nói, đẩy Puzzle về chỗ có ánh sáng. – Tất cả là một sự dối trá. Aslan không hề đến Narnia. Các ông đã bị vờn lừa dối. Đây là con vật lão ta mang từ trong lều ra để cho các người gặp. Đây, nhìn cho kĩ đi!

Cái mà những người lùn đang nhìn – bây giờ họ có thể nhìn ở cự li gần – chắc chắn cũng đủ làm cho họ tự hỏi mình làm sao lại để bị lừa một cách ngớ ngẩn như vậy. Tấm da sư tử nhẵn nhéo, dóm đó lúc này chỉ bám một phần vào lưng lừa và độn lên một cục to tướng trên lưng chú. Miếng da đầu sư tử, ngoài việc trệt sang một bên, lại còn bị kéo hếch ra sau và ai cũng có thể nhìn thấy khuôn mặt lừa hiền lành, gốc nghếch lấp ló sau cái miệng sư tử. Một vài cọng cỏ còn dính bên mép lừa bởi vì chú đã tranh thủ nhấm nháp một vài búi cỏ non trong lúc bị giải đi.

Lúng túng trước cái nhìn của mọi người, chú lí nhí nói:

- Không phải lỗi tại tôi, tôi ngu lắm. Có bao giờ tôi nói là mình thông minh đâu.

Trong vòng một giây tất cả những người lùn chăm chăm nhìn Puzzle, miệng há hốc ra vì không biết phải nói gì, rồi một trong những tên lính kêu to:

- Đại nhân có bị điên không đấy? Ông đang làm việc cho bọn nô lệ phải không?

Người kia thì quát lên

- Thật ra người là ai? – Cả hai ngọn giáo vừa đưa lên chào lúc này bây giờ đã hạ xuống sẵn sàng hành động.

- Mật khẩu? – Viên chỉ huy nói.

- Đây là mật khẩu của ta. – Vua vừa nói vừa tuốt gươm ra. – Khi buổi ban mai bắt đầu là lúc trò lừa bịp phơi ra ánh sáng. Bọn tà ma ngoại bang kia, ta chính là vua Tirian ở Narnia đây, đỡ đòn đi.

Chàng lao đến chỗ tên chỉ huy nhanh như một tia chớp. Eustace đã rút kiếm sẵn sàng, khi thấy vua làm thế cũng chạy bổ đến chỗ người còn lại. Khuôn mặt cậu tái xanh nhưng tôi không đổ lỗi cho cậu đâu. Cậu có cái may mắn mà một số người ra trận lần đầu thỉnh thoảng cũng có được. Cậu đã quên tất cả kiếm pháp mà Tirian đã dạy cậu hồi chiều, cứ vung kiếm loạn lên chả theo quy luật nào cả (thực tình tôi cũng không dám chắc là có phải có lúc cậu nhắm tịt mắt lại đâm chém như điên không) rồi trước sự kinh ngạc của mình, cậu thấy tên lính Calormen đã nằm xuống dưới chân cậu, chết tự lúc nào. Mặc dù đây là một sự nhẹ nhõm đồng thời nó cũng làm cậu sợ run hết cả người. Cuộc đấu kiếm của vua kéo dài thêm một hoặc hai giây nữa rồi chàng cũng kết liễu kẻ thù và kêu lên với Eustace: “Còn hai tên nữa”

Nhưng các chú lùn đã giải quyết hai tên còn lại, chẳng còn kẻ thù nào nữa.

- Đánh giỏi lắm, Eustace. – Tirian kêu lên, vỗ lưng cậu bé. – Bây giờ thì hơi những người lùn, các bạn được trả tự do. Ngày mai tôi sẽ đưa các bạn đi giải phóng cho tất cả những người Narnia bị giam cầm. Aslan muôn năm.

Nhưng hóa ra mọi chuyện lại không như chàng nghĩ. Cố gắng yếu ớt của một vài chú lùn (chừng dăm người) mau chóng dập tắt, những người khác vẫn mặt mày cau có, khó khăn, nhiều người một mực im lặng.

- Họ không hiểu sao? – Jill nôn nóng. – Các người gặp chuyện gì vậy? Các chú không nghe hoàng thượng của mình nói gì sao? Tất cả đã qua rồi. Mọi người có thể quay về với cuộc sống bình thường, Vượn không còn tác yêu tác quái ở Narnia nữa. Các chú lại có thể sống vui vẻ. Tại sao không ai tỏ vẻ sung sướng trước tin này vậy?

Im lặng kéo dài chừng một phút, một người lùn trông không có vẻ gì dễ mến với mái tóc và bộ râu đen kít lên tiếng:

- Vậy cô là ai, thưa tiểu thư?

- Cháu là Jill, chính là Jill đã cứu vua Rilian ra khỏi yêu thuật và đây là Eustace cũng đã làm điều đó – chúng cháu từ một thế giới khác quay lại đây sau mấy trăm năm. Aslan đã đưa chúng cháu đến.

Những người lùn đưa mắt nhìn nhau cười, nhưng là những cái nhếch mép giấu cợt, không vui vẻ cũng không thiện chí.

- Được rồi, - người lùn đen tên là Griffle nói, - tôi không rõ mọi người nghĩ như thế nào, nhưng tôi thì cảm thấy tôi đã nghe về Aslan như thế là quá nhiều, đủ cho cả phần đời còn lại.

- Đúng thế, đúng thế – Những người khác gầm gừ theo – Tất cả đều nằm trong một âm mưu, một âm mưu hoàn hảo.

- Các ông nói thế nghĩa là sao? – Tirian hỏi – Trong khi chiến đấu chàng không hề tái mặt đi nhưng bây giờ thì đúng là chàng tái mặt đi dù không thể nhìn thấy điều đó dưới ánh đuốc. Chàng đã tưởng rằng mọi chuyện sẽ trở nên tốt đẹp không ngờ tất cả hóa ra một giấc mơ tồi tệ.

- Chắc các người nghĩ chúng tôi chỉ có đất sét trong đầu. – Griffle nói tiếp. – Chúng tôi đã bị cho vào tròng một lần rồi, bây giờ các người lại muốn cho chúng tôi vào tròng một lần nữa sao.

Coi đây, chúng tôi không tin vào những truyện cổ tích về Aslan nữa. Coi hẩn xem! Một con lừa già nua thảm hại với đôi tai dài ngoắc nghếch?

- Lạy trời, các ông làm tôi muốn điên lên. – Tirian nói. – Có ai trong chúng tôi nói đây là Aslan không? Đó là cái mà vượn âm mưu dựng lên một Aslan giả. Các ông hiểu không?

- Riêng tôi thì cho rằng các người giả vờ còn tài hơn. – Griffle đáp. – Không, cảm ơn. Chúng tôi đã bị lừa một lần rồi, không muốn bị dối gạt thêm một lần nữa.

- Tôi không làm thế. – Tirian giận dữ kêu lên. – Suốt đời tôi đã phụng sự cho một Aslan chân chính.

- Thế ông ta đâu? Ông ta là ai? Chỉ ông ấy cho chúng tôi xem đi.- Vài chú lùn nhao nhao lên nói.

- Các người nghĩ ta bỏ ngài vào trong túi áo hay sao hở đồ ngoắc kia? – Tirian càng lúc càng điên tiết. – Ta là ai mà có thể làm cho Aslan xuất hiện theo lệnh của mình. Người không phải là một con sư tử được thuần hóa.

Nhưng vừa nói xong thì vua Tirian đã nhận ra là mình đã đi một bước sai lầm. Những người lùn lập tức lặp lại: “ Không phải là một con sư tử thuần hóa, không phải là một con sư tử thuần hóa” như một lời chế giễu.

- Đó là điều người ta đã nhai đi nhai lại với chúng tôi bao lâu nay. – Những người lùn nói.

- Các ông không tin là Aslan có thật ư? – Jill hỏi. – Nhưng chính tôi đã gặp Aslan và ông đã đưa chúng tôi đến đây từ một thế giới khác.

- A ha! – Griffle nói, cười nhả nhỏ. – Đó là cô nói nhé, họ đã dạy cô nói tất cả những chuyện như vậy. Chỉ nói như con vẹt thôi phải không?

- Đồ vô lại, - Tirian kêu lên, - người dám nói rằng cô ấy là một kẻ dối trá sao?

- Ông cứ việc giữ lấy cái lưỡi có học của ông mà dùng. – Người lùn đáp quát. – Về phần mình, chúng tôi nghĩ cũng chẳng cần một ông vua làm gì – kể cả khi ông thật sự là Tirian, huống hồ trông ông chẳng giống một ông vua tí nào. Chúng tôi sẽ tự chăm sóc cho quyền lợi mình kể từ giờ phút này và không cần phải bỏ mũ ra chào bất cứ ai. Cứ đợi đấy mà xem.

- Đúng vậy. – Đám người nhao nhao lên. – Chúng tôi sẽ làm chủ đời mình từ đây. Không còn Aslan, không còn vua, không còn những câu chuyện trẻ con ngây ngô về thế giới khác. Người lùn vẫn là người lùn, thế thôi.

Nói xong họ đứng vào vị trí và sẵn sàng hành quân quay lại nơi họ đã từ đó ra đi.

- Những tên quỷ lùn! – Eustace kêu lên. – Các người không định cảm ơn vì đã thoát khỏi những mỏ muối hay sao?

- Ôi, tôi đây biết tổng mọi chuyện rồi. – Griffle ngoái đầu lại nói. – Các người toan tính lợi dụng chúng tôi, đó là lí do tại sao các người cứu chúng tôi. Các người cứ việc chơi trò của mình. Nào anh em hãy đi theo tôi.

Đám người lùn hát một khúc hát nghe rất lạ theo nhịp trống thùng rồi từ từ họ lặn vào trong màn đêm.

Tirian và các bạn chăm chăm nhìn theo họ. Sau đó chàng chỉ nói một câu cụt lủn: “Đi” và họ tiếp tục cuộc hành trình.

Đó là một đám diễu hành câm lặng. Puzzle cảm thấy hổ thẹn mà chú ta cũng không thật hiểu những chuyện vừa diễn ra nữa. Jill thì ngoài việc bất bình với đám người lùn còn chịu tác động của chiến công của Eustace nên cảm thấy gần như e dè. Còn Eustace, cậu thấy tim mình vẫn đập thùm thụp sau sự việc vừa rồi. Tirian và Jewel im lặng đi bên nhau ở phía sau. Một cánh

tay của vua đặt lên vai kỳ lân và thỉnh thoảng nó lại dụi dụi cái mũi mềm mềm vào má nhà vua. Họ không định an ủi nhau bằng lời. Không dễ gì nghĩ ra được những lời có sức động viên nhau vào lúc này.

Tirian đã không lường được một điều: hậu quả của việc vượn dựng lên một Aslan giả mạo lại có thể làm cho người ta không tin vào Aslan thật nữa. Thế mà chàng đã tin chắc là những người lùn sẽ đứng về phía chàng ngay lúc chàng vạch ra cho họ biết là họ đã bị lừa như thế nào. Chàng còn dự tính vào đêm hôm sau sẽ triệu tập mọi người lên đồi, chỉ Puzzle cho cả bàn dân thiên hạ thấy. Sau đó cả con người lẫn muông thú sẽ quay lưng lại với vượn, có thể là sau một vụ choảng nhau với người Calormen ... Chàng đã chắc chắn rằng toàn bộ vụ việc này sẽ khép lại, sẽ qua đi. Nhưng có vẻ như vào lúc này chàng không dám chắc vào điều gì. Có bao nhiêu cư dân Narnia có thể quay lưng lại như người lùn?

- Hình như có ai đi theo chúng ta, tôi nghĩ thế? – Tiếng kỳ lân phá vỡ sự im lặng.

Họ dừng lại, nghe ngóng. Đứng quá rồi, có tiếng chân bước gấp sau lưng họ.

- Ai đấy? – Vua quát hỏi.

- Là tôi, thưa bệ hạ! – Một giọng đáp lại. – Tôi, chú lùn Poggin. Tôi đã cố hết sức để rời khỏi họ. Tôi đứng về phía bệ hạ, về phía Aslan. Nếu bệ hạ có thể đặt một thanh kiếm của người lùn vào bàn tay tôi, tôi sẽ sung sướng vung nó về đúng hướng trước khi mọi việc an bài.

Mọi người vây quanh Poggin, đón mừng chú, khen ngợi chú, vỗ vỗ lên lưng chú. Tất nhiên một chú lùn không làm nên một sự khác biệt lớn lắm nhưng mọi người cũng cảm thấy phấn chấn hơn. Cả nhóm đã vui hẳn lên. Nhưng niềm vui của Jill và Eustace kéo dài không lâu, bởi vì chúng ngáp đến sái cả quai hàm và quá mệt mỏi để nghĩ đến bất cứ một cái gì khác ngoài cái giường.

Đó là thời khắc nhiệt độ xuống thấp nhất, nhưng thật may trước khi trời sáng họ đã về đến chỗ trú ẩn. Giá như có một bữa ăn đang đợi sẵn, họ sẽ vui vẻ ngồi vào bàn ăn. Nhưng vừa mệt mỏi vừa buồn chán, không ai nghĩ đến chuyện đó. Họ uống nước suối, khoát nước lên rửa mặt rồi nhảy vào giường nằm, chỉ trừ Puzzle và Jewel cả hai đều nói rằng ở bên ngoài chúng cảm thấy thoải mái hơn. Điều này xem ra cũng có lý bởi vì một con kỳ lân to lớn và một con lừa già béo núc ních ở trong căn phòng nào đó bao giờ cũng tạo ra một cảm giác chật chội.

Giống người lùn Narnia cao chưa đầy một mét nhưng chiều cao của họ lại tỉ lệ nghịch với sức khỏe và sự chịu đựng dẻo dai của họ vì thế Poggin, mặc dù có một ngày mệt nhọc và một đêm hầu như không được ngủ vẫn trở dậy trước mọi người, tươi tỉnh như không. Chú lập tức lấy cây cung của Jill đi ra ngoài bắn được một cặp bồ câu rừng. Rồi chú ngồi làm lông ở ngay ngưỡng cửa, vừa làm vừa trò chuyện với Puzzle và Jewel. Chú lừa trông đã có vẻ khá hơn trước nhiều. Jewel là một con kỳ lân, một sinh vật cao quý và tinh tế nhất trong số các loài vật – đã tỏ ra rất tử tế với chú lừa. Nó nói với chú về những vấn đề cả hai đều thông hiểu như cỏ non, đường phèn và việc chăm sóc móng vuốt.

Khi Jill và Eustace ra khỏi tháp vừa ngáp vừa dụi mắt thì cũng đã quá mười giờ rồi. Chú lùn chỉ cho hai đứa bé nơi có mọc loài cỏ Narnia có tên là lương thảo, khá giống với một loài rau dại mọc ở ta nhưng khi được chế biến thì có vị thơm ngon hơn nhiều. (Cũng cần có thêm một chút bơ và tiêu để làm cho món đó trở nên hoàn hảo nhưng họ lại không có mấy thứ đó). Thế là với một hai thứ rau nữa họ nấu một nồi hầm thập cẩm để ăn sáng hay ăn trưa tùy theo cách bạn gọi.

Tirian xách rìu đi ra xa một chút, ra tận ngoài bìa rừng và quay lại với một ôm củi. Trong lúc

nồi hầm sôi sùng sục trên bếp - việc nấu nướng xem ra lâu và nhiều khê quá, nhất là càng lúc nó càng dậy lên một mùi thơm ngào ngạt làm ruột gan bạn cứ cồn cào lên hết.

Vua tìm được một bộ trang phục và vũ khí vừa vặn với Poggin bao gồm cả áo giáp, mũ trụ, khiên, kiếm, thắt lưng và dao găm. Sau đó chàng kiểm tra lại kiếm của Eustace và thấy cậu ta cứ để nguyên thanh kiếm như thế cho vào bao ngay sau khi giết chết tên lính Calormen. Chàng quở trách cậu bé về chuyện đó, đoạn rửa sạch kiếm và mài cho sáng loáng lên.

Trong lúc đó Jill đi ra đi vào không yên, lúc thì khuấy nồi hầm, thỉnh thoảng lại nhìn lura và kỳ lân với ánh mắt ghen tị khi thấy chúng gặm cỏ với vẻ mãn nguyện. Buổi sáng ấy không biết bao nhiêu lần cô bé ước gì mình có thể ăn được cỏ.

Sau khi bữa ăn được dọn đi, mọi người đều no căng bụng, ba người cùng chú lùn ra cửa ngò. Những con vật bốn chân nằm khểnh bốn vó trước mặt họ. Chú lùn (được sự cho phép của Jill và Tirian) mời lửa vào tàu thuốc và nhà vua trẻ nói:

- Nào ông bạn Poggin, có vẻ như anh biết nhiều tin tức về kẻ thù hơn là chúng tôi. Hãy nói cho chúng tôi nghe những điều mà anh biết. Đầu tiên, người ta nói gì về việc tôi bỏ trốn?

- Thừa bệ hạ, quả là một âm mưu tinh vi mà người ta có thể nghĩ ra được. Phải, con mèo Ginger đã kể lại và bịa đặt ra hầu hết mọi dữ kiện. Phải Ginger, thừa bệ hạ, là một con mèo ma mãnh nhất hạng, sao loài mèo lại nẩy nòi ra những tên đều đến thế nhỉ. Nó kể rằng nó đã đi qua cái cây mà bọn Calormen độc ác đã trói đứng bệ hạ. Nó nói (xin bệ hạ bỏ qua cho) rằng bệ hạ kêu khóc, chửi bới và nguyện rửa Aslan “bằng những từ mà tôi không dám lặp lại”. Ấy nó đã nói thế với dáng điệu thật như đếm. Bệ hạ cũng biết cách thức một con mèo tiến hành khi nó có một âm mưu nào đó. Tiếp đó Ginger nói rằng Aslan bất thần xuất hiện cùng với một tia chớp lóe lên và chỉ một miếng đã nuốt trọn bệ hạ vào bụng. Loài vật nghe vậy con nào con nấy đều sợ run bần bật, có vài con còn ngất xỉu tại chỗ. Tất nhiên vượn được thể lên lớp. Nó nói rằng đó là cái cách Aslan đối xử với kẻ nào tỏ lòng bất kính đối với ngài. Hãy để cho chuyện xảy ra với vua làm bài học nhắc nhở muôn loài. Những sinh vật yếu đuối kêu khóc, rên rĩ và nhất loạt nói chúng sẽ nghe theo lời Aslan. Kết quả là việc bệ hạ trốn thoát không làm cho muôn loài nghĩ là vua vẫn còn có những người bạn trung thành giúp đỡ mà chỉ làm cho họ sợ hãi hơn, nhất nhất phục tùng vượn.

- Thật là một kẻ sách nham hiểm vô cùng. – Tirian nói. – Con mèo Ginger này có thể là đồng đảng của vượn.

- Tình thế sẽ trở nên khó kiểm soát hơn nếu quả thực vượn có một đám quân sư. – Chú lùn đáp. – Bệ hạ thấy đấy, vượn chẳng qua chỉ là một kẻ bù nhìn. Bây giờ tôi tin là âm mưu chủ yếu được thực hiện bởi Ginger hoặc Rishda, đó là tên của thằng chỉ huy người Calormen. Tôi nghĩ những điều Ginger tung ra trong đám người lùn chúng tôi chủ yếu là để xúc xiểm khiến cho việc trở về của bệ hạ thêm phần ám muội, khả nghi.

Để tôi giải thích rõ hơn. Sau cuộc họp mặt khủng khiếp diễn ra vào lúc nửa đêm hôm kia, tôi đã đi về nhà được một đoạn thì phát hiện mình bỏ quên cái tàu thuốc. Đó là một vật bất li thân giống như một người bạn cũ vậy, thế là tôi quay lại tìm. Nhưng trước khi tôi quay lại chỗ mình ngồi ban nãy (ở đấy tối như hũ nút) tôi nghe thấy có tiếng mèo miu miu và giọng một tên Calormen nói : “Ở đây ... nói khê thôi,” thế là tôi đứng phắt lại như bị đóng đinh tại chỗ. Phải, đó chính là Ginger và Tarkaan Rishda như người ta gọi hần.

- Thừa ngài Tarkaan cao quý, - mèo nói với cái giọng ngọt nhạt của nó, - tôi chỉ muốn biết chính xác tại sao hôm nay cả hai chúng ta lại nói Aslan không có ý nghĩa gì hơn thần Tash.

- Còn phải nghi ngờ gì nữa hả con mèo khôn ngoan nhất kia ơi, mèo đã hiểu đúng ý của tôi đấy.

- Ý ông muốn nói, cả hai đều không thật?

- Tất cả những người thông thái đều hiểu điều đó. – Tarkaan đáp.

- Nếu vậy, chúng ta có thể hiểu ý nhau. Mèo rừ rừ nói. – Không biết ông có nghĩ như tôi không, chứ tôi bắt đầu chán con vượn này rồi đấy.

- Một con vật tham lam, ngu ngốc nhưng chúng ta vẫn phải dùng nó trong thời điểm này. Mèo và tôi, chúng ta hãy âm thầm dàn dựng mọi chuyện và để cho vượn thực hiện mưu đồ của chúng ta.

- Phải đấy, như thế tốt hơn, - mèo nói, - hãy để cho một vài cư dân Narnia thông minh hơn tham gia vào liên minh của chúng ta, từng người từng người một. Những con thú thật sự tin vào Aslan có thể quay lưng lại bất cứ lúc nào và sẽ là như thế, nếu vượn đủ ngu ngốc làm bại lộ âm mưu của nó. Nhưng với những kẻ chẳng quan tâm đến cả Tash lẫn Aslan, thì chúng chỉ chú ý đến quyền lợi và phần thưởng mà Tisroc có thể ban cho. Một khi Narnia đã trở thành một tỉnh của Calormen thì mọi việc sẽ chắc chắn hơn.

- Chú mèo thật thông tuệ. – Tên chỉ huy trầm trồ. – Nhưng dù chọn ai cũng phải hết sức cẩn trọng.

Trong khi chú lùn kể chuyện, thời tiết dường như có gì thay đổi. Mặt trời vẫn chói chang trên nền trời sáng nhưng Puzzle lại rùng mình ớn lạnh. Jewel ngẩng đầu lên bồn chồn. Jill ngược mắt nhìn trời.

- Có một đám mây. – Cô bé nói.

- Sao bỗng dưng trời lại lạnh thế nhỉ? – Puzzle nói.

- Cũng đủ lạnh đấy, nhân danh sự tử! – Tirian nói, nắm hai tay vào nhau. – Kinh khủng quá! Nghe có mùi hôi thối quanh đây có phải không?

- Phù! – Eustace hít hít nói. – Có cái gì như mùi xác chết. Có một con chim chết ở đâu đây. Tại sao trước đó chúng ta không ngửi thấy nhỉ?

Với một cử chỉ đột ngột, Jewel tung vó lên chĩa cái sừng nhọn trên đầu về một phía.

- Nhìn kia! – Nó kêu lên. – Nhìn kia!

Cả sáu người bọn họ đều nhìn và trên tất cả các khuôn mặt đều lộ một vẻ sợ hãi tột cùng.

CHƯƠNG 8

Narnia nguy khốn

Dưới bóng cây ở bên kia trắng cỏ có một cái gì đó đang chuyển động. Nó trượt đến từ phía bắc, rất chậm. Với cái nhìn đầu tiên bạn có thể nhầm nó với một làn khói bởi vì nó màu xám và có thể nhìn xuyên qua. Nhưng cái mùi thối rữa của nó thì không phải mùi khói. Vả lại vật này giữ nguyên hình khối chứ không tản ra hoặc cuộn lại như khói. Nó có thân như thân người nhưng đầu lại là đầu chim, một loài chim ăn thịt với cái mỏ khoằm khoằm, độc ác. Bốn cánh của nó giương thẳng lên trên đầu và sải về phía bắc như thể nó muốn tóm cả Narnia chỉ trong một cú chớp và những chiếc móng của nó. Có hai mươi cái cẳng tay, cong như cái mỏ với những cái vuốt dài và nhọn, trông như những cái móng chân chim chứ không như móng tay người. Nó lướt trên cỏ thay vì bước đi và cỏ hình như héo rũ đi dưới chân nó.

Sau khi nhìn lại con vật kia một lần nữa, lura ta be lên một tiếng thảm thiết rồi phóng thẳng vào trong tháp canh. Còn Jill (bạn cũng biết không phải loại thổ đế) thì giấu mặt sau bàn tay để không phải nhìn cảnh này. Những người còn lại quan sát nó trong vòng một phút cho đến lúc con vật trượt đến chỗ một bụi cây rậm rạp hơn ở mé bên tay phải họ và biến mất. Rồi mặt trời lại lộ ra và bầy chim một lần nữa lại cất cao tiếng hót.

Mọi người lại có thể hít thở bình thường và cử động được. Họ đã đứng im như pho tượng trong khi chứng kiến cảnh tượng trên.

- Đó là con vật gì vậy? – Eustace thì thầm hỏi.

- Trước đây tôi đã từng thấy nó một lần rồi, - Tirian nói, - nhưng lần ấy nó được tạc bằng đá, có cần vàng bên ngoài và đôi mắt là hai viên kim cương. Khi ấy tôi cũng chỉ cỡ tuổi em và được Tashbaan mời đến kinh thành của Tisroc. Người ta đã đưa tôi đến thăm một đền thờ lớn. Ở đấy tôi đã thấy nó, được tạc bằng đá để trên bàn thờ.

- Nếu vậy ... con vật này ... là Tash hay sao? – Eustace hỏi.

Nhưng thay vì trả lời Eustace, Tirian lại quàng tay lên vai Jill, ân cần hỏi:

- Em có sao không cô bé?

- Không ... không sao, - Jill nói, bỏ tay ra khỏi khuôn mặt tái nhợt và cố mỉm cười, - em không sao đâu. Em ... chỉ thấy hơi buồn nôn một chút.

- Có vẻ như ... kỳ lân nói, - đó chính là Tash?

- Đúng vậy, - chú lùn đồng tình, - cái lão già ngu ngốc Shift kia vốn chẳng tin vào Tash sẽ có được nhiều hơn cái điều mà lão mặc cả. Lão đã gọi Tash và bây giờ đã đến rồi đấy.

- Thế ... thế nó ... hẳn ... cái vật ấy đi đâu vậy? – Jill lập bập mãi mới ra tiếng.

- Đi từ miền Bắc đến trung tâm Narnia. – Tirian nói. – Nó đến sống giữa chúng ta. Người ta gọi nó đến thế là nó đến thôi.

- Ô hô hô! Chú lùn cười khùng khục trong cổ, xoa hai bàn tay lông lá vào với nhau. – Sẽ là một ngạc nhiên lớn đối với vượn. Người ta không gọi quý đến trừ phi họ thực sự muốn điều mà mình nói.

- Làm sao biết là Tash có hiện hình với vượn hay không? – Jewel nói.

- Anh bạn Puzzle đi đâu rồi? – Eustace hỏi.

Tất cả mọi người gọi tên Puzzle lên, Jill còn đi vòng sang đầu bên kia tháp xem chú lừa có ẩn náu ở đấy không.

Khi tất cả đã mệt mỏi vì tìm kiếm thì cuối cùng cái đầu to màu xám của chú cũng cẩn thận ló vào qua cánh cửa và chú hỏi giọng cà lăm.

- Thế ... thế nó đã ... đã đi chưa?

Khi họ lòi Puzzle ra ngoài, chú run như cái kiếu một con chó sợ dóm dó lại trước một trận sấm sét.

- Bây ... bây giờ thì tôi rõ rồi. – Puzzle nói. – Rằng tôi là một con lừa thật sự tồi tệ. Đáng lý tôi không bao giờ nghe lời Shift. Tôi ... làm sao tôi biết được là sẽ có ngày những chuyện như thế này xảy ra.

- Nếu chú bỏ ra ít thời gian hơn để nói tôi ngu thế này tôi dốt thế nọ thì chú sẽ có nhiều thời gian để trở nên khôn ngoan hơn. – Eustace vừa bắt đầu thì Jill đã cắt ngang lời cậu.

- Ôi thôi, để cho chú Puzzle già tội nghiệp yên đi. Tất cả đều là một sai lầm có phải không, Puzzle? – Và cô bé hôn lên mũi lừa.

Mặc dù vẫn còn chấn động bởi những gì họ nghe thấy, cả nhóm vẫn ngồi xuống bàn bạc tiếp.

Lừa không có nhiều điều để nói với mọi người. Trong lúc bị giam giữ, hầu như chú bị cột chặt ở bên trong túp lều và tất nhiên chẳng nghe được gì về kế hoạch của quân địch. Chú đã bị đá (và chú cũng đá hậu lại), bị đánh và bị đe dọa sẽ mất mạng nếu chú không chịu hợp tác trong việc đóng giả Aslan để cho chúng đêm đêm dẫn ra đứng bên đồng lửa trại lừa dối muôn loài. Trên thực tế nếu không được Jill đưa ra khỏi lều, chú sẽ bị thủ tiêu vào nay mai. Chú cũng chẳng biết chuyện gì đã xảy ra với con cừu non kia nữa.

Vấn đề được đặt ra là khi đêm xuống họ có nên quay lại ngọn đồi nọ, trưng Puzzle ra trước mặt cư dân Narnia và cố làm cho họ hiểu là mình đã bị lừa như thế nào. Hay họ nên tức tốc đi về hướng đông đón đường quân cứu viện do nhân mã Roonwit dẫn đầu từ Paravel đến rồi sau đó quay lại chiến đấu với vợ và quân Calormen.

Tirian thiên về kế hoạch thứ nhất, chàng ghét cái ý nghĩ để cho vợ lừa mị mọi người thêm một lần nữa. Tuy vậy, phản ứng đêm qua của người lùn cũng là một lời cảnh báo. Rõ ràng không ai dám chắc là liệu người ta có chấp nhận sự thực sau khi chàng đã đem trưng Puzzle ra không. Đám lính Calormen cũng là vấn đề phải xem xét. Poggin ước tính có khoảng ba mươi người. Tirian chắc chắn rằng nếu tất cả cư dân Narnia đứng về phía chàng thì chỉ cần chàng, Jewel, chú lùn và hai đứa trẻ (Puzzle chẳng giúp được gì nhiều trong chuyện này), họ cũng có cơ hội đánh bại bọn này. Nhưng nếu một nửa số này – bao gồm cả những người lùn – lại chỉ khoanh tay đứng nhìn hoặc thậm chí chống lại chàng thì sao? Yếu tố rủi ro quá lớn. Và còn nữa, cái bóng hủy diệt của Tash. Chuyện gì sẽ xảy ra đây?

Nhưng rồi, như Poggin chứng minh rằng sẽ chẳng có hại gì nếu cứ để vợ đối phó với những khó khăn riêng của lão trong vòng một hoặc hai ngày. Lão sẽ chẳng có Puzzle để mà đem ra trưng bày cho mọi người thấy. Khó mà đoán ra được câu chuyện gì sẽ được lão – hoặc Ginger – bịa ra để giải thích chuyện này. Nếu muông thú hết đêm nay đến đêm khác đều muốn gặp Aslan mà lại không có Aslan để đưa ra thì chắc chắn một kẻ đầu óc đơn giản nhất trong bọn họ cũng nảy sinh mỗi nghi ngờ.

Cuối cùng mọi người đi đến kết luận, giải pháp tốt nhất là rời khỏi đây để đón đội quân Roonwit.

Sau khi đã quyết định như thế rồi thì mọi việc trở nên đơn giản hơn và ai nấy đều nhẹ nhõm trong lòng. Thật thà mà nói, tôi không nghĩ bất cứ ai trong bọn họ sợ một cuộc giao chiến (nếu có thì chỉ là Jill và Eustace). Nhưng tôi có thể nói rằng, mỗi người trong bọn họ, tự trong đáy lòng đều cảm thấy nhẹ nhàng vì không phải đi đến gần – hoặc còn chưa phải làm thế - cái nơi mà rõ ràng con quái vật đầu chim (hữu hình hay vô hình) đang lẩn quất đâu đấy. Dù sao thì bao giờ người ta cũng cảm thấy yên tâm hơn khi đã đi đến một quyết định nào đó.

Tirian nói rằng họ nên cởi bỏ bộ đồ hóa trang nếu không muốn bị nhìn nhầm là người Calormen và sẽ bị tấn công bởi những người Narnia trung thành mà họ có thể gặp phải. Chú lùn làm cho bếp lò bụi mù lên khi bới ra một cái hũ đựng dầu dùng để đánh bóng gương và mũi giáo, sau đó họ cởi áo giáp Calormen ra bước đến bờ suối. Hỗn hợp tẩy trang tạo thành một thứ xà bông mềm, một cảnh tượng quen thuộc hiện ra khi Tirian và hai thiếu niên quý bên dòng suối kì cọ khắp mặt mũi, cổ, hay thở hổn hển, thối phù phù khi khoát nước rửa sạch cái chất bọt nọ. Ba người quay về tháp với những khuôn mặt ửng hồng, tươi tắn, mang sắc diện của những người tắm rửa kĩ càng trước một bữa tiệc. Họ thực sự trở lại là những chiến binh kiêu dũng của Narnia với những thanh kiếm thẳng và cái khiên ba góc.

- Lại là thân thể của tôi. – Tirian kêu lên. – Như thế này mới tốt chứ. Tôi cảm thấy bây giờ mới trở lại làm người thật sự.

Puzzle khẩn thiết van nài mọi người hãy gỡ tấm da sư tử ra khỏi người mình. Chú nói nó làm chú gò bó, ngột ngạt và nó xiết chặt lấy lưng chú, chưa kể nó khiến chú có một vẻ hết sức ngốc nghếch. Nhưng họ bảo chú còn phải ở trong tấm da đó thêm ít lâu nữa bởi vì họ vẫn cần đến chú như một bằng chứng sống cho dù họ đã quyết định đi tìm Roonwit trước.

Thức ăn còn thừa của món thịt bồ câu và thịt thỏ không bỏ để mang theo, nên họ chỉ mang đi một ít bánh quy. Sau đó Tirian khóa cái tháp lại và thế là kết thúc những ngày trú ẩn ở đây.

Họ lên đường vào khoảng xế chiều. Đó là một trong những ngày đầu tiên trời đất vào xuân. Không khí dường như ấm hơn, những chiếc lá non lấm tấm trên cành có sắc biếc hơn ngày hôm qua, tuyết vẫn còn đọng lại nhưng họ đã thấy lộ ra những bông hoa anh thảo. Ánh mặt trời lọc qua những tán cây, chim ca rộn ràng và đâu đó họ còn nghe được tiếng nước chảy. Trong khung cảnh này họ khó có thể nghĩ đến một cái gì kinh khủng như Tash.

Hai đứa trẻ thầm nghĩ, “Đây mới đúng là một Narnia đích thực.” Thậm chí cả đến trái tim của Tirian cũng nhẹ lâng lâng khi chàng bút lên trước, miệng lẩm bẩm một khúc quân hành của người Narnia cổ với điệp khúc:

Xông lên nào các bạn ơi.

Đánh cho bọn chúng tơi bời một phen.

Đi sau vua là Eustace và chú lùn Poggin. Chú lùn nói cho cậu tên các loài cây cỏ, chim chóc ở Narnia mà cậu cũng không biết rành lắm. Thi thoảng Eustace cũng nói cho chú biết những cái tên tiếng Anh.

Sau họ là Puzzle, cuối cùng là Jill và Jewel đi sát bên nhau. Như bạn có thể đoán là Jill đã đem lòng quý mến kỳ lân quá đổi. Cô bé nghĩ – mà cô cũng chẳng sai lắm – rằng đó là một con vật duyên dáng nhất, tinh tế nhất, sáng chói nhất trong số những con vật mà cô đã gặp. Một loài vật dịu dàng, tao nhã đến nỗi bạn khó có thể tin là nó lại dữ dội và khủng khiếp như thế nào mỗi khi lâm trận.

- Dễ chịu quá! – Jill nói. – Cứ đi như thế này có phải tuyệt diệu biết bao không. Tôi ước gì chỉ có những cuộc phiêu bồng êm ả như thế này. Đáng tiếc là có quá nhiều chuyện xảy ra ở Narnia.

Nhưng kỳ lân lại không cho là vậy, chú nói rằng con trai, con gái của Adam và Eve bao giờ cũng chỉ được mang ra khỏi thế giới kì lạ của họ để đến Narnia vào những lúc Narnia có biến hoặc gặp thảm họa, nhưng cô bé cũng không nên nghĩ là mọi chuyện nhất định cứ xảy ra như thế. Bởi vì giữa những cuộc thăm viếng của họ có đến hàng trăm năm hay một nghìn năm. Narnia trải qua những thời kì thái bình thịnh trị với những ông vua hiền biết chăm lo hạnh phúc cho muôn dân. Bạn khó có thể nhớ hết tên của những ông vua và niên đại của họ, và những thời kì thái bình ấy cũng chẳng xảy ra nhiều sự cố để có thể bổ sung vào trong sử sách.

Jewel kể tiếp cho cô bé nghe về những vị hoàng hậu và những bậc anh hùng mà cô chưa từng nghe qua. Chú nói về hoàng hậu Thiên nga sống trước cả thời Bạch Phù Thủy và mùa đông vĩnh viễn kéo dài đến vài trăm năm. Bà hoàng này có một nhan sắc diễm lệ hiếm thấy. Tương truyền rằng khi bà soi mình xuống bất cứ một hồ nước nào trong rừng thì cái bóng bà dưới đáy nước sáng rực lên như một vì sao trong vòng một năm và một ngày. Chú cũng kể về chú thỏ Moonwood có một đôi tai tinh tường đến nỗi thỏ có thể ngồi bên hồ Caldron trong tiếng réo sôi sục của thác nước vĩ đại mà vẫn nghe được tiếng người ta rĩ tai nhau ở Cair Paravel. Jewel cũng cho Jill biết chuyện vua Gale hậu duệ đời thứ chín của Frank Đệ nhất đã gióng buồm đến tận những đại dương xa xôi phía đông, giải phóng quần đảo Đơn Cô ra khỏi ách thống trị của một con rồng và để đền đáp lại người dân ở đây đã tự nguyện dâng mảnh đất của mình cho vua và kể từ đấy nó trở thành lãnh thổ của Narnia mãi mãi. Chú nói về những kỷ nguyên dài người Narnia sống trong ấm no hạnh phúc đến nỗi chỉ có những điệu dân vũ, những bữa tiệc vui hoặc những cuộc đấu thương oanh liệt là những sự kiện duy nhất được biết đến trong thời kì này, và ngày hôm nay bao giờ cũng tốt đẹp hơn ngày hôm qua. Trong lúc nghe kỳ lân kể, hình ảnh về những tháng năm hạnh phúc kéo dài ngàn năm như vậy lướt qua trong óc Jill cũng giống như cảnh mà bạn từ trên một ngọn đồi cao nhìn xuống một thảo nguyên màu mỡ, đẹp tươi với những khóm rừng xanh tốt, những dòng suối uốn lượn như một dải lụa vắt qua những cánh đồng ngô xanh nõn nà. Tất cả trải ra xa tít tắp cho đến lúc nó nhỏ đi và mờ mờ sương ở cuối chân trời. Jill nói:

- Ôi, tôi chỉ mong muốn làm sao chúng ta có thể dẹp yên chuyện vượn và quay lại cái thời yên ả thanh bình ấy. Và tôi hy vọng nó sẽ kéo dài mãi mãi và mãi mãi. Có lẽ thế giới của chúng tôi sẽ kết thúc vào một ngày nào đó, nhưng nơi đây có thể sẽ không như vậy. Ôi Jewel, không phải là tuyệt vời nếu ở Narnia cứ tiếp tục, tiếp tục diễn ra những điều mà anh đã kể ư?

- Không, em gái ạ, mỗi thế giới đều có một kết cục của nó và Narnia cũng không phải là một ngoại lệ.

- Phải, ít nhất thì, tôi cũng hy vọng là cái ngày ấy ở thế giới này còn phải đợi đến hàng triệu triệu năm nữa. Ừ trời, sao chúng ta lại đứng cả lại thế này?

Vua, Eustace và chú lùn đứng khựng lại ngược mắt lên nhìn trời. Jill rung mình ớn lạnh, nhớ lại cái vật kinh hoàng mà họ đã thấy. Nhưng lần này thì không phải. Đây là một cái gì bé nhỏ như một chấm đen trên nền trời xuân trong sáng.

- Tôi dám căn cứ vào đường bay của nó mà nói đó là một con chim biết nói. – Kỳ lân lên tiếng.

- Tôi cũng nghĩ thế. – Vua tán thành. – Nhưng không biết nó là bạn hay là một tên do thám cho vượn đây?

- Thừa bệ hạ. – Chú lùn nói – Theo phán đoán của tôi thì rất có thể đây là địa bàn Thiên lý nhân.

- Chúng ta có nên chạy đến núp dưới các tán cây không? – Eustace hỏi.

- Đừng, - Tirian đáp, - tốt nhất là cứ đứng yên như hóa đá. Chắc chắn nó sẽ thấy ta làm bất cứ cử động nào.

- Coi kìa? Nó đang lượn vòng, nó đã thấy chúng ta rồi! – Jewel nói. – Nó sẽ đáp xuống bằng những vòng rộng.

- Chuẩn bị giường cung lên đi cô em. – Tirian nhắc Jill – Nhưng đừng bắn cho đến khi tôi bảo em, có thể đó là một người bạn.

Nếu mọi người biết trước mọi việc thì họ sẽ có hứng thú ngắm nhìn đường bay ung dung, rất mực đường bệ của con chim khổng lồ khi nó đáp xuống. Nó đậu xuống một mỏm đá trước mặt Tirian vài mét, cúi cái đầu có mào xuống và nói với cái giọng the thé kì lạ của loài chim đại bàng.

- Muôn tâu thánh thượng!

- Chào Thiên lý nhĩ. – Tirian nói. – Bởi vì bạn xưng hô với tôi như thế nên tôi tin rằng bạn không phải là một kẻ theo đuôi vượn và Aslan giả mạo. Tôi rất mừng là bạn đã đến.

- Thừa bệ hạ, - đại bàng nói, - khi bệ hạ nghe tin tức tôi mang đến ngài sẽ nghĩ thà là đụng độ với kẻ thù tệ hại nhất của mình còn hơn là gặp tôi.

Trái tim dường như lồi mất một nhịp trong lồng ngực Tirian nghe những lời này nhưng chàng nghiêng răng lại, nói :

- Xin cứ nói.

- Tôi đã tận mắt chứng kiến hai cảnh, - Thiên lý nhĩ nói, - một là thành Cair Paravel ngập xác người Narnia còn bọn Calormen thì nghênh ngang đi lại. Cờ của Tisroc bay phất phới trên cổng thành của bệ hạ, thần dân của người tao tác chạy loạn, họ ùn ùn từ các thành phố làng mạc chạy vào rừng. Cair peravel bị chia cách với biển. Hai mươi con tàu lớn của người Calormen đang án ngữ ở cửa biển kể từ đêm hôm qua.

Im lặng.

Không ai nói gì.

- Còn cảnh thứ hai, cách Cair Paravel năm dặm là nhân mã Roonwit nằm chờ chết với một mũi tên Calormen cắm bên sườn. Tôi đã ở bên ông ấy vào giây phút cuối cùng và nghe được lời trần trối của ông ấy với bệ hạ rằng người cần phải nhớ là tất cả các thế giới rồi cũng có ngày bị tiêu vong, đời có sinh có tử, vậy thì một cái chết cao quý là một vật báu mà không có ai quá nghèo để không đủ tiền trả.

- Thế là, - vua nói sau một hồi lâu im lặng. – Narnia không còn nữa!

CHƯƠNG 9

Đại hội trên đỉnh đồi

Trong một phút dài lê thê không ai có thể nói hoặc nhả một giọt lệ nào. Đoạn, kỳ lân nện móng xuống đất, rung bồm và nói:

- Thừa bệ hạ, không cần phải bàn tới bàn lui gì nữa, Chúng ta đã thấy là âm mưu của vườn còn thâm độc hơn là chúng ta có thể tưởng tượng được. Không còn nghi ngờ gì nữa, từ lâu nó đã bí mật thông đồng với Tisroc. Và ngay khi tìm được tấm da sư tử, nó đã truyền đi một tín hiệu để cho hải quân, tàu chiến của Tisroc đổ bộ đến Cair Paravel và toàn lãnh thổ Narnia. Chẳng còn lại gì cho bảy chúng ta làm ngoài việc quay lại đồi vườn, bóc trần sự thật và chấp nhận thử thách mà Aslan muốn chúng ta phải vượt qua. Nếu có may mắn lớn, chúng ta giết được 30 tên Calormen theo bảo vệ vườn thì chúng ta sẽ quay lại chiến đấu trong trận độ sức cuối cùng với ông chủ tối cao của chúng, kẻ chẳng bao lâu sẽ tiến đánh từ Cair Paravel.

Tirian chậm rãi gật đầu rồi quay sang hai thiếu niên, chàng nói:

- Bây giờ đã đến lúc các bạn quay trở về thế giới của mình. Bởi vì chẳng có gì phải nghi ngờ nữa, các bạn đã hoàn thành tốt sứ mệnh.

- Nhưng ...nhưng chúng em đã làm được gì đâu. – Jill nói, cô bé vẫn run khắp cả người, không phải vì sợ mà bởi vì những chuyện xảy ra đều nằm ngoài sức tưởng tượng.

- Không làm được gì ư? – Vua nói. – Các em đã giải phóng cho tôi. Jill thân mến, đêm qua em đã trườn đi như một con rắn vào lều bắt Puzzle mang về đây, còn em, Eustace em đã hạ chết tên lính. Nhưng các em còn quá non nớt để chia sẻ với chúng tôi cái kết thúc đẫm máu mà chúng tôi sẽ gặp vào tối nay hoặc vài ba ngày nữa. Tôi cầu xin các em, không, tôi yêu cầu các em – hãy quay về với thế giới của mình. Tôi sẽ bị muôn đời lên án nếu để cho những anh hùng thiếu nhi ưu tú như thế này ngã xuống trên chiến trường bên cạnh xác tôi.

- Không, không, không đời nào! – Jill nói. Mặt cô trắng bệch rồi chuyển sang đỏ ửng cuối cùng tái mét đi lần nữa. – Chúng em quyết không đi, em không quan tâm đến những gì anh nói đâu. Chúng em quyết đi theo anh dù anh có nói gì cũng mặc, phải thế không Eustace?

- Phải, nhưng không cần thiết phải làm lớn chuyện. – Eustace đáp, thọc cả hai tay vào túi (mà quên rằng trông cậu rất tức cười khi đang mặc áo giáp mà lại làm động tác đó). – Anh xem, chúng em làm gì còn sự lựa chọn nào khác. Vậy có ích gì khi nói chuyện quay về? Về như thế nào? Chúng em đâu có quyền năng để làm việc đó chứ!

Điều đó hoàn toàn đúng nhưng lúc ấy Jill đâm ghét Eustace vì đã nói ra điều đó: “Cậu ta khoái có cái vẻ bất cần chết tiệt trong khi ai nấy đều rất xúc động.”

Khi Tirian nhận ra là hai người bạn mới không thể quay về nhà (trừ khi Aslan bất thành linh đưa họ đi), chàng bèn khuyên họ đi về miền núi phía nam nơi giáp ranh với Archenland, lánh nạn ở đấy. Nhưng họ không biết đường vả lại cũng không có ai đi cùng với họ. Hơn nữa như Poggin đã vạch ra, một khi bọn Calormen đã thôn tính Narnia thì chỉ một tuần sau chúng cũng kéo đến đánh chiếm Archenland. Tisroc bao giờ cũng có cuồng vọng xâm lược những nước này, nói rộng lãnh thổ của y cho đến vô tận. Eustace và Jill năn nỉ quyết liệt đến nỗi cuối cùng

Tirian phải tuyên bố họ có thể đi cùng với chàng, chấp nhận may rủi của họ, hay như chàng gọi một cách có lí hơn là chấp nhận cuộc phiêu lưu mà Aslan đã gửi đến họ.

Ý kiến đầu tiên của vua là họ không nên quay về đồi vượn ngay bây giờ - lúc này họ rất kinh sợ cái tên ấy - mà hãy đợi đến khi đêm xuống. Nhưng chú lùn lại nói, nếu họ quay về vào lúc mặt trời còn chiếu sáng thì họ có thể phát hiện thấy nơi này hoàn toàn hoang vắng, có lẽ chỉ trừ một tên lính canh Calormen. Muông thú quá sợ cái điều mà vượn (và Ginger) nói với chúng về cơn giận dữ mới của Aslan - hay Tashlan - sắp giáng xuống để còn dăm lai vãng quanh đấy. Trừ phi chúng bị buộc phải triệu tập đến dự những buổi họp kinh khủng vào lúc nửa đêm. Vả chăng bọn Calormen không bao giờ là những người quen thuộc với địa hình rừng núi. Poggin nghĩ là dưới ánh sáng ban ngày họ có thể dễ dàng tìm chỗ núp sau lều mà không bị phát hiện. Điều này sẽ khó thực hiện hơn trong bóng đêm vì rất có thể vượn sẽ triệu tập thú rừng và bọn Calormen lại làm nhiệm vụ canh phòng. Khi cuộc gặp mặt bắt đầu, họ sẽ để Puzzle đứng sau lều, tránh xa tất cả các cặp mắt chờ đến thời điểm có thể đem trưng chú ta ra. Kế hoạch này xem ra là rất hay, bởi vì cơ hội duy nhất của họ là tạo cho người Narnia một sự ngạc nhiên lớn.

Mọi người nhất trí với kế hoạch này và toàn đội đi theo lộ trình mới - về hướng bắc - về ngọn đồi đáng sợ đó. Thỉnh thoảng đại bàng bay trước mặt họ, có lúc lại đậu trên lưng Puzzle. Không ai, kể cả vua cũng không dám mơ đến chuyện cưới một con kỳ lân - trừ phi là trong những trường hợp cần thiết.

Lần này Jill và Eustace đi bên nhau. Chúng cảm thấy trong người đầy dũng khí khi yêu cầu để được cùng đi với mọi người, nhưng lúc này bao nhiêu dũng khí đã sơ tán đi đâu hết.

- Pole à, - Eustace hỏi với một tiếng thì thầm, - tớ để cho cậu biết sự thật là tớ có hơi quá khích một chút.

-Ồ không, cậu làm thế là đúng, Long vịt ạ. Cậu có thể chiến đấu được mà. Nhưng còn tớ... tớ hơi run nếu như cậu muốn biết sự thật.

- Run thì có nghĩ lí gì. Tớ cảm thấy tớ phát bệnh đến nơi rồi.

- Đừng nói như thế nữa, vì Chúa đừng nói thế !

- Pole này. - Eustace gọi bạn sau vài phút im lặng.

- Gì cơ?

- Chuyện gì xảy ra nếu ta bị giết ở đây?

- Nhưng tớ cho là trước sau gì mình cũng chết.

- Không, tớ muốn nói là điều gì sẽ xảy ra trong thế giới của chúng ta? Tớ và cậu sẽ thức dậy và thấy mình đang có mặt trên tàu chứ? Hay chúng ta chỉ tan biến vào không trung và không bao giờ còn có ai nói gì về mình nữa?Hoặc giả chúng ta sẽ chết ở Anh?

- Kỳ lạ thật. Tớ chưa bao giờ nghĩ đến chuyện ấy.

- Sẽ là một cú sốc với Peter và những người khác nếu họ thấy tớ bay qua cửa sổ và rồi khi con tàu về bến lại chả tìm thấy tớ ở đâu cả. Cũng có thể họ tìm thấy cả hai - tớ muốn nói nếu chúng ta chết ở Anh.

- Trời đất ơi! - Jill nói. - Đó là một ý nghĩ thật kinh khủng.

- Nó sẽ không kinh khủng đối với chúng ta. - Eustace nói. - Chúng ta đâu có ở đấy.

- Tớ gần như chỉ mong là như thế...dù vậy...không tớ không...- Jill ngập ngừng nói.

- Cậu muốn nói gì vậy?

- Tớ đang định nói ước gì chúng ta không bao giờ đến đây. Nhưng không, không, không

được nói thế. Dù chúng ta có bị giết chẳng nữa. Tớ thà bị chết trong khu chiến đấu cho Narnia còn hơn trở nên già nua, ngu ngốc ở nhà và rất có thể còn phải ngồi trên xe lăn trong những năm cuối đời mà suy cho cùng rồi cũng chết mà thôi.

- Hoặc có thể bị tàu hỏa cán chết ở Anh.

- Tại sao cậu lại nói thế?

- Phải, khi tàu giết một cú chết người như thế - một cú dường như ném chúng ta vào Narnia

– tớ đã nghĩ: “Rồi, đây lại là một tai nạn đường sắt.” Thế là tớ đã mừng đến phát điên lên khi phát hiện chúng ta đang ở đây.

Trong khi Jill và Eustace nói những chuyện này thì những người khác thảo luận về kế hoạch chiến đấu và tình hình xem ra bớt bi đát hơn. Đó là bởi vì bấy giờ họ chỉ nghĩ đến chuyện sẽ làm gì tối nay, còn ý nghĩ chuyện gì đang diễn ra ở Narnia, cái ý nghĩ rằng tất cả những vinh quang và niềm vui của nó đã qua rồi thì bị đẩy ra khỏi đầu óc. Nếu họ thôi không nói về những chuyện này nữa thì những suy nghĩ u sầu kia sẽ quay lại và khiến họ rơi vào cảm giác khốn khổ, vì thế họ cứ nói liên tu bất tận. Poggin tỏ vẻ lạc quan với cuộc tấn công đêm nay. Chú lấy làm chắc chắn rằng gấu, heo rừng và tất cả chó rừng sẽ về phe họ. Ngay lập tức, chú không tin là tất cả những người lùn khác sẽ theo đuôi Griffle. Đánh nhau dưới ánh lửa và len lỏi giữa các lùm cây sẽ tạo lợi thế cho bên yếu hơn. Và nếu như họ có thể chiến thắng tối nay thì họ đâu nhất thiết sẽ mất mạng trong cuộc đụng độ với cánh quân chủ lực của địch vào mấy ngày sau.

Tại sao không lẫn trốn trong rừng hoặc thậm chí trốn đến miền Tây hoang dã ở bên ngoài thác nước hùng vĩ kia mà sống như những kẻ ngoài vòng pháp luật? Bởi vì họ sẽ có thể mạnh dần lên, những con thú biết nói và người Archenland có thể gia nhập vào đội ngũ của họ. Rồi đến một lúc nào đó có thể thoát khỏi cuộc sống chui lủi, kéo quân về quét sạch bọn Calormen (vào cái lúc chúng mất cảnh giác) ra khỏi bờ cõi và Narnia sẽ hồi sinh. Sau cùng chẳng phải có một cái gì tương tự xảy ra vào thời của vua Miraz hay sao?

Tirian nghe tất cả những điều này và thầm nghĩ, “Nhưng còn Tash thì sao?” và chàng cảm thấy từng đốt xương trong người mình nói rằng sẽ không có một chuyện như thế xảy ra đâu. Và chàng chỉ giữ ý nghĩ đó cho riêng mình.

Khi họ đến gần ngọn đồi, ai nấy đều yên lặng. Công việc bây giờ mới thật sự bắt đầu. Từ lúc họ nhìn thấy quả đồi cho đến lúc tới được phía sau túp lều phải mất hai tiếng. Và không thể miêu tả đầy đủ những gì đang diễn ra trừ khi bạn phải tốn hao nhiều giấy mực cho nó. Cuộc hành trình từ gốc cây này đến gốc cây kia bản thân nó đã là một cuộc phiêu lưu riêng biệt. Bao giờ cũng phải chờ đợi rất lâu và có cả những tín hiệu giả. Nếu bạn là hướng đạo sinh giỏi hoặc một lính trinh sát dày dạn kinh nghiệm bạn sẽ biết tất cả những chuyện này như thế nào. Dù sao vào lúc nhá nhem tất cả đã an toàn ngồi trong một bụi cây ô rô cách túp lều khoảng mười, mười lăm mét. Họ ăn một ít bánh quy và nằm chờ đợi.

Đó là khoảng thời gian kinh khủng nhất. May cho bọn trẻ là chúng đã ngủ được vài giờ và thức giấc khi đêm trở nên lạnh cóng, tệ hơn là chúng thức giấc vì khát khô cả cổ mà lại không được uống nước. Puzzle đứng im, run rẩy vì lo lắng nhưng không nói gì cả. Còn Tirian với cái đầu tựa vào lườn Jewel ngủ say sưa như thể chàng đang nằm trong long sàng ở Cair Paravel cho đến lúc tiếng cồng đánh thức chàng dậy. Chàng ngồi dậy, nhìn thấy ánh lửa ở bên kia lều và biết rằng giờ đã điểm.

- Hãy hôn tôi đi anh bạn Jewel. – Chàng nói. – Bởi vì chắc chắn đây là cái giờ phút cuối cùng của chúng ta trên trần gian. Nếu như có bao giờ tôi gay gắt với bạn dù là chuyện lớn hay nhỏ

xin bạn hãy tha thứ cho tôi nhé.

- Bệ hạ yêu quý, tôi cũng chỉ mong là bệ hạ đã từng làm như thế để tôi có dịp tha thứ. Vĩnh biệt. Chúng ta đã cùng nhau chia sẻ bao niềm vui lớn nhỏ trong đời. Nếu Aslan cho tôi có quyền lựa chọn, tôi quyết không chọn một cuộc đời nào ngoài cuộc đời này và không chọn cái chết nào ngoài cái chết đang đợi chúng ta phía trước.

Đến đây họ đánh thức Thiên lý nhãn dậy. Đại bàng ngủ đứng, đầu rúc vào dưới cánh (trông như thể nó không hề có đầu). Cả bọn lặng lẽ bò về phía lều. Họ để Puzzle lại phía sau (với những lời triu mến vì lúc này chẳng ai có lòng nào giận chú), bảo chú đừng đi đâu cho đến khi có ai đó đến tìm và chiếm lấy một vị trí ở cuối lều.

Đồng lửa trước lều được nhóm lên không mất nhiều thời gian lắm và chẳng bao lâu đã bắt đầu cháy đượm. Ngọn lửa bốc cao hơn, nó chỉ cách họ có vài mét và đám đông các sinh vật Narnia tụ tập ở phía bên kia. Vì thế thoát đầu Tirian không phân biệt được các con thú rõ lắm mặc dù chàng thấy hàng mấy chục đôi mắt phản chiếu ánh lửa lấp lánh như các bạn có thể nhìn thấy trong mắt thỏ hay mắt mèo cái ánh phản chiếu của đèn pha.

Vừa khi Tirian ổn định vị trí thì tiếng cồng vang lên, cùng lúc từ một chỗ nào đó bên trái chàng ba bóng người xuất hiện. Đó là Rishda Tarkaan, tên chỉ huy người Calormen. Kẻ thứ hai là vợ, lão nắm tay Tarkaan và luôn miệng lẩm bẩm, rên rĩ:

- Đừng đi nhanh quá! Đừng đi nhanh quá, tôi không được khỏe lắm. Ôi cái đầu khốn khổ của tôi. Những cuộc gặp gỡ nửa đêm nửa hôm thế này là quá sức đối với tôi. Loài vợ dâu có quen thức khuya thế này. Cứ làm như tôi là dơi hay chuột không bằng. Ôi cái đầu tội nghiệp!

Dù vợ phía bên kia là mèo Ginger, đi đứng nhẹ nhàng, oai vệ với cái đuôi dựng thẳng lên trời.

Cả ba đi đến gần đồng lửa và dừng lại ở gần Tirian đến nỗi chúng hẳn sẽ thấy chàng ngay nếu tình cờ nhìn đúng hướng. May thay không có chuyện đó. Tirian nghe thấy Rishda hạ thấp giọng nói với Ginger:

- Nào Ginger, chú mày hãy đến đúng vị trí đi. Để coi chú mày diễn ra sao.

- Ngao, ngao. Cứ trông cả vào tôi! – Ginger đáp, đoạn nó vòng qua đồng lửa ngồi xuống ở hàng đầu tiên, trong đám khán giả - như các bạn có thể nói như thế.

Trong thực tế những điều xảy ra cũng giống như trên sân khấu. Đám đông cư dân Narnia giống những khán giả ngồi chật các hàng ghế trong rạp. Bãi cỏ xanh ngay trước túp lều nhỏ hoặc nói cho đúng hơn trước chuồng gia súc, nơi ngọn lửa cháy phừng phực cũng là nơi vợ và tên chỉ huy sẽ đứng nói chuyện với đám đông là bụi sân khấu. Tirian và các bạn chàng là những người núp sau tấm rèm trong cánh gà len lén nhìn ra. Đó là một vị trí lý tưởng, nếu có bất cứ ai trong bọn bước ra chỗ ánh lửa chiếu sáng, tất cả các cặp mắt sẽ lập tức tập trung vào người ấy ngay; mặt khác, chừng nào họ còn đứng ở chỗ khuất sau bức vách lều thì đám chắc một trăm ăn một là họ sẽ không bị phát hiện.

Rishda Tarkaan lôi vợ lại gần đồng lửa. Cả hai quay về phía đám đông và như thế có nghĩ là chúng quay lưng lại Tirian và các bạn chàng.

- Này con vợ già, - Rishda Tarkaan nói nhỏ, - bây giờ hãy nói những điều mà những cái đầu khôn ngoan đã mớm cho mày. Hãy ngẩng đầu lên – Vừa nói hẳn vừa dùng mũi chân hích hoặc đá vào đít con vợ già một cái.

- Đừng để tôi lại một mình – Vợ lẩm bẩm. Nhưng nó đã đứng thẳng lên và bắt đầu nói với giọng cao hơn. – Hãy nghe đây tất cả các bạn. Một việc vô cùng khủng khiếp đã xảy ra. Một tai

họa khôn lường. Một tai họa thảm khốc nhất từng xảy ra ở Narnia. Hỡi ôi Aslan...

- Tashlan, đồ ngu. – Rishda Tarkaan xiết chặt răng lại, khẽ nhắc.

- Tất nhiên tôi muốn nói là Tashlan. – Vượn chống chế. – Tashlan rất giận dữ trong chuyện này.

Một phút im lặng khủng khiếp, các con thú đợi nghe xem tin dữ nào sắp giáng xuống đầu. Cái nhóm nhỏ đang núp trong bóng tối cũng nín thở chờ nghe. Chuyện quái quỷ gì nữa đây?

- Phải, - vượn nói - vào lúc này khi cái con vật kinh khủng ấy đang ở giữa chúng ta - ở trong các chuồng sau lưng tôi – con vật khốn nạn ấy đã làm một việc mà không ai trong chúng ta dám làm cho dù ngài có ở cách đây hàng ngàn hàng vạn dặm đi nữa. Còn vật ấy đã khoác một tấm da sư tử lên người và lang thang trong rừng giả danh sư tử - Aslan.

Trong một tích tắc Jill tự hỏi không biết con vượn già này có điên không khi nói hết ra sự thực. Tiếng gầm, rống khủng khiếp vang dậy trong đám thú rừng:

- Gừ...rừ..rừ...? – Đám đông gào lên. – Nó là ai? Nó ở đâu? Để tôi lấy răng xé xác nó thành từng mảnh!

- Mới đêm qua nó còn ở đây! – Vượn kêu lên thống thiết. –Bây giờ nó đã đi rồi. Đó là một con lừa. Một con lừa tầm thường, khốn khổ! Nếu có bất cứ ai trông thấy lừa...

- Gừ ừ...! – Những con thú rống lên – Chúng tôi sẽ thấy, sẽ gặp, sẽ tìm ra. Khôn hồn thì nó cứ tránh xa đường chúng tôi đi.

Jill nhìn nhà vua trẻ, cái miệng há ra, khuôn mặt thể hiện một nỗi kinh hoàng khôn tả. Bây giờ thì cô bé hiểu kế hoạch độc ác của kẻ thù. Bằng việc nhào nặn với một chút sự thực, chúng làm cho lời nói dối của chúng có sức thuyết phục hơn. Còn có ích gì nữa khi vạch trần sự thật ấy ra, khi nói với muôn thú rằng lừa đã đội lốt Aslan để lừa dối chúng! Vượn chỉ việc múa tay trong bị mà rằng: “Đó chẳng phải là điều tôi vừa nói sao?” Còn có ích gì khi để lừa ra gặp mọi người? Chắc chắn những con thú đang trong cơn giận dữ sẽ xé xác nó ra thành trăm mảnh.

- Có khác nào hướng gió đổi chiều, không thổi vào buồm của chúng ta nữa. – Eustace thì thào.

- Và đất đang sụt dưới chân chúng ta. – Tirian lẩm bẩm - Đáng nguyên rủa, sự ma lạnh đáng nguyên rủa!

Poggin rút lên khe khẽ:

- Tôi dám thề rằng việc lật lại thế cờ này là tác phẩm của Ginger.

CHƯƠNG 10

Màn kịch trước lều cỏ

Jill cảm thấy có cái gì nhột nhột ở vành tai. Đó là kì lân Jewel đang thì thảo vào tai cô bé, với tiếng nói thì thầm của loài ngựa. Nghe xong cô bé gật đầu rón rén quay lại chỗ Puzzle đang đứng đợi. Nhanh nhẹn nhẹ nhàng hết mức, cô bé cắt những sợi dây cuối cùng buộc tấm da sư tử trên người lừa. Chú lừa tội nghiệp không cần thiết phải mang khổ hình sau những gì vượn đã nói. Nếu có thể, Jill chỉ muốn đem giấu tấm da đó đi thật xa nhưng nó lại quá nặng. Điều tốt nhất mà cô bé có thể làm là đá nó vào một bụi cây rậm rạp. Đoạn cô ra hiệu cho Puzzle đi theo mình và cả hai đi đến chỗ các bạn. Đến đây vượn lại nói tiếp:

- Sau sự việc báng bố này, Aslan ... tức là Tashlan giận dữ hơn bao giờ hết. Ngài nói ngài đã quá tốt đối với các người, đêm đêm đến đây để chăm lo các người. Bây giờ thì... ngài sẽ không bao giờ đến nữa.

Tiếng hú, tiếng tru, tiếng gào, tiếng hí của các loài vang lên đáp lại nhưng đột nhiên một giọng rõ ràng tách bạch cất lên kèm với tiếng cười lạnh lạnh.

- Nghe cái con già kia nói kìa. Chúng tôi biết tại sao nó không thể mang Aslan quý báu của nó ra. Tôi sẽ cho quý vị biết tại sao. Là bởi vì nó không có Aslan. Nó chẳng có cái quái gì hết ngoài một con lừa già với tấm da sư tử trên lưng. Bây giờ hắn đã mất con vật đó và không biết phải làm gì.

Tirian không thể phân biệt rõ các khuôn mặt phía bên kia đồng lửa nhưng chàng đoán đó là Gruffle – thủ lĩnh người lùn. Và chàng thêm chắc hơn khi giọng tất cả những người lùn hòa vào với nhau, chế giễu:

- Không biết làm gì! Không biết phải làm gì! Không biết làm!

- Câm ngay! – Rishda hét vang. – Câm ngay, lũ con bẩn thỉu của bùn đất. Nghe ta nói đây, những cư dân Narnia, nếu không ta sẽ hạ lệnh cho đám lính của ta dùng mũi gươm của chúng dạy các người biết thế nào là phép tắc. Ngài Shift đã nói với các người về lừa độc ác. Vì vậy mà các người nghĩ không có Tashlan trong lều ư? Phải vậy không? Hãy coi chừng, coi chừng!

- Không, không, gần như cả đám đồng kêu lên.

Nhưng các chú lùn nói:

- Được rồi, tên mọi kia, rồi người sẽ thấy. Tiếp tục đi, con vượn, cho chúng ta xem có gì ở trong lều, trăm nghe không bằng một thấy.

Sau một quãng im lặng ngắn ngủi, vượn lên tiếng:

- Bọn một mẫu chúng bay nghĩ mình khôn ngoan lắm hả? Đừng có đi quá trớn. Ta chưa bao giờ nói các người không thể trông thấy Tashlan. Có ai muốn gặp người không?

Cả đám đồng lặng đi. Rồi, gần một phút sau, một con gấu nói với giọng ngập ngừng, bối rối:

- Tôi ... tôi không hiểu những chuyện này cho lắm, tôi nghĩ ông nói...

- Người nghĩ! – Vượn đay lại. – Cứ như ai cũng gọi cái có trong đầu người là suy nghĩ ấy. Tất cả hãy nghe đây, bất cứ ai cũng có thể gặp Tashlan, nhưng ngài không ra ngoài này đâu. Các người phải vào trong kia mà gặp.

- Ôi! Xin cảm ơn, cảm ơn! Khoảng một chục cái giọng cùng cất lên. Đó là điều chúng tôi muốn! Chúng ta có thể vào trong lều gặp Tashlan trực tiếp. Bây giờ ngài đã hiền lại và mọi việc sẽ trở lại như cũ.

Bầy chim chiu chíp với nhau, lũ chó sủa gâu lên vì kích động. Chợt bất thành linh vang lên những tiếng ồn, tiếng các con thú đứng lên và một giây sau các con vật lao lên trước, chen lẫn nhau cùng đến trước cửa lều.

Nhưng vượn đã hét lên:

- Quay lại! Khẽ thôi! Đừng đi quá nhanh.

Các con vật đứng lại, nhiều con đưa một chân lên cao, có con vẩy đuôi lia lịa và tất cả nghiêng đầu sang một bên.

- Tôi nghĩ ông nói... – Gấu bắt đầu. Nhưng Shift đã cắt ngang

- Ai cũng có thể vào trong nhưng từng người một. Ai vào trước nào? Ngài không nói là cảm thấy dễ chịu trong lòng đâu. Ngài đã liếm môi nhiều lần từ lúc ăn thịt tên vua độc ác đêm hôm kia đấy. Sáng nay ngài cứ gầm gừ suốt thôi. Ta cũng chẳng dám đi vào lều tối nay đâu, nhưng nếu bọn bay thích thì cứ biệc. Ai vào trước nào? Đừng có trách ta nếu người chỉ làm gọn một miếng xơi tái các người hoặc biến các người ra nước bằng ánh mắt khủng khiếp của mình nhé. Đó là việc của các người. Ai vào đầu tiên nào? Hay là một trong những thằng lùn?

- Thôi đi, thôi đi, vào để mà bị giết à! – Griffle cười khẩy. – Làm sao chúng tôi biết ông có gì ở trong đấy?

- Ô hô hô! Vượn kêu lên. – Vậy ra các người bắt đầu nghĩ là có cái gì trong đấy? Cách đây một phút bọn bay còn làm ồn ào lắm kia mà. Cái gì làm cho cả lũ chúng bay hóa câm cả lũ thế kia? Ai vào trước nào?

Đầu tiên những con thú nhìn nhau rồi bắt đầu tránh xa cửa lều. Chỉ còn một vài cái đuôi là vẫn còn ve vẩy. Vượn già lạch bạch đi tời đi lui nhìn chúng chế giễu:

- Ối trời ơi! – Nó cười khùng khục trong cổ. – Ta nghĩ các người nóng lòng muốn gặp mặt Tashlan mà. Cụp hết cả đuôi rồi hả?

Tirian cúi thấp đầu xuống để nghe điều Jill cố thì thào vào tai chàng.

- Anh có nghĩ là thật sự có một cái gì trong lều không?

- Ai mà biết được. Anh nghĩ có thể có hai tên Calormen cầm kiếm lăm lăm trong tay, mỗi tên đứng một bên.

- Thế anh không nghĩ là có thể... anh biết đấy... có thể đó là con vật kinh khủng mà chúng ta đã thấy sao?

- Tash ư? – Tirian nói. – Không biết trước được điều gì đâu. Nhưng em hãy can đảm lên cô bé, tất cả chúng ta đang ở trong cái móng của một Aslan thật sự.

Rồi một điều hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi đã xảy ra. Ginger nói bằng giọng tung tung rành rẽ, cứ như thể nó không hề bị kích động:

- Tôi sẽ vào nếu mọi người muốn.

Tất cả các con vật quay lại, dán mắt vào nó.

- Hãy nhớ đến sự xảo quyệt của bọn chúng thừa bệ hạ. – Poggin nói với vua. – Con mèo trời đánh này đang thực hiện một âm mưu ghê gớm mà lại là một trong những kẻ chủ mưu. Bất cứ cái gì trong lều cũng sẽ không đụng đến nó, tôi thề đấy. Rồi, nó sẽ quay trở ra nói rằng nó đã chứng kiến một điều gì thật kỳ diệu.

Nhưng Tirian không có thời gian trả lời chú lùn. Vượn đã bảo mèo đi trước.

- Hô hô! Ra là một con mèo xấc xược muốn gặp mặt ngài. Được lại đây nào. Tao sẽ đích thân mở cửa cho. Đừng có đổ tội là tao không báo trước nếu ngài làm cho mi sợ đến rụng cả ria mép nhé. Đó là việc của mi, không phải chuyện của tao.

Mèo đứng lên, bước ra khỏi đám đông, đi đứng một cách trang nghiêm và điệu dàng, đuôi dựng lên, không một sợi lông nào không đứng chỗ. Nó cứ đứng đĩnh đi qua đồng lửa, gần Tirian đến nỗi từ chỗ chàng đứng với một bên vai dựa vào vách lều có thể nhìn thẳng vào mặt nó. Đôi mắt to xanh lè không hề chớp.

- Cha cha, tỉnh rụi. – Eustace lẩm bẩm. Nó biết rõ không có gì phải sợ mà.

Vượn già vừa cười sảng sặc vừa nhăn mặt, lập cập đi cạnh mèo, giơ một chân trước lên rút gióng ngang và mở cửa. Tirian nghĩ chàng nghe thấy tiếng mèo gừ gừ khi nó đi qua cái cửa tối om.

- Gâu... gâu... geo! – Mèo gào lên với âm điệu thê thảm nhất mà bạn có thể nghe thấy.

Tiếng kêu làm cho tất cả giật bắn cả người lên. Bạn đã từng giật mình thức giấc vì tiếng mèo trên mái nhà vào lúc giữa đêm thì bạn sẽ biết tiếng kêu ấy.

Nhưng tiếng kêu này còn đáng sợ hơn. Vượn ngã chống vó lên trời bởi mèo lao ra khỏi cửa như tên bắn. Nếu bạn không biết rõ đó là con mèo bạn có thể nghĩ đấy là một dải ánh sáng màu củ gừng. Mèo phóng qua bãi cỏ về lại chỗ của nó trong đám đông súc vật. Không con thú nào muốn gặp nó trong tình trạng này và bạn có thể thấy những con thú chạy dạt sang trái và sang phải. Mèo vọt tuốt lên một cây cao chạy một vòng rồi chúc đầu xuống dưới đất. Cái đuôi nó xù ra cho đến khi to gần bằng thân hình nó, đôi mắt tròn rực lên ngọn lửa xanh, trên lưng nó tất cả mọi sợi lông đều dựng đứng cả lên.

- Tôi sẵn sàng vật trụi bộ râu mình, – Poggin thì thào - để biết con quái này đóng kịch hay quả thực nó thấy một cái gì trong đó làm nó sợ đến vãi dãi ra thế kia.

- Im lặng nào ông bạn. – Tirian nhắc bởi vì vượn và tên thủ lĩnh người Calormen đang thì thầm trao đổi với nhau và chàng muốn biết chúng nói gì. Chàng không nghe được hết trừ một câu lẩm bẩm của vượn: “Ôi cái đầu tôi, cái đầu tôi,” nhưng chàng có cảm tưởng rằng hai tên này cũng bối rối về phản ứng của mèo hệt như chàng vậy.

- Đây Ginger. – Thủ lĩnh nói. – Ổn ào như thế là đủ rồi đấy. Hãy bảo cho bọn chúng biết mi nhìn thấy gì đi.

- Ngao... ngao... ngao! – Mèo gào lên.

- Người không còn là một con thú biết nói nữa hay sao? Thủ lĩnh hỏi. – Nếu không thì hãy chấm dứt những tiếng kêu vô nghĩa ấy mà nói cho ra môn ra khoai coi.

Những gì diễn ra tiếp theo thật đáng sợ. Tirian cảm thấy chắc chắn (và cả những người khác nữa) rằng mèo cố gắng nói một cái gì đó nhưng chẳng có gì thoát ra ngoài những tiếng ngao ngao chói tai, vô nghĩa mà bạn có thể nghe thấy từ bất cứ con mèo nào đang hoảng sợ hoặc giận dữ ở sân sau nhà bạn trên nước Anh. Nó càng kêu bao nhiêu thì càng không phải là một con thú được chọn để nói tiếng người bấy nhiêu. Những tiếng kêu bồm bộp và những tiếng gầm gừ ngắt quãng giữa đám thú.

- Coi kìa! Coi kìa! – Giọng một con gấu vang lên. Nó không thể nói được, Nó đã quên mất tiếng nói. Nó trở thành một con thú câm. Coi mặt nó kìa.

Ai cũng thấy điều gấu nói là thật. Và một nỗi kinh hoàng khôn tả chụp xuống tất cả những cư dân Narnia này. Bởi vì mỗi con thú đều được cha mẹ chúng nói cho biết từ lúc bé tí cách thức mà Aslan trong buổi đầu hình thành thiên địa đã biến một số thú vật thành những sinh

vật biết nói ra sao, sau đó rần ðe thêm là nếu chúng không cư xử cho phải phép thì một ngày kia sẽ trở thành những con thú đang thương không có đầu óc, không biết nói như người ta có thể gặp ở những nơi khác.

- Thế là bây giờ điều này đã xảy ra với chúng ta. – Những con thú rên lên.

- Xin hãy rủ lòng thương! Hãy rủ lòng thương! – Bầy thú kêu than. – Hãy cứu giúp chúng tôi và Aslan. Ông, xin ông hãy đi vào nói chuyện với Aslan giúp chúng tôi một tiếng. Chúng tôi không dám.... không dám... không dám!

Ginger trèo lên ngọn cây và biến mất trong đám cành lá. Từ đây không ai nhìn thấy nó nữa.

Tirian đứng lặng, một tay đặt lên chuôi kiếm, mái đầu gục xuống. Chàng choáng cả người trước những sự kiện đêm nay. Có lúc chàng nghĩ tốt nhất là cứ rút kiếm ra mà xông vào chiến đấu với bọn Calormen nhưng ngay sau đó chàng lại nghĩ, thôi cứ chờ thêm xem mọi chuyện xoay chuyển ra sao. Và bây giờ lại có một chuyện khác.

- Thừa cha... – Một giọng nói rõ ràng cất lên từ cánh trái đám đông.

Tirian biết ngay đó là một tên lính Calormen bởi vì quân lính không gọi người chỉ huy của mình là “thưa ngài chỉ huy” mà lại gọi là “thưa cha”. Jill và Eustace không được biết điều này, nhưng sau khi nhìn về hướng này, họ đã trông thấy người vừa lên tiến bởi vì lẽ tự nhiên họ dễ dàng nhìn thấy những người đứng ở ngoài rìa đám đông hơn là những người đứng giữa đám đông nơi ánh lửa làm cho tất cả trông như hòa vào thành một khối đen đen, nhất là khi bạn đứng ở phía bên này đồng lửa. Đó là một người lính trẻ, cao và mảnh dẻ có thể nói là một người đẹp trai theo kiểu kiêu kì, nhưng u uẩn của người Calormen.

- Thừa cha, – anh ta lặp lại một lần nữa với viên sĩ quan chỉ huy, – tôi cũng muốn vào thử xem sao.

- Trật tự, Emeth! – Tên chỉ huy nói. – Ai mượn đến nhà người xen vào chuyện này? Không cần đến một đứa miệng còn hôi sữa dúng mũi vào chuyện này.

- Thừa cha, – Emeth nói, – đúng là tôi còn đầu xanh tuổi trẻ, nhưng tôi cũng mang dòng máu quý tộc và tôi là một kẻ tôn thờ thần Tash. Vì thế...

- Im đi. – Rishda Tarkaan nạt nộ. – Ta không phải là cấp trên của người hay sao? Người chẳng có việc gì liên quan đến cái chuồng kia hết. Bởi vì nó dành cho bọn Narnia.

- Không đâu thưa cha. – Emeth đáp. – Ngài chẳng từng nói rằng Aslan của bọn chúng với Tash của chúng ta là một đó sao? Nếu đó là sự thực thì Tash đang ở trong ấy. Sao ngài có thể nói là tôi không có liên quan gì tới người? Bởi vì tôi vui lòng chết một ngày lần nếu được nhìn vào mặt thần Tash một lần.

- Người là một thằng ngu chẳng hiểu lí lẽ gì cả. – Rishda sẵn giọng. Đây là vấn đề của các đấng bề trên.

Khuôn mặt Emeth đanh lại.

- Nếu vậy, Ashlan và Tash không phải là một phải không? Con vượn kia đã lừa gạt chúng ta.

- Tất nhiên họ là một. – Vượn nói.

- Thề độc đi. – Emeth nói, giọng quyết liệt.

- Ôi trời cao đất dày ơi! – Shift rên rỉ, tôi chỉ mong sao ông trẻ im đi cho tôi nhờ. Cái đầu tôi đang nhức ong ong lên đây này. Được được, để tôi thề.

- Nếu vậy thì thưa cha, – Emeth nói, – tôi nhất định phải vào trong ấy.

- Đồ ngu! – Rishda sửa lên tức tối.

Các chú lùn đồng thanh gào lên:

- Vào đi chàng đen. Tại sao ông không để cho chàng ta vào? Tại sao ông để cho người Narnia vào mà lại cản không cho người của ông vào. Ông có cái gì ở trong ấy mà không muốn cho người của ông bước vào?

Tirian và các bạn của chàng chỉ thấy cái lưng của Rishda Tarkaan nên họ không biết về mặt hẳn như thế nào khi hẳn nhún vai nói:

- Hãy chứng kiến tôi vô tội trong chuyện cái thằng nhóc ngu ngốc này. Được, vào nhanh lên!

Rồi cũng như Ginger, anh lính Emeth bước qua bãi cỏ nằm giữa ngọn lửa trại và cái lều. Đôi mắt sáng long lanh, khuôn mặt trang nghiêm, một tay đặt lên đốc kiếm và cái đầu ngẩng cao, anh hiên ngang đi vào. Jill cảm thấy mình sắp khóc khi nhìn vào khuôn mặt ấy.

Jewel thì thào vào tai vua:

- Nhân danh Bòm Sư Tử, tôi gần như đã yêu quý chàng dũng sĩ trẻ này mất rồi mặc cho chàng ta là một tên Calormen. Chàng ta xứng đáng được tôn là thần thánh hơn chính Tash.

- Ước gì chúng biết được có gì đang ở trong đó. – Eustace thào nói.

Emeth mở cửa bước vào bên trong cái miệng đen ngòm của cái lều, rồi đóng cửa lại phía sau. Chỉ một vài tích tắc trôi qua – nhưng nó có vẻ kéo dài đến vài phút – và cánh cửa lại mở ra lần nữa. Hình nhân trong chiếc áo giáp Calormen loạng choạng bắn ra khỏi cửa lều, ngã bổ ngửa và nằm ngay đơ không nhúc nhích, cánh cửa lại khép lại. Tên chỉ huy bật dậy lao về phía hình nhân, cúi xuống, nhìn chăm chăm. Hẳn bật ra một tiếng kêu hãi hùng, đoạn trấn tĩnh lại quay về phía đám đông kêu to:

- Thằng nhỏ ngô ngốc cuồng đã có được điều nó muốn. Nó đã được nhìn thấy Tash và đã chết. Tất cả các người hãy mở to mắt ra mà nhìn.

- Chúng tôi biết rồi, chúng tôi biết rồi. – những con thú khốn khổ kêu lên.

Nhưng Tirian và các bạn chàng nhìn chăm chú cái xác một lần rồi lại một lần nữa. Bởi vì họ đứng rất gần nên họ có thể thấy cái mà đám đông ở xa hơn lại cách một đồng lửa không thể thấy. Người chết không phải là Emeth. Đây là một người hoàn toàn khác một người già hơn, mập hơn và thấp hơn Emeth rất nhiều lại có một bộ râu rậm đen kịt.

- Hô hô hô! – Vượn cười sằng sặc, hả hê. – Còn ai nữa nào? Có bất cứ ai muốn vào nữa không? À bởi vì tất cả bọn bây đều có gan thỏ đế, tao sẽ chọn kẻ tiếp theo. Mi, con heo đực kia, đến lượt mi đó. Giải nó đến đây, những anh em Calormen. Nó sẽ được gặp mặt Tashlan.

- Hừm. – Heo đực gầm gừ, nặng nề đứng lên. – Được, thì đi! Tôi sẽ có dịp thử cái nanh của mình.

Khi Tirian nhận thấy con thú dũng cảm nhất đã sẵn sàng một cuộc chiến đấu cho sự sống của nó. Bọn Calormen ở gần chàng đã rút mã tấu ra và quân ta sẽ không có một sự giúp đỡ nào thì có một cái gì như bùng cháy trong chàng. Tirian không quan tâm đến chuyện can thiệp vào lúc này đã đúng thời điểm hay chưa nữa.

- Tuốt gươm ra, – chàng nói nhỏ với các bạn, – chuẩn bị cung tên. Theo tôi.

Một giây sau những cư dân Narnia kinh ngạc trông thấy bảy cái bóng nhảy ra trước cửa lều, bốn người trong số họ mặc áo giáp sáng choang. Lưỡi kiếm của vua rực sáng trong ánh lửa khi chàng vẩy lên đầu và kêu lên với một giọng hùng hồn:

- Tôi ở đây, Tirian của Narnia, nhân danh Ashlan sẽ lấy tính mạng mình ra để chứng minh rằng Tash là một kẻ thù xấu xa, vượn là một tên phản bội ghê gớm và tất cả bọn Calormen này đều đáng chết. Hãy đứng về phía tôi, hỡi những cư dân Narnia chân chính. Các bạn sẽ khoan tay ngời dọi tên chủ giết từng người một hay sao?

CHƯƠNG 11

Sự việc diễn ra nhanh hơn

Nhanh như chớp, Rishda nhảy phắt lại đọ kiếm với nhà vua. Hắn không phải là một kẻ nhát gan và có thể đấu tay đôi với nhà vua và chú lùn nếu cần. Nhưng hắn không thể đấu lại với cả đại bàng và kì lân. Hắn biết đại bàng có thể phóng vào mặt hắn, mổ vào mắt hắn và làm hắn mù mắt với đôi cánh của nó. Hắn từng nghe cha mình (ông này đã từng đánh nhau với người Narnia) nói rằng không thể so tài với kì lân bởi vì nó có thể đá hậu khi nó nhảy xổ vào đối phương, sau đó thì cả móng, cả sừng, cả răng nó đều tấn công cùng một lúc. Vì thế mà trong ba mươi sáu chước, chước chuồn là hơn, hắn lao về phía đám thú vật kêu to:

- Theo ta, theo ta các chiến binh của Tisroc (Thánh thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế). Theo ta, tất cả thần dân Narnia, nếu không cơn giận của thần Tash sẽ đổ xuống đầu các ngươi.

Trong khi đó, có hai sự việc xảy ra cùng một lúc. Vượn không nhận ra mối nguy hiểm của nó nhanh như Tarkaan. Trong vòng một hoặc hai giây nó còn đứng thộn mặt ra bên đông lửa nhìn những người mới đến. Thế là Tirian lao đến bên con vật đáng nguyên rủa, thộp vào gáy nó lôi đến trước cửa lều, miệng thét lớn:

- Mở cửa ra! - Poggin mở cửa. - vào mà uống liều thuốc của mày, Shift!

Tirian đẩy mạnh vượn qua cái cửa tối om. Nhưng khi chú lùn sập cánh cửa lại, một ngọn lửa xanh sáng rực đến lóa mắt bốc lên từ trong lều, mặt đất rung chuyển và một tiếng động lạ lùng - nghe như tiếng kêu và tiếng cục cục ghê tởm của một con chim ghê rợn nào đó. Muông thú rên rĩ, hú vang và kêu lên thảm thiết.

- Tashlan! Tránh cho chúng tôi khỏi gặp hắn! Nhiều con ngã gục, nhiều con giấu mặt trong đôi cánh hoặc sau những cái móng, không có ai ngoài đại bàng Thiên lý nhãn - có đôi mắt tinh tường hơn bất cứ loài vật nào - có thể nhìn thấy khuôn mặt Rishda vào lúc ấy. Và từ cái nhìn ấy, Thiên lý nhãn hiểu là Rishda cũng kinh ngạc và hoảng sợ không kém bất cứ ai. “Đó là kết quả của việc gọi tên vị ác thần mà hắn không tin.” - Đại bàng nghĩ. - “Sao, chuyện này có thể xảy ra với hắn, chuyện gì phải đến đã đến chẳng?”

- Việc thứ ba - xảy ra cùng một lúc và là việc tốt đẹp duy nhất xảy ra trong đêm ấy - tất cả những con chó biết nói (có chừng 15 con) nhảy lên vui mừng chạy về phía nhà vua. Đó là những con chó rất to với đôi vai vạm vỡ và những hàm răng cực khỏe. Chúng phóng đến như một con sóng lớn ủa vào bờ, gần như có thể quật ngã bạn. Mặc dù là những con chó biết nói, chúng vẫn có thói quen của loài chó. Tất cả bọn chúng đứng trên hai chân sau, hai chân trước đặt lên vai mọi người trong bọn, liếm mặt họ và tất cả cùng nói:

- Chào mừng! Chào mừng! Chúng tôi sẽ giúp, giúp, giúp. Cho chúng tôi biết cần phải giúp như thế nào đi. Nhanh, nhanh, nhanh.

Mọi chuyện xem ra tốt đẹp đến mức khiến bạn phát khóc. Cuối cùng, đó chính là điều ai nấy đều mong đợi. Và (sau đó một chút) những con vật nhỏ hơn (như chuột, chuột chũi, sóc.v.v...) cùng chạy đến, nhảy cẫng lên vì vui mừng mà nói: “Thấy chưa, thấy chưa. Chúng tôi cũng đến đây!”. Kể đến là heo rừng, gấu. Eustace cảm thấy, cuối cùng thì mọi chuyện cũng đâu vào đấy.

Nhưng Tirian nhìn quanh thấy một số con thú vẫn không nhúc nhích.

- Theo tôi! Theo tôi! - Chàng hô vang. - Có phải các bạn trở nên hèn nhát chỉ vì tôi là vua của các bạn không?

- Chúng tôi không dám. - Một số con vật cùng rên lên thiếu não. - Tashlan sẽ nổi trận lôi đình. Hãy che chở chúng tôi khỏi cơn thịnh nộ của chúa tể.

- Thế những con ngựa biết nói đâu? - Tirian hỏi.

- Chúng tôi biết, chúng tôi biết. - Chuột chín chít kêu lên. - Vượn bắt họ phải làm việc, tất cả đều bị cột lại ở dưới chân đồi kia kìa.

- Vậy thì tất cả những loài vật bé nhỏ, - Tirian nói, - những con vật gặm nhấm, ăn hạt dẻ hãy chạy đi thật nhanh, chạy hết sức mình, tìm hiểu xem ngựa có đứng về phe ta không. Nếu họ theo ta, hãy dùng răng cắn đứt dây buộc ngựa, giải phóng và đưa họ về đây cho tôi.

- Xin tuân lệnh bệ hạ. - Những giọng nói chín chít vang lên rồi với những cái vẩy đuôi, những con vật tinh mắt, răng dài ấy biến mất. Với một nụ cười chan chứa tình yêu thương, Tirian nhìn theo chúng. Nhưng đã đến lúc nghĩ đến những việc khác. Rishda đang ra lệnh cho đám lính của hắn:

- Xông lên. Bắt sống tất cả bọn chúng nếu có thể, dồn chúng vào lều, hoặc quăng chúng vào lều. Khi chúng đã nằm gọn trong đó hãy phóng hỏa biến chúng thành lễ vật để tế sống thần Tash thiêng liêng của chúng ta.

- A ha! - Thiên lý nhãn tự nhủ. - Đó là cách hắn đền bù với hi vọng Tash sẽ tha thứ cho hắn về tội báng bổ thần linh.

Một đám lính, vào khoảng một nửa đạo quân của Rishda bây giờ đang lao đến gần họ và Tirian chỉ còn vừa đủ thời gian ra lệnh.

- Jill, nhắm vào cánh trái, cố bắn thật rất trước khi chúng đến chỗ ta. Heo rừng và gấu, yểm trợ sau lưng cô bé. Poggin đứng bên trái tôi, còn Eustace thì đứng bên phải, Jewel lo bên cánh phải. Puzzle hãy đứng sau lưng Jewel, cố sử dụng móng của mình. Bay lên tấn công đi Thiên lý nhãn. Các bạn chó đứng sau lưng chúng tôi. Cùng nhau xông vào khi cuộc chiến bắt đầu. Aslan sẽ phù hộ cho chúng ta!

Eustace đứng đó, trái tim lồng lên như điên dại, cậu chỉ còn biết hi vọng là mình sẽ có đủ can đảm. Cậu chưa bao giờ gặp bất cứ cái gì (dầu đã đối mặt với rồng và rắn biển) lại làm cho máu cậu đông lại như khi những người đàn ông mặt ngăm đen, mắt sáng quắc lao về phía mình. Đó là 15 người lính Calormen, một con bò mộng biết nói, con cáo Slinkey và đười ươi Wraggle. Cậu nghe choang choang bên trái, một tên Calormen gục xuống, rồi vèo vèo một cái nữa thì đười ươi nằm thẳng cẳng.

- Bắn giỏi lắm, em gái! - Giọng Tirian vang lên và quân thù xông đến.

Eustace không bao giờ nhớ nổi chuyện gì đã xảy ra trong vòng hai phút sau. Nó giống như một cơn ác mộng (vào lúc bạn bị sốt đến trên 40 độ C) cho đến lúc nó vẫn nghe thấy giọng Rishda vang lên từ đằng xa:

- Dừng tay! Lùi lại, chấn chỉnh đội hình!

Đến đây thì đầu óc Eustace có thể làm việc bình thường, cậu thấy bọn Calormen tùm tùm quay lại chỗ đồng bọn. Nhưng không phải tất cả. Có hai xác chết nằm lại. Một tên đã chết vì lòi ruột do cái sừng của Jewel, một vì nhát kiếm của vua Tirian. Con cáo nằm chết dưới chân cậu và cậu tự hỏi không biết có phải mình đã giết chết nó hay không. Bò mộng cũng nằm đó, bị một mũi tên của Jill cắm vào mắt và một vết thương bên sườn bởi răng của heo rừng. Nhưng quân

ta cũng có tổn thất. ba con chó bị giết, con thứ tư đang bị tập tễnh trên ba chân ở phía sau và rên rỉ vì đau. Gấu nằm dưới đất, cử động một cách yếu ớt. Đoạn nó kêu òng ọc trong cổ rồi kêu to hơn vào phút cuối. "Tôi... tôi... không... hiểu," nhưng nó lại ngả cái đầu to xuống cỏ, nhẹ nhàng như một em bé đặt đầu xuống gối và không bao giờ cử động nữa.

Thực ra cuộc tấn công đầu tiên của quân địch đã bị đẩy lùi. Eustace dường như không có khả năng vui mừng về điều đó. Cậu khát khô cả cổ và cả hai cánh tay đều đau nhức. Khi đội quân Calormen thất trận rút về chỗ tên chỉ huy, những người lùn bắt đầu chế diễu bọn chúng:

- Thế đã đủ chưa hỡi bọn mặt đen kia? - Họ gào lên. - Không thích thế à? Tại sao đại nhân của các người không xông trận mà lại để cho các người bị giết. Tội nghiệp quá đi.

- Những người lùn kia, - Tirian kêu lên, - hãy đến đây, dùng lưới kiếm của các người chứ không phải cái lưới. Vẫn còn kịp đấy hỡi những người lùn Narnia. Tôi biết các bạn chiến đấu rất cừ. Hãy quay lưng lại với quân thù.

- Thế hả? - Đám người lùn chế nhạo. - Không dễ thế đâu. Người cũng chỉ là một tên đại bịp như những kẻ khác thôi. Chúng tôi không cần bất cứ một ông vua nào, người lùn vẫn là người lùn. Thế thôi!

Chợt có tiếng trống vang lên nhưng lần này không phải là tiếng trống của người lùn mà là kiểu trống da bò to của người Calormen. Ngay từ đầu mấy bạn trẻ đã ghét tiếng trống này: Bum - bum - bập - bập - bập. Nhưng họ sẽ còn ghét hơn nếu biết rõ nó có ý nghĩa gì. Tirian thì biết. Nó có nghĩa là có những đội quân Calormen ở gần đâu đây và Rishda Tarkaan đang gọi quân đến cứu viện. Chàng và Jewel đưa mắt nhìn nhau, buồn bã. Họ vừa mới le lói một tia hi vọng sẽ chiến thắng đêm nay. Nhưng thế là hết nếu quân địch có tiếp viện.

Tirian tuyệt vọng đưa mắt nhìn quanh. Một số cư dân Narnia lại trở về bên kia chiến tuyến, đứng với người Calormen, đó là những kẻ ăn ở hai lòng hay chỉ thuần túy vì sợ "Tashlan"? Những con khác vẫn ngồi, hoang mang nhìn quanh không biết nên đi theo ai. Nhưng bây giờ chỉ còn lại một ít con thú, đám đông đã teo lại nhiều. Rõ ràng một vài con trong bọn đã lạng lế lển đi lúc cuộc giao tranh bắt đầu.

Tiếng trống dễ sợ của bọn Calormen vẫn vang lên liên hồi. Nhưng đã có âm thanh khác bắt đầu hòa lẫn với nó.

- Nghe kìa! - Jewel nói.

- Nhìn kìa! - Đại bàng tiếp lời. Sau đó thì không còn ai nghi ngờ gì về tiếng động ấy nữa. Với tiếng vó ngựa dồn dập, với những cái đầu ngẩng cao, lỗ mũi nở rộng và những cái bờm tung bay, đội quân ngựa biết nói tràn lên ngọn đồi. Những con vật gặm nhấm, răng dài đã hoàn thành sứ mệnh của mình.

Poggin và mấy người bạn trẻ há miệng định reo lên nhưng tiếng reo không bao giờ được thoát ra. Trong không trung vang lên tiếng căng dây cung rồi tên bay vèo vèo. Người lùn ra tay - trong một khoảnh khắc nào đó, Jill không thể tin vào mắt mình - họ đang bắn những con ngựa biết nói. Bọn người lùn thấy đều là thiện xạ. Hết con ngựa này đến con ngựa khác khuyu xuống. Không có một con tuấn mã nào tới được chỗ nhà vua.

- Đồ súc sinh! - Eustace rít lên, cậu muốn điên lên vì cơn giận. - Đồ bắn thủ, đồ xấu xa, đồ phản trắc... những con quỷ lùn kia.

Cả Jewel cũng nói:

- Thừa bệ hạ, để tôi đuổi theo bọn lùn kia đâm một lượt tất cả bọn chúng.

Nhưng Tirian với khuôn mặt vô cảm như hóa đá đã nói:

- Đứng ra xa Jewel. Nếu em muốn khóc cô bé ạ (câu này chàng nói với Jill) em hãy quay mặt đi mà gạt lệ, đừng làm ướt dây cung của em. Eustace, em hãy bình tâm, đừng chửi bới như một cô gái quê như thế, không có một chiến binh nào chửi thề cả. Những lời lẽ lịch thiệp hoặc những cú đánh rần như đá đó là thứ ngôn ngữ duy nhất của chúng ta.

Những người lùn đã quay lại chế nhạo Eustace.

- Ngạc nhiên hả, thằng oắt kia? Nghĩ chúng tao về phe mày hả? Đừng sợ. Chúng tao không cần bất cứ con ngựa biết nói nào. Chúng tao không muốn bên nào thắng. Chúng bay không thể lôi bọn tao vào cuộc. Người lùn vẫn là người lùn.

Rishda Tarkaan vẫn nói chuyện với người của hắn, không nghi ngờ gì, chúng đang bàn định kế hoạch tấn công sắp tới, có lẽ tên chỉ huy đang thầm tiếc nuối là phải chi hắn phái tất cả đội của mình vào cuộc tấn công đầu tiên. Tiếng trống vẫn dồn dập. Rồi, trước sự kinh hoàng tột độ, Tirian và các bạn chàng nghe thấy từ đằng xa vọng lại một hồi trống khác trả lời. Một phân đội Calormen khác đã nghe thấy tiếng trống xin tiếp viện của Rishda và đang kéo đến yểm trợ hắn. Chẳng cần phải nhìn vào mặt Tirian bạn cũng có thể thấy rõ là chàng đã từ bỏ tất cả mọi hy vọng.

- Nghe đây. - Chàng thì thầm giọng thần nhiên. - Chúng ta phải tấn công ngay trước khi bọn tà giáo kia có thêm quân tiếp viện.

- Xin hãy nghĩ cho kín kẻ thừa bệ hạ. - Poggin nói. - Ở đây chúng ta có bức tường gỗ án ngữ sau lưng. Nếu tiến lên, chúng ta sẽ có thể phá vỡ vòng vây được không?

- Tôi cũng nghĩ như ông đó, - Tirian đáp, - thế không phải bọn chúng có kế hoạch đẩy ta chui vào lều sao? Chúng ta tránh xa cái cửa lều đáng sợ kia bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu.

- Bệ hạ nói rất phải. - Thiên lý nhĩ đáp. - Hãy tránh xa cái lều đáng nguyên rủa và bất cứ con yêu tinh nào sống trong đó bằng mọi giá.

- Đúng, cứ làm như thế, tôi chán cái cảnh này lắm rồi! - Eustace nói.

- Tốt. - Tirian nói. - Em hãy quan tâm đến cánh bên trái. Em hãy nhìn tảng đá lớn trắng như đá hoa cương dưới ánh lửa kia. Đầu tiên chúng ta hãy xông vào đánh bọn Calormen. Còn em, Jill, em hãy rời khỏi cánh tay trái, bắn thật nhanh như em có thể làm được. Đại bàng, bạn hãy bay trên đầu chúng ở bên phải, trong khi đó những người còn lại sẽ chiến đấu với bọn chúng. Khi chúng tôi tiến đến quá gần, Jill à, em hãy tạm dừng bắn vì có thể sẽ bắn nhầm chúng tôi, và em hãy trở lại tảng đá kia đứng đợi chúng tôi. Tất cả những người khác hãy chú ý lắng tai nghe ngay cả lúc đang đánh nhau. Ta chỉ lôi chúng vào giao chiến trong vài phút thôi không hơn, bởi vì lực lượng của chúng ta mỏng hơn chúng. Ngay khi tôi kêu lên “Rút” thì mọi người hãy quay lại chỗ Jill đứng đợi. Ở đấy chúng ta có sự bảo vệ từ phía sau và có thể nghỉ được một lát. Nào đi đi em, Jill!

Cảm giác cô đơn thật kinh khủng, Jill chạy đi một quãng khoảng sáu, bảy mét rồi rút chân phải và bước chân trái lên phía trước, lắp một mũi tên vào dây cung. Cô bé ước tay mình đừng run bắn lên như thế. “Mũi tên chết tiệt,” cô nói khi mũi tên đầu tiên bay bổng qua đầu quân địch. Nhưng cô lại lắp một mũi tên khác và hiểu rằng tốc độ là điều tối quan trọng. Cô bé thấy một cái gì to và đen lao thẳng về phía bọn Calormen, đó là Thiên lý nhĩ. Đầu tiên là một tên sau đó là hai tên lính vút gươm đi đưa cả hai tay lên bảo vệ đôi mắt. Một mũi tên của cô bắn trúng một tên lính, một mũi tên khác bắn trúng chó sói Narnia hình như vừa gia nhập vào hàng ngũ quân địch.

Nhưng Jill chỉ bắn thêm được một vài phút thì phải dừng lại. Những lưỡi kiếm vung lên loa

lúa, nanh của heo rừng, sừng của Jewel, tiếng chó sủa, Tirian và đồng đội lẫn xả vào quân địch. Trông toàn cảnh họ như các vận động viên trong cuộc chạy thi 100 mét. Jill kinh ngạc khi thấy đội quân Calormen trở nên rối loạn như thế nào. Cô không xác định được đó là do những mũi tên của cô hay là cú mổ của đại bàng. Chỉ có một vài tên lính còn trụ lại ở hàng trước, số còn lại bị những mũi tên bay vèo vèo và cái mổ của đại bàng làm dạt sang hai bên.

- Cừ lắm! Cừ lắm!

Jill reo lên. Đội quân ít ỏi của nhà vua đã cắt một đường qua cánh phải quân địch. Kì lân tung mấy tên lính lên như bạn bới rạ bằng một cái chĩa. Trước mắt của Jill, cả đến Eustace cũng đánh nhau với những đường kiếm rất tài tình (thực ra cô chẳng biết nhiều về kiếm thuật). Bầy chó nhảy lên cắn cổ lính Calormen. Mọi việc xem ra rất thuận lợi. Chiến thắng gần như đã cận kề. Nhưng với một cú sốc lạnh cả người, Jill nhận ra một việc rất kì lạ. Mặc dầu quân Calormen ngã xuống dưới mỗi nhát kiếm Narnia, dường như đội quân ấy không hề ít đi, trái lại còn đông hơn trước khi trận đánh bắt đầu. Vài phút sau bọn chúng chạy đến từ tứ phía, đông đến nỗi cô bé khó nhìn ra quân mình nữa. Chợt cô nghe giọng Tirian kêu lên:

Rút!

Quân địch đã được tăng cường. Tiếng trống đã có tác dụng.

CHƯƠNG 12

Qua cánh cửa túp lều

Theo phân công, đáng lý Jill phải có mặt ở chỗ tảng đá trắng nhưng cô bé quên mất điều đó vì tập trung theo dõi diễn tiến trận đánh. Bây giờ thì cô bé nhớ ra và vội vã chạy ngay về đó, chỉ đến trước những người khác một giây. Trong một khoảnh khắc, họ quay lưng về quân địch. Họ chạy một nửa vòng tròn để tới chỗ tảng đá. Một cảnh tượng kinh khủng đập vào mắt họ.

Một người Calormen chạy về phía cửa lều ôm một cái gì đó đang giãy giụa, đá loạn lên. Khi hắn đến gần đồng lửa, họ có thể nhìn rõ bóng tên lính và cả cái vật mà hắn ôm. Đó là Eustace.

Tirian và Jewel lao đến cứu cậu bé. Nhưng tên lính Calormen ở gần cửa hơn họ, trước khi họ chạy được nửa đoạn đường thì hắn đã ném Eustace vào trong lều và đóng cửa lại. Khoảng sáu, bảy tên lính khác chạy theo hắn. Chúng đứng dàn thành một hàng ngang ngay trước cửa lều. Không ai có thể vượt qua được.

Thậm chí cả vào lúc ấy Jill cũng nhớ ra là phải quay mặt đi.

- Nếu mình không thể ngăn chặn được những giọt nước mắt này, mình sẽ làm ướt dây cung mất. - Cô bé thầm nhủ.

- Chú ý tên bay. - Poggin bắt thần kêu lên.

Mọi người ngồi thụp xuống, kéo mũ trụ xuống tận mũi. Lũ chó thu mình lại phía sau. Nhưng mặc dù tên bay rào rào về phía họ, chẳng bao lâu họ đã biết rằng họ không phải là mục tiêu. Griffle và người của ông ta đã giương cung lên. Lần này họ lạnh lùng nhắm vào quân Calormen mà bắn.

- Các chàng trai ngắm cho kỹ. - Giọng Griffle oang oang. Tất cả cẩn thận! Chúng ta không cần bọn mặt đen hơn bọn khỉ... hay sư tử... hay vua chúa gì. Người lùn là người lùn.

Dù có nhiều điểm để chê giống người này thì bạn cũng không thể nói là họ thiếu can đảm. Họ có thể dễ dàng rút lui mà không rụng một sợi tóc nhưng họ thích ở lại giết được quân của hai bên càng nhiều càng tốt, trừ phi là cả hai bên đủ tử tế tránh cho họ khỏi chuyện phiến toái phải ra tay. Họ muốn giành lấy Narnia cho chính họ.

Nhưng họ đã không tính đến một điều là quân Calormen mặc áo giáp còn lũ ngựa thì không có gì che chở. Ngoài ra chúng còn một tên chỉ huy. Giọng Rishda Tarkaan vang lên:

- Ba mươi người bao vây bọn ngu ở chỗ tảng đá. Số còn lại theo ta, chúng ta có thể dạy cho lũ con của bùn đất kia một bài học...

Tirian và bạn bè của chàng vẫn còn thở hồng hộc sau trận đánh, cảm thấy nhẹ nhõm khi có được mấy phút nghỉ ngơi hiếm hoi, đứng lặng nhìn theo khi Tarkaan dẫn người của hắn xông lên đánh nhau với người lùn. Bây giờ mọi chuyện diễn ra rất kỳ lạ. Ngọn lửa gần tàn, ánh sáng của nó yếu đi và có một màu đỏ sậm hơn. Như bạn có thể thấy, chiến trường bây giờ gần như trống rỗng chỉ trừ đám người lùn và bọn Calormen. Ánh sáng không đủ soi cho họ thấy mọi chuyện đang diễn ra. Có vẻ như người lùn đánh nhau rất khá. Tirian có thể nghe thấy Griffle luôn miệng văng tục, thỉnh thoảng Tarkaan lại rống lên:

- Bắt sống tất cả bọn chúng nếu có thể! Bắt sống tất cả bọn chúng!

Dù trận giao chiến như thế nào nó cũng không kéo dài quá lâu. Âm thanh của nó tắt dần. Rồi, Jill nhìn thấy Tarkaan quay lại chỗ túp lều, có 11 tên lính đi theo hắn kéo theo 11 chú lùn bị trói (Những người còn lại đã bị giết hay đã bỏ trốn thì điều này không bao giờ được làm sáng tỏ).

- Ném chúng vào đền thờ Tash! Rishda ra lệnh.

Khi 11 người lùn lần lượt bị quăng hay đá vào trong cái cửa tối om và cánh cửa lại đóng lại, tên chỉ huy cúi đầu thật thấp xuống, nói:

- Những tên này sẽ được tế sống để dâng lên thần Tash.

Tất cả đám lính Calormen đều nhất loạt đập chuôi kiếm vào tấm khiên của chúng và gào to:

- Tash! Tash! Thần Tash vĩ đại! Thần Tash bất khả chiến bại! (Bây giờ thì thật vô nghĩa nếu nói "Tashlan").

Cái nhóm nhỏ của Tirian đứng bên tảng đá trắng quan sát cảnh này và chụm đầu vào nhau trao đổi. Họ đã tìm thấy một dòng suối nhỏ chảy ngay dưới tảng đá và đã uống cho thỏa thích – Jill, Poggin và vua thì uống bằng tay còn những người bạn bốn chân thì cúi đầu xuống uống từ cái vũng nước nhỏ ở dưới chân tảng đá. Bởi vì họ khát đã lâu cho nên đây là ngụm nước ngon nhất họ từng uống trong đời và trong lúc uống nước họ hoàn toàn thanh thản, trong đầu không còn vấn vương bất cứ chuyện gì khác.

- Tôi cảm thấy với từng khớp xương trong người, - Poggin nói, - rằng tất cả chúng ta từng người từng người một sẽ phải đi qua cái cửa tối om kia trước khi trời sáng. Tôi có thể nghĩ ra 100 cách chết khác mà tôi thích hơn.

- Đó đúng là một cửa ải trần gian, - Tirian nói, - thật giống hệt một cái miệng tham lam, đen tối.

- Ôi, chúng ta không thể làm gì để ngăn chặn lại hay sao? – Jill hỏi với giọng run rẩy.

- Không, cô bạn thân yêu ạ. – Jewel nói, âu yếm dụi dụi cái mũi vào người cô bé. – Có thể nói, với chúng ta nó là một cái cửa đi vào đất nước của Aslan và chúng ta sẽ dùng bữa tối ở bàn của người đêm nay.

Rishda Tarkaan quay lưng lại cái lều, chậm rãi đi đến trước tảng đá trắng:

- Hãy nghe rõ đây, - hắn nói, - nếu heo rừng, chó và kỳ lân chạy sang phe của ta, đặt mạng sống vào sự che chở của ta thì tính mạng của bọn người sẽ được đảm bảo. Heo rừng sẽ được cho vào chuồng trong vườn thượng uyển của thánh thượng, chó sẽ nhốt trong cũi còn kỳ lân sau khi ta cho cưa cái sừng đi sẽ được dùng vào việc kéo xe. Còn đại bàng, bọn trẻ, thẳng lùn và vua sẽ được dùng để tế sống thần Tash, ngay đêm nay.

Chỉ có tiếng gầm lên trả lời hắn.

- Tiến lên các chiến binh dũng cảm! – Tarkaan gào lên. – Giết chết bọn thú, nhưng hãy bắt sống tất cả các con vật hai chân.

Và thế là trận đánh cuối cùng của ông vua cuối cùng ở Narnia bắt đầu.

Điều làm cho trận đánh trở nên vô vọng là ngoài việc đạo quân của kẻ thù đông áp đảo, chúng còn có những mũi giáo. Đám lính cũ hộ tống vượn không dùng giáo, bởi vì chúng đi riêng lẻ từng người một hoặc hai người một, giả dạng là những thương nhân chuông hòa bình và tất nhiên chúng không thể đem theo giáo mác bởi vì đó là một thứ vũ khí bạn không giấu đi đâu được. Toán quân mới đến chắc là mới kéo qua, sau khi vượn đã mạnh lên và chúng có thể công khai ra mặt. Mũi giáo rất lợi hại và có thể làm nên những sự khác biệt đáng kể. Với mũi giáo dài bạn có thể đâm chết một con heo rừng trước khi nó tiếp cận bạn với cái nanh đáng sợ

của nó, bạn cũng có thể đâm chết kỳ lân trước khi nó dùng sừng tấn công bạn, tất nhiên với điều kiện bạn phải nhanh nhẹn và vẫn còn cái đầu nguyên vẹn trên cổ. Bây giờ thì các mũi giáo đã tiến đến giáp lá cà, Tirian và các bạn phải chiến đấu cho sự sống còn của họ.

Ở một phương diện nào đó, điều này cũng không đến nỗi quá bi đát như bạn nghĩ đâu. Khi bạn đã phải dùng đến tất cả các cơ bắp – thụp người xuống né mũi giáo, phóng người lên cao, nhảy bật người về phía trước, giật lùi về phía sau, quay mòng mòng – bạn sẽ không có thời gian để mà buồn chán hay hoảng sợ. Tirian biết rằng chàng không thể làm gì cho người của mình, cả bọn sẽ chết chung, hắn thế rồi. Chàng loáng thoáng thấy heo rừng chạy ở một bên chân mình, Jewel chiến đấu rất hăng máu. Liếc sang một bên, chàng thấy, và chỉ thấy mà thôi, một tên Calormen to lớn đang nắm tóc Jill, sềnh sệch lôi cô bé đến một chỗ nào đó. Nhưng chàng khó mà có thể nghĩ đến một chuyện gì khác. Ý nghĩ duy nhất của chàng vào lúc này là làm sao bán cuộc đời mình đi một cách có ý nghĩa. Điều tệ hại nhất là chàng không thể cố thủ ở nơi chàng bắt đầu, gần tảng đá trắng. Một người chiến đấu với hàng chục kẻ thù một lúc phải đón bắt cơ hội ở bất cứ nơi nào có thể, phải lao đến nơi chàng thấy một bộ ngực hoặc một cái cổ không bị che chắn. Chỉ vài đường kiếm có thể đẩy bạn đi xa vị trí ban đầu. Chẳng bao lâu chàng phát hiện càng lúc chàng càng rời xa cánh phải và đến gần cái lều hơn. Chàng có một ý nghĩ mơ hồ trong đầu rằng chàng có lý do chính đáng để tránh xa chỗ này. Nhưng vào lúc ấy chàng không thể nhớ ra đó là lý do gì. Và suy cho cùng, chàng cũng không thể tránh khỏi điều đó.

Bất thành linh tất cả mọi việc đều trở nên sáng tỏ.

Chàng thấy mình đang đánh nhau với chính Tarkaan. Đồng lửa (lúc này chỉ còn chập chờn yếu ớt) ở ngay trước mặt chàng. Trong thực tế chàng đang chiến đấu ở ngay cửa lều bởi vì cánh cửa đã mở ra, có hai tên Calormen trực ở hai bên chuẩn bị sập cửa lại khi chàng chui vào trong đó. Bây giờ thì chàng nhớ lại mọi chuyện, chàng biết kẻ thù dồn chàng đến cửa lều với mục đích ấy ngay từ lúc cuộc chiến đấu bắt đầu. Trong lúc nghĩ như vậy chàng vẫn luôn tay ra đòn với tên chỉ huy bằng tất cả sức lực của mình.

Một ý nghĩ mới mẻ chợt nảy ra trong đầu chàng. Tirian vút kiếm đi lao lên trước, cả người ở dưới trận mưa mã tấu của Tarkaan, cố tóm được thắt lưng hắn bằng cả hai tay và chạy bổ về phía cửa lều, la lớn:

- Vào đi, hãy tự gặp Tash của mày!

Một sự im lặng chết chóc. Khi tên chỉ huy bị ném vào trong, mặt đất rung lên và lại bùng lên một luồng ánh sáng lóa mắt.

Những tên lính bên ngoài la oai oái. “Tash!, Tash!” và sập cửa lại. Nếu Tash cần tên chỉ huy của chúng thì Tash phải có hắn. Dù sao thì chúng cũng không muốn gặp Tash.

Trong vòng một hoặc hai giây Tirian không biết chàng đang ở đâu, thậm chí không còn biết mình là ai nữa. Đoạn chàng cố trấn tĩnh, nhấp nháy mắt và nhìn quanh. Trong lều không tối như chàng nghĩ. Trái lại, chàng còn ở trong một luồng ánh sáng rất mạnh, đó là lý do vì sao chàng bị lóa mắt...

Chàng quay lại nhìn Rishda Tarkaan nhưng Rishda không nhìn chàng. Hắn rên lên một tiếng dài và đưa tay chỉ, rồi hắn đưa cả hai tay bung lấy mặt, cứ thế gục đầu xuống đất. Tirian nhìn theo hướng Tarkaan chỉ. Và rồi chàng hiểu.

Một hình thù hết sức quái gở tiến về phía họ. Nó nhỏ hơn cái hình thù họ đã nhìn thấy từ tháp canh mặc dù vẫn lớn hơn một người có tầm vóc trung bình nhiều, ngoài ra không có gì

thay đổi. Nó có cái đầu của một con kền kền và có tới bốn chi, cái mỏ há ra, đôi mắt sáng quắc. Một tiếng quàng quạc kinh hồn đáng tửm thoát ra từ cái mỏ đó.

- Người đã kêu gọi ta tới Narnia, Rishda Tarkaan. Và ta đã đến đây. Người có gì để nói nào?

Nhưng Tarkaan không dám ngẩng đầu lên khỏi mặt đất mà cũng không thốt ra được một lời. Hắn run lẩy bẩy như một người đang nắc liên hồi. Trong chiến trận hắn là một chiến binh có thừa dũng cảm, nhưng một nửa lòng can đảm ấy đã rời khỏi hắn từ khi hắn nghi ngờ (lần đầu tiên) rằng có thể có một thần Tash thật sự. Bây giờ cái nửa còn lại cũng rời bỏ hắn mà đi nốt.

Với một phản xạ bất thần – như một con gà mái cúi xuống mổ một con giun đất – Tash cúi xuống người tên Rishda khốn khổ, xốc hắn lên bằng hai chi trên. Đoạn, Tash ngoái đầu sang một bên nhìn xoáy vào Tirian với một trong hai con mắt kinh khủng. Bởi vì theo lẽ tự nhiên, với một cái đầu chim nó không thể nhìn thẳng vào bạn.

Nhưng ngay lúc đó từ phía sau Tash đã vang lên một giọng nói sang sảng và bình thản như mặt biển êm đềm trong một sớm đầu hè.

- Cút đi quái vật kia, hãy mang theo con mồi hợp pháp kia về chỗ của mi, nhân danh Aslan và người cha vĩ đại của người, Thương Hải Đại Vương.

Quái vật đáng ghê tởm biến mất cùng với Tarkaan cặp dưới nách. Tirian quay đầu về chỗ phát ra tiếng nói. Cái điều mà chàng chứng kiến làm cho tim chàng lồng lên man dại còn hơn là trong bất cứ một cuộc giao tranh dữ dội nào.

Bảy vị vua và nữ hoàng đứng trước mặt chàng, đầu đội vương miện, toàn thân sáng lên trong những tấm hoàng bào rực rỡ, các vị vua cũng mặc những áo giáp rất đẹp và thanh kiếm tuốt trần cầm trên tay. Tirian cung kính cúi đầu một cách tao nhã và đang định nói một câu gì đó thì vị nữ hoàng trẻ nhất khúc khích cười. Chàng trở mắt nhìn vào mặt nàng, miệng há ra vì kinh ngạc, bởi vì chàng biết nữ hoàng này. Đó là Jill nhưng không phải Jill mà chàng vừa trông thấy. Khuôn mặt nhem nhuốc, nước mắt lưng tròng, chiếc áo vải thô cũ kỹ đã tuột một nửa khỏi một bên vai. Trông cô bé tinh khôi và tươi tắn, tươi tắn như vừa mới tắm gội xong. Thoạt tiên chàng nghĩ trông Jill trưởng thành hơn, nhưng cũng không hẳn thế, chàng không thể làm cho đầu óc mình tập trung vào một điều gì nhất định. Và rồi chàng nhìn vị vua trẻ nhất là Eustace nhưng cậu cũng thay đổi, giống như Jill vậy.

Tirian xấu hổ vì đã ra mắt những con người cao quý này trong bộ quần áo nhuộm đầy máu, bùn đất và mồ hôi trong trận chiến vừa rồi. Nhưng chàng bất giác cúi đầu nhìn xuống và thấy mình không còn trong tình trạng ấy nữa. Chàng cũng sạch sẽ, tinh khôi và tươi mới y như họ và cũng đang mặc bộ quần áo mà chàng vẫn diện vào những bữa dạ tiệc ở Cair Paravel. (Ở Narnia những bộ quần áo đẹp không bao giờ là những bộ gò bó. Họ biết cách làm cho những bộ lễ phục vừa lộng lẫy vừa trang nhã lại thoải mái dễ chịu. Dù có đốt đuốc đi tìm khắp Narnia cũng không thấy những thứ như là vải hồ cứng, vải phalen và vải có pha nilông).

- Thừa bệ hạ - Jill nói, bước lên một bước và làm một điệu chào nhún gối với cử chỉ cực kỳ duyên dáng tao nhã, - xin giới thiệu đây là Peter, vị vua tối cao trong các vị vua ở Narnia.

Tirian không cần phải giới thiệu mới biết ai là vua Peter vì chàng vẫn nhớ khuôn mặt hiện lên trong giấc mơ của mình dù ở đây khuôn mặt vị vua này có một vẻ đặc biệt cao quý. Chàng bước lên một bước, khụy một gối xuống, trình trọng hôn lên tay Peter.

- Muôn tâu thánh thượng, - chàng nói, - tiểu vương rất hân hạnh được ra mắt thánh thượng.

Peter Đại đế nâng chàng dậy, hôn lên hai má chàng với cử chỉ tôn quý của một vị hoàng đế

tối cao. Đoạn Peter Đại đế đưa chàng đến giới thiệu với vị nữ hoàng cao tuổi nhất, nhưng bà không phải là một cụ già - không có một sợi tóc bạc trên đầu và một nếp nhăn trên má.

- Vua Tirian, đây là quý bà Polly, người đã đến đây từ khi trời đất sinh thành, vào lúc Aslan làm cho cây cối mọc lên và những con thú biết nói.

Sau đó vua Peter quay sang người đàn ông lớn tuổi bên cạnh bà. Một người có bộ râu vàng óng chảy dài trên ngực và một khuôn mặt đầy vẻ minh triết.

- Và đây là ngài Digory đã đến cùng với bà Polly vào cái ngày đầu tiên ấy. Đây là em trai ta, vua Edmund và đây là em gái ta, nữ hoàng Lucy.

- Thừa bệ hạ! – Tirian nói khi đã kính cẩn chào hỏi tất cả mọi người. – Nếu hậu sinh hiểu đúng tinh thần của những cuốn sử nghiêm túc thì có phải còn có một người nữa. Chẳng phải vua Peter có hai người em gái sao? Nếu vậy nữ hoàng Susan ở đâu ạ?

- Em gái tôi, Susan - Peter nói và trở về với cách nói giản dị, bởi vì trong giọng nói ấy có chứa chất nỗi buồn, - không còn là một người bạn của Narnia nữa.

- Đúng thế, - Eustace nói thêm, - bất cứ lúc nào chúng tôi cố gắng kéo chị ấy vào cuộc và nói về Narnia hay làm một cái gì đó cho Narnia, chị ấy đều nói, “Ồ hay, sao mọi người vẫn còn nhớ đến những chuyện ấy nhỉ? Lạ thật, sao mọi người vẫn còn bám lấy mãi những trò chơi ấu trĩ mà chúng ta thường chơi khi còn bé?

- Ôi, Susan ấy à. – Jill xen vào. – Bây giờ thì chị ấy chẳng quan tâm đến gì ngoài váy, son môi và những thư mời dự tiệc. Chị ấy đặc biệt khoái những gì thuộc về thế giới người lớn.

- Người lớn, thật thế. – Bà Polly lên tiếng. – Tôi cũng chỉ mong cô gái ấy lớn nhanh. Nó đã lãng phí tất cả khoảng thời gian ngồi trên ghế nhà trường để đợi cho đến cái tuổi này. Và nó sẽ phí cả quãng đời còn lại để cố giữ lại cái tuổi thơ ngây ngày ấy. Toàn bộ suy nghĩ của nó chỉ tập trung chạy đua trong khoảng thời gian ngu ngốc của một đời người, nhanh như trong mức có thể để rồi đứng lại một chỗ lâu như nó muốn.

- Thôi đừng nói đến chuyện đó vào lúc này. – Peter nói. – Coi này! Ở đây có những cây ăn trái thật tuyệt. Ta hãy nếm thử.

Và rồi khi Tirian nhìn Peter một lần nữa, lần đầu tiên chàng hiểu ra rằng đây là cuộc phiêu lưu có một không hai.

CHƯƠNG 13

Những người có mắt không trông

Tirian những tưởng rằng họ đang ở trong một túp lều cỏ, chiều ngang hai mét chiều dài bốn mét. Nhưng thực ra họ đang đứng trên bãi cỏ, bầu trời xanh biếc cao vời vời trên đầu, làn gió hây hây mơn man trên mặt họ là của một sớm mùa hè đầy chú. Cách họ không xa là một cánh rừng cành lá rậm rạp, dưới mỗi kẽ lá lại lấp lánh những chùm quả màu vàng rộm hoặc vàng chanh hoặc tím đỏ hoặc ửng hồng... một loại trái cây mà chưa từng có ai nhìn thấy trên đời. Cây trái sum xuê tươi tốt làm Tirian ngỡ mùa thu đã về, mặc dù có cái gì đó trong không khí nói với chàng rằng vẫn còn chưa đến tháng sáu. Mọi người chạy ủa đến khu rừng nhỏ.

Ai nấy đều giơ tay lên để hái những quả mà mình thấy thích nhất nhưng rồi ai nấy cũng đều khựng lại. Những trái táo đẹp đến mức khó có thể tin là thật, nên ai cũng cảm thấy nó không dành cho mình... và chắc chắn là họ không được phép hái.

- Tất cả đều ổn. – Peter nói. – Tôi hiểu suy nghĩ của mọi người. Tôi biết rõ, tôi đoán chắc là không cần ngại ngần như vậy. Tôi có linh cảm rằng chúng ta đang ở trên một đất nước, nơi tất cả đều được phép.

- Vậy thì cứ việc tự nhiên. – Eustace nói. - Thế là tất cả đều ăn.

Vậy những trái cây ấy như thế nào? Thật không may là không ai có thể miêu tả lại mùi vị của nó. Tất cả những điều tôi có thể nói là so với những trái cây chín mọng này thì những chùm nho tươi ngon nhất mà bạn từng ăn chẳng mùi vị gì, chỉ đem đến cái vị chua chua, nhạt thối; những trái cam chín mọng nhất của ta so với nó có khác nào rơm khô, trái đào ửng đỏ thì chỉ là một loại rau quả đại cứng ngắt và toàn xơ, còn trái dâu rừng so với nó thì có vị chua loét. Khu rừng không có cỏ dại, đá dăm hay ong vò vẽ. Nếu bạn từng nếm qua thứ trái cây này thì tất cả những gì ngon lành nhất, ngọt ngào nhất trên đời mà bạn nếm sau đấy sẽ chỉ đắng như thuốc. Tôi chịu không thể miêu tả rõ ràng được, và chẳng chắc bạn cũng không có cơ hội nếm thử mùi vị của nó trừ phi bạn đến Narnia và tự tay hái một trái trên cành.

Ăn xong, Eustace nói với vua Peter:

- Anh còn chưa kể cho chúng em biết là mọi người đã đến đây như thế nào. Mọi người đi ngay sau khi vua Tirian đến à ?

- Cũng chẳng có gì nhiều để nói. – Peter đáp. – Edmund và anh đang đứng trên sân ga thì thấy con tàu chở các em lao tới. Anh nhớ lúc ấy mình đã nghĩ con tàu này đánh vòng cua quá nhanh, và anh đã cho rằng thật buồn cười khi nghĩ rằng người của chúng ta chắc chắn là đang đi trên cùng một con tàu mặc dù Lucy không biết điều đó.

- Người của bộ hạ ư thừa đức vua tối cao ? – Tirian.

- Tôi muốn nói đến cha mẹ tôi, cũng là cha mẹ của Edmund và Lucy.

- Tại sao họ lại ở đây ? – Jill hỏi – Anh không muốn nói là họ cũng biết về Narnia đấy chứ.

- Ồ không, bố mẹ anh chẳng có gì liên quan đến Narnia hết. Họ đang trên đường đi tới Briston. Anh chỉ nghe nói là họ ra đi vào buổi sáng hôm ấy. Nhưng Edmund nói rất có khả năng họ đi đúng chuyến tàu ấy. Chả là Edmund là một người hiểu nhiều chuyện về ngành đường sắt.

- Sau đó thì có chuyện gì xảy ra ạ ? – Jill hỏi.

- À cũng không dễ gì miêu tả lại phải không Edmund ? – Vua Peter hỏi.

- Không dễ lắm. – Edmund nói. – Không giống như những lần chúng ta bị lôi ra khỏi thế giới chút nào. Có một tiếng gầm thật đáng sợ rồi một cái gì đánh mạnh vào người tôi nhưng lại không hề đau đớn. Mà tôi cũng không cảm thấy sợ hãi gì, chỉ thấy rất hứng thú. Ồ phải, đó là một điều thật kì lạ. Tôi bị sưng một cục ở đầu gối sau một trận đá bóng bầu dục. Thế mà vào lúc chuyện ấy xảy ra cục u bất thành hình biến mất. Tôi cảm thấy nhẹ nhàng, thư thái. Và rồi... chúng tôi có mặt ở đây.

- Điều tương tự cũng xảy ra với chúng tôi trên toa khách tàu hỏa. – Giáo sư Digory nói, từ tốn gạt một vài vết nước trái cây nhỏ xuống bộ râu vàng óng. - Chỉ có điều tôi cảm thấy, bà Polly ạ, rằng những người già cả như chúng ta... sao tự nhiên xương cốt lại không còn cứng đờ, khô khốc như trước. Điều này đảm trẻ con các cháu không hiểu rõ đâu... thật vậy, chúng tôi không còn cảm thấy gánh nặng của tuổi tác... của sự lão hóa nữa.

- Trẻ con chúng cháu ! – Jill kêu lên. – Cháu không tin là hai người già hơn chúng cháu đấy.

- Phải, nếu bây giờ chúng tôi không già hơn thì chúng tôi đã từng đáng tuổi ông bà các cháu. – Bà Polly nói.

- Đúng thế, - Peter nói, - trong một thời gian dài (hoặc ít nhất thì tôi cũng cho rằng đó là một khoảng thời gian dài) chẳng có gì xảy ra cả. Rồi cánh cửa mở ra.

- Cánh cửa ? – Tirian hỏi.

- Phải, - Peter đáp, - chính cái cánh cửa mà các bạn bước vào hoặc bước ra ấy. Thế mọi người quên rồi à ?

- Nhưng nó ở đâu ạ ?

- Nhìn kia, - Peter nói, giơ tay chỉ.

Tirian nhìn theo và thấy một điều buồn cười nhất, kì cục nhất mà bạn có thể hình dung ra. Chỉ cách chỗ họ đứng vài mét, sáng rõ dưới ánh mặt trời là một cái cánh cửa gỗ thô, xù xì và quanh đó là một cái khung cửa, đứng chơ vơ ra đó chẳng gắn với cái gì, chẳng có tường có mái gì. Chàng bước về phía đó, hơi bối rối, những người khác đi theo, theo dõi xem chàng làm gì. Chàng đi vòng sang đầu bên kia cái cửa, nhưng lạ quá, chàng vẫn đứng ngoài trời trong một sớm mùa hè tươi thắm. Cái cửa chỉ mọc lên giữa không trung như một cái cây mọc lên giữa một khoảng đất trống.

- Tàu bệ hạ ! – Tirian nói với vua Peter. – Đây là một điều kỳ diệu khó tưởng tượng được.

- Đó là cái cánh cửa mà anh vừa đi vào cùng với tên Calormen ôm trên tay. – Peter vừa nói vừa mỉm cười.

- Nhưng chính tiểu vương lao từ chỗ tảng đá trắng đến chỗ lều cỏ cơ mà? Trong khi đó, cánh cửa này dường như không dẫn đến bất kỳ đâu.

- Nó có vẻ như thế nếu anh bạn đi quanh nó. – Peter nói. – Nhưng bạn hãy ghé mắt vào cái khe giữa hai phiến gỗ kia mà nhìn thử xem.

Tirian ghé mắt qua khe cửa. Đầu tiên chàng chẳng thấy gì ngoài bức màn tối đen. Một lúc sau, đôi mắt chàng làm quen với nó và thấy một đồng lửa đỏ đã gần tàn, phía trên là bầu trời đen thăm thẳm lấp lăm lấp các vì sao. Tiếp đó chàng có thể thấy những cái bóng đen đen di chuyển hoặc đứng im trong khoảng cách giữa chàng và đồng lửa. Chàng có thể nghe thấy những giọng nói lao xao, mơ hồ nghe như giọng nói của những người Calormen. Thế là chàng hiểu rằng mình đang nhìn ra ngoài cửa lều, nhìn vào cái khoảng không chìm ngập trong bóng

đêm đen kịt của vùng Cột đèn hoang, nơi diễn ra trận chiến đấu khốc liệt vừa rồi. Những người này đang tranh cãi xem họ có nên đi vào để tìm Rishda Tarkaan hay không hay là nên châm lửa đốt quách cái lều.

Chàng đưa mắt nhìn quanh lần nữa, khó có thể tin vào mắt mình. Bầu trời xanh biếc trên đầu, đồng cỏ trải ra bao la khắp mọi hướng và những người bạn mới quanh chàng đang cười vui, tiếng cười giòn tan trong nắng sớm.

- Thế ra, - Tirian nói, cũng mỉm cười, - cái lều cỏ này thật khác khi được nhìn từ bên trong và bên ngoài nhưng kì thực vẫn chỉ là một.

- Phải. - Ông Digory nói - Bên trong nó còn lớn hơn bên ngoài nữa.

- Đúng như vậy, - nữ hoàng Lucy lên tiếng, - cả trong thế giới của chúng ta cũng thế, có một túp lều đã từng chứa một cái gì còn lớn hơn cái thế giới của chúng ta nữa.

Đây là lần đầu tiên Lucy tham gia vào câu chuyện và từ cái âm điệu đầy nhạc tính trong giọng nói của cô, Tirian hiểu ra một điều, chất Narnia trong cô đã đậm đà hơn, sâu sắc hơn, trở thành máu thịt hơn ở những người khác. Và cô quá hạnh phúc để có thể nói nên lời. Vua Tirian muốn nghe giọng nói của Lucy thêm một lần nữa vì thế chàng gọi ý:

- Thưa nữ hoàng, xin nàng hãy kể tiếp. Hãy kể cho tôi nghe toàn bộ cuộc phiêu lưu của mình.

- Sau vụ va chạm và sau tiếng động đó, - Lucy nói. - chúng tôi thấy mình có mặt ở đây. Chúng tôi cũng tự hỏi về cái cửa giống như anh vậy. Rồi cánh cửa mở ra lần đầu tiên (chúng tôi thấy bóng đêm dày đặc bên ngoài khi cửa mở ra) và đi qua đó là một người đàn ông to lớn với một thanh kiếm tuốt trần. Nhìn hai cánh tay ông ta chúng tôi biết đó là một người Calormen. Người này đứng cạnh cửa, thanh kiếm tuốt trần giơ cao trên đầu, trong một tư thế sẵn sàng bổ xuống đầu bất cứ ai đi qua. Chúng tôi đến gần ông ta, nói với ông ta nhưng chúng tôi nghĩ người này không nhìn thấy mà cũng không nghe thấy điều chúng tôi nói. Ông ta chẳng hề nhìn lên bầu trời đón ánh nắng sớm mai, hoặc nhìn xuống lớp cỏ mềm dưới chân. Tôi nghĩ ông ta cũng chẳng nhìn thấy những thứ này nốt. Thế là chúng tôi đợi một lúc lâu. Sau đó, chúng tôi nghe thấy tiếng mở gióng cửa ở phía bên kia. Nhưng người đàn ông không sẵn sàng bổ nhát kiếm xuống cho đến khi ông ta xác định rõ ai là người đi vào. Vì thế chúng tôi đoán rằng người ta đã lệnh cho ông ta giết người này mà không đụng đến người kia. Nhưng đúng lúc cánh cửa mở ra thì bất thành linh, Tash đã ở đó, bên này cánh cửa, không một ai trong số chúng tôi biết quái vật từ đâu tới. Đi qua cửa là một con mèo thật bụi. Nó đưa mắt nhìn Tash rồi chạy bán sống bán chết, thật vừa đúng lúc bởi vì Tash nhảy xổ vào nó, cánh cửa đập vào mỏ quái vật khi đóng lại. Bây giờ thì người đàn ông có thể nhìn thấy Tash. Mặt ông ta tái đi, cả người đổ sụp xuống trước mặt quái vật, nhưng nó đã biến mất.

Chúng tôi lại đợi thêm một lúc nữa. Cuối cùng cánh cửa mở ra lần thứ ba và một thanh niên Calormen bước vào. Tôi cảm thấy mến người này. Tên lính đứng gác bên cạnh cửa giật mình, có vẻ ngạc nhiên lăm lăm khi thấy người mới đến. Tôi nghĩ ông ta chờ một người khác kia.

- Bây giờ thì tôi hiểu rõ mọi chuyện rồi. - Eustace nói (cậu ta có một thói quen xấu là ưa cắt ngang câu chuyện của người khác) - Mèo đi vào lều đầu tiên, người lính được lệnh không làm gì hại đến nó. Sau đó mèo sẽ đi ra ngoài nói rằng đã gặp Tashlan kinh tởm và giả vờ hoảng sợ để khúng bố những con thú khác. Nhưng mà điều mà Shift không thể lường trước được là Tash bằng xương bằng thịt đã xuất hiện, thế là Ginger được một cú nhót đời. Và sau đó, Shift sẽ bắt bất cứ ai mà lão muốn thanh toán vào đó còn tên đồ tể kia chỉ việc chém chết.

- Còn...

- Nay Eustace thân mến, - Tirian nói giọng nhẹ nhàng, - em lại cắt ngang câu chuyện của nữ hoàng rồi.

- Vâng, - Lucy từ tốn nói tiếp, - tên lính gác bên trong rất đổi ngạc nhiên và điều đó tạo cho người lính mới bước vào có đủ thời gian phòng vệ. Họ đánh nhau, chàng trai trẻ giết chết tên lính già rồi vứt xác ra ngoài cửa. Sau đó chàng ta lững thững bước lại chỗ chúng tôi đứng. Chàng ta có thể thấy chúng tôi và tất cả mọi vật. Chúng tôi cố nói chuyện với chàng nhưng chàng cứ như một người mộng du, luôn miệng nói: Tash! Tash! Tash ở đâu? Tôi sẽ đến chỗ thần Tash. Vì thế chúng tôi bỏ cuộc, rồi chàng ta đi đến một chỗ nào đó - ở ngoài kia. Tôi mến chàng lắm. Và sau đó... ôi!... - Lucy nhăn mặt lại.

- Sau đó, - Edmund nói, - có một ai đó ném một con vượn qua cánh cửa. Và Tash lại xuất hiện. Cô em tôi có một trái tim quá đổi nhân hậu nên cô ấy không muốn nói cho mọi người biết rằng Tash đã mổ một cái và con vượn biến mất.

- Thật đáng đời! - Eustace nói. - Vói lại, tôi hy vọng lão cũng bất đồng ý kiến với Tash nữa.

- Sau đó, - Edmund nói tiếp, - có khoảng một chục người lùn vào lều rồi đến Eustace, Jill và cuối cùng là anh.

- Tôi hy vọng là Tash ăn thịt bọn người lùn đáng ghét luôn. - Eustace nói. - Đồ súc sinh đáng ghét.

- Không, Tash không làm thế. - Lucy đáp. - Mà em cũng đừng tỏ ra dữ dội như vậy. Họ vẫn đang ở đây. Thật vậy, bệ hạ có thể thấy họ từ chỗ này. Tôi đã cố gắng, hết sức cố gắng bắt chuyện với họ nhưng không ăn thua gì.

- Làm bạn với họ! - Eustace kêu lên. - Nếu chị biết họ đã cư xử như thế nào!

- Thôi đi, Eustace, - Lucy nói, - hãy đi đến gặp họ đi vua Tirian, có lẽ chàng có thể làm gì cho họ chăng.

- Lúc này trong tôi không còn một tình cảm yêu thương nào dành cho họ, - Tirian đáp, nhưng để tỏ lòng tôn trọng nàng, tôi sẵn lòng còn làm nhiều hơn thế.

Lucy dẫn đường và chẳng bao lâu sau họ có thể nhìn thấy những người lùn. Đó là một đám người trông rất tức cười. Họ không đi lại và vui hưởng không khí tự do (bởi vì những sợi dây trói trên người họ đã biến mất) mà cũng chẳng nằm xuống thảm cỏ xanh nghỉ ngơi. Họ ngồi thành một vòng tròn nhỏ, đối mặt với nhau. Họ không thể nhìn quanh hay nhận ra sự có mặt của người khác cho đến lúc Lucy và Tirian đi đến, gần đến mức có thể chạm vào người họ. Đến lúc ấy, tất cả bọn người lùn ngẩng đầu lên như thể họ không nhìn thấy ai mà đang lắng tai nghe một cái gì đó rất chăm chú và cố đoán qua những âm thanh ấy, chuyện gì đang xảy ra.

- Nhìn đi đâu vậy? - Một người trong bọn họ nói với giọng cộc cằn, lỗ mắng. - Các người đi đâu vậy? Đừng có bước vào mặt chúng tôi chứ.

- Được rồi! Eustace phẫn nộ. - Chúng tôi đâu có mù. Chúng tôi có mắt trên đầu chứ.

- Chắc phải là mắt cú vọ mới có thể nhìn thấy ở đây được. - Cũng người lùn vừa lên tiếng có tên là Diggle lại càu nhàu.

- Ở đâu? - Edmund hỏi.

- Người đâu dần dần động thể, tất nhiên là ở đây chứ còn ở đâu nữa. - Diggle nói. - Trong cái hố bé tí, tối tăm, chật chội, hôi hám ở trong lều này.

- Các người không nhìn thấy gì à? - Tirian hỏi.

- Ai mà nhìn thấy được trong đêm tối. - Diggle đáp lại.

- Nhưng mà trời đâu có tối, hả những người lùn ngớ ngẩn đáng thương kia? – Lucy lên tiếng.
- Mọi người không thấy gì à? Ngẩng đầu lên coi. Nhìn bốn xung quanh đi. Có thấy bầu trời xanh, cỏ cây hoa lá không? Có thể trông thấy tôi không?

- Nhân danh tất cả những tên đại bịp, làm sao tôi có thể nhìn thấy những thứ ấy? Sao tôi có thể trông thấy cô hơn là cô có thể thấy tôi trong cái hố đen ngòm này?

- Nhưng tôi lại nhìn thấy ông, - Lucy nói. - Tôi có thể chứng minh điều đó. Ông ngậm một tẩu thuốc trên miệng.

- Bất cứ ai biết rõ mùi thuốc lá cũng có thể nói thế. – Diggle đáp.

- Ôi thật là những con người đáng thương! Chuyện này thật kinh khủng. Lucy thở dài, đoạn cô nảy ra một ý. Cô cúi xuống ngắt vài bông hoa dại màu tím.

- Nghe đây chú lùn. Dù cho mắt ông có vấn đề thì mũi ông cũng ổng ông có thể ngửi cái này không.

Cô cúi xuống, chìa những bông hoa còn đầm sương đêm và tươi roi rói vào cái mũi xấu xí của Diggle. Nhưng cô đã phải nhảy phắt ra sau để tránh một cú đấm phóng tới.

- Không được! – Diggle gầm lên. – Sao ngươi dám? Người có mục đích gì khi dí búi rơm rạ đầy phân trong lều vào mặt ta? Có cả một quả kế trong đó nữa. Cũng như sự xấc láo của ngươi. Dù sao thì ngươi là kẻ nào vậy?

- Đây những đứa con của đất, - Tirian nghiêm giọng nói, - nàng là nữ hoàng Lucy, được Aslan mời đến đây từ trong quá khứ xa xưa. Cũng chỉ vì nàng mà ta, Tirian, vị vua hợp pháp của ngươi, mới không chặt đầu tất cả bọn ngươi, những kẻ đã hai lần tự chứng minh mình là kẻ phản bội Narnia, phản bội tổ quốc.

- Được, dám làm thì dám nhận, sợ quái gì chứ. – Diggle kêu lên. – Sao ngươi có thể tiếp tục nói đến tất cả những chuyện thối tha này? Sư tử tuyệt vời không đến giúp đỡ ngươi phải không? Nghĩa là không. Và bây giờ - thậm chí cả vào lúc này – khi bọn ngươi đã bị đánh cho không còn một mảnh giáp và bị vứt xuống cái hố tối đen này, ngươi vẫn tiếp tục chơi cái trò của ngươi hử? Lại bắt đầu một điều dối trá khác phải không? Cố gắng làm cho chúng ta tin rằng không ai trong chúng ta bị nhốt, nơi đây không tối đen như mực và chỉ có trời mới biết đây là chỗ nào phải không?

- Đây không phải là cái hố tối đen, cứ giữ lại những tưởng tượng quái đản của ngươi đi, đồ ngu. – Tirian kêu lên. – Ra khỏi đó đi.

Và cúi người về phía trước, một tay chàng tóm lấy thắt lưng Diggle, một tay đỡ cái đầu đội mũ trùm bết bồng ông ta ra khỏi vòng người. Nhưng vào lúc chàng đặt Diggle xuống đất, ông ta lại quay về chỗ cũ, vừa xoa xoa cái mũi vừa tru lên:

- Ối! Ối! Ngươi làm cái gì vậy? Dám đập mặt ta vào tường hử? Ngươi suýt làm gãy mũi ta đấy.

- Trời ơi! – Lucy thất vọng kêu lên. - Biết làm cái gì cho họ đây?

- Để mặc kệ họ một mình. – Eustace nói.

Trong lúc cậu nói thì mặt đất rung chuyển. Không gian trong trẻo chung quanh ngào ngạt mùi hương. Một luồng sáng bùng lên sau lưng họ. Tất cả quay lại. Tirian là người cuối cùng, vì chàng cảm thấy có gì sờ sợ. Kia, đúng như trái tim chàng hằng khao khát là sư tử vàng, đường bệ và có thật, chính là Aslan bằng xương bằng thịt. Tất cả mọi người quỳ xuống, vây quanh chân người, nắm lấy bờm, vùi mặt vào cái bờm vàng óng trong lúc sư tử cúi cái đầu vĩ đại xuống chạm vào mặt từng người với cái lưỡi mềm mềm. Đoạn ông nhìn đăm đăm vào Tirian,

chàng bước đến gần hơn, run lấy bầy. Chàng sụp xuống chân sư tử, ông hôn chàng và nói:

- Cừ lắm, vị vua cuối cùng của Narnia đã đứng vững trong những giờ phút sóng gió, đen tối nhất.

- Aslan, - Lucy nói qua hai hàng nước mắt, - người có thể... người nhất định... sẽ làm một cái gì đó cho những người lùn khốn khổ này chứ?

- Con rất mực yêu quý của ta, - Aslan nói, - ta sẽ cho con biết điều ta có thể làm được và cả điều ta không thể làm được.

Sư tử đi đến gần những người lùn, gầm lên một tiếng nho nhỏ, nhỏ nhưng vẫn làm cho không gian như rung lên.

Bọn người lùn hỏi nhau: Có nghe thấy gì không? Đó là cái bọn ở ngoài lều. Cố làm chúng ta hoảng đấy. Đừng để ý. Chúng không thể lừa chúng ta được đâu.

Aslan ngẩng đầu lên, rung bồm, lập tức những món cao lương mỹ vị bày ra trước mặt mỗi người lùn. Nào là bánh ngọt, nào là lưỡi heo, thịt bồ câu, bánh xốt tẩm rượu vang ăn với kem. Mỗi chú lùn còn có một bầu rượu ngon cầm bên tay phải. Nhưng họ có phúc mà không biết hưởng. Họ bắt đầu ăn uống ngồm ngoàm, lỗ mồm nhưng rõ ràng họ không thưởng thức được mùi vị của nó. Họ nghĩ mình đang xơi những rơm cùng rạ là những thứ bạn có thể tìm thấy trong một cái chuồng ngựa. Một người nói mình đang nhai rơm khô, một người khác lại bảo mình đang ăn phải củ cải ôi, người thứ ba làu bàu rằng mình vớ phải lá bắp cải giả. Họ giờ những bình rượu bằng vàng đựng đầy một thứ rượu quý lên dốc vào miệng mà nói rằng:

- Khiếp! Chắc là uống phải nước đáí con lừa chết giấm kia rồi. Ai biết được chúng ta lại đi đến nước này.

Nhưng chẳng bao lâu sau mỗi người trong bọn họ lại ngờ rằng kẻ ngồi bên cạnh chén được một cái gì ngon lành hơn mình. Họ bắt đầu giành giật của nhau, cướp trên tay nhau, cãi vả ồn ào và chỉ vài phút sau thì đã có một cuộc ẩu đả thật sự làm cho những món ăn ngon lành dính tèm lem trên mặt, đổ lên quần áo hoặc bị dẫm nát dưới chân. Cuối cùng, họ cũng ngồi xuống xoa xoa cặp mắt bầm tím, cái mũi chảy máu và đồng thanh nói:

- Được rồi, dù sao thì cũng chẳng còn kẻ lừa bịp nào ở đây. Chúng ta quyết không để cho bất cứ ai lôi kéo. Người lùn vẫn là người lùn thôi.

- Con thấy đấy, - Aslan nói, - họ không để cho ta giúp đỡ. Họ đã chọn sự nghi kỵ thay cho niềm tin. Nhà tù của họ chính là ở ngay trong đầu óc họ. Đúng họ đang ở ngay trong sự giam cầm ấy, bởi vì họ sợ một cái gì đó mà khi đến đây, các con, ta còn có một việc khác phải làm.

Ông đi đến chỗ cảnh cửa và tất cả đi theo. Sư tử cất cao đầu, gầm lên vang dội.

- Bây giờ đã đến lúc!

Một tiếng gầm to hơn:

- Thời gian!

To hơn nữa đến mức có thể làm cho cả những ngôi sao trên đầu cũng run rẩy:

- THỜI GIAN.

Và cánh cửa bật mở.

CHƯƠNG 14

Đêm đen ập xuống Narnia

Tất cả đứng cạnh Aslan, bên phải ông nhìn qua cánh cửa mở.

Đồng lửa đã tắt ngấm. Cả trái đất là một màn đêm thăm thẳm, thật ra bạn không thể nói được rằng mình đang nhìn vào một khu rừng một khi bạn không thể thấy rõ những cái bóng cây đen sẫm chấm dứt ở đâu và nơi nào thì những vì sao bắt đầu. Nhưng khi Aslan gằm lên lần nữa, phía bên tay trái họ hiện lên một bóng đen khác. Bây giờ, họ chăm chú nhìn một mảng trời nơi không có một ngôi sao. Cái mảng đen ấy vươn lên cao, cao hơn, dần dần có hình người, còn cao to hơn tất cả những người khổng lồ trên đời. Bất cứ một ai có hiểu biết về Narnia đều đoán được nơi người này đứng. Chắc là ông đang đứng ở dải đồng hoang trên cao nguyên trải dài đến tận miền bắc vượt qua cả sông Shribble. Chợt Jill và Eustace cùng nhớ ra là có một lần, lâu lắm rồi, trong một cái hang sâu ở dưới đồng hoang này, họ đã gặp một người khổng lồ vĩ đại nằm ngủ và được cho biết rằng tên ông là Cha Thời Gian và ông sẽ thức dậy vào ngày tận thế.

- Phải. – Aslan nói, mặc dù cả hai chưa hề thốt ra lời nào. – Trong giấc ngủ, ông ấy có tên là Cha Thời Gian. Bây giờ, khi thức dậy ông ấy có một cái tên khác.

Đúng lúc đó người khổng lồ vĩ đại đưa một cái tù và lên miệng. Bạn có thể biết điều này nhờ vào sự thay đổi của cái bóng đen của ông in trên nền trời. Sau đó – lâu hơn một chút bởi vì âm thanh truyền đi rất chậm – họ nghe thấy tiếng tù và- một âm thanh cao chói lói, làm tất cả nổi da gà nhưng rất hay với một âm hưởng thật kì lạ.

Rồi đột nhiên bầu trời nổ bung lên vô số những vì sao băng. Chỉ một ngôi sao băng đã là một cảnh tượng đáng ngắm nhìn, đằng này lại có hàng chục rồi nhiều hơn nữa cho đến lúc có hàng trăm và rồi bầu trời trở thành một vũ hội sao băng, một trận mưa bạc cứ thế tiếp tục mãi. Một lúc sau, một hoặc hai người trong bọn bắt đầu nhận ra, có một cái bóng đen khác in lên nền trời, cũng lại là một cái bóng khổng lồ. Nhưng xuất hiện ở chỗ khác, thẳng ngay trên đầu họ, vươn lên đến tận đỉnh trời như bạn có thể gọi như thế. “Có lẽ đó là một đám mây,” Edmund thầm nghĩ. Trên cái mảng đó không có ngôi sao nào, chỉ có một màu đen, trong khi bốn phía chung quanh sao băng vẫn tiếp tục bắn xuống. Dần dần cái mảng đen không sao ở trung tâm bầu trời bắt đầu bung ra như cây dù, rộng ra mãi. Một phần tư bầu trời trở nên đen thẫm, rồi một nửa là màu đen và cuối cùng mưa sao chỉ tiếp tục đổ xuống nơi gần với đường chân trời.

Với một sự ngạc nhiên đầy xúc động (có cả một cái gì rất đáng sợ trong đó nữa), tất cả bắt thần nhận biết điều gì đang xảy ra. Tấm màn đen đang trải ra không phải là một đám mây - nó chỉ là một sự trống rỗng mà thôi. Mảng đen của bầu trời là cái phần không có một ngôi sao nào còn ở lại. Tất cả các ngôi sao đang rơi xuống. Aslan đã gọi chúng về nhà.

Mấy giây cuối cùng trước khi trận mưa sao thật sự chấm dứt thật là những giây phút kì thú có một không hai. Sao bắt đầu rơi xung quanh họ. Nhưng những vì sao trong thế giới này không phải là những quả cầu lửa cực lớn như trong thế giới chúng ta. Họ là những con người (Edmund, Lucy và Eustace đã từng gặp một người như thế). Vì vậy mà giờ đây người ta thấy cả

một đám đông những con người rực sáng, tất cả đều có những mái tóc dài trắng như bạc, tất cả đều cầm những ngọn giáo như một thứ kim loại trắng nóng bỏng, họ lao ra khỏi bức màn đêm đen như nhung, bay đi chứ không phải rơi bịch xuống như một hòn đá. Họ tạo ra âm thanh xì xì khi họ đáp xuống đất và cháy trên cỏ. Tất cả những ngôi sao này đi lướt qua đám người đang đứng, dạt vào một chỗ nào đó phía sau, chệch sang bên phải một chút.

Thế cũng có mặt lợi của nó, bởi vì nếu không, trong khi trên trời không có một vì sao nào, trên thế gian sẽ chìm ngập trong một tấm màn đen hoàn toàn và bạn không còn nhìn thấy cái gì hết. Còn bây giờ, đám đông những vì sao đứng ở phía sau phát ra một thứ ánh sáng trắng, gay gắt chiếu xuống vai họ. Mọi người có thể nhìn xa hàng dặm dài, những cánh rừng Narnia trải ra trước mặt họ trông như thể được rọi bằng ánh đèn pha. Mỗi bụi cây và hầu như mỗi một chiếc lá đều có một cái bóng đen đen phía sau nó. Rìa của mỗi chiếc lá đều sắc đến nỗi bạn nghĩ mình sẽ đứt tay nếu chạm vào đó.

Trên thảm cỏ phía trước mặt chính là cái bóng của họ. Nhưng vĩ đại nhất là cái bóng của Aslan, nó trải dài về phía bên tay trái, lồng lộng và uy nghi. Tất cả đều ở dưới một gầm trời tuyệt không có một vì sao nào.

Ánh sáng phía sau lưng họ (và hơi chệch sang phải một chút) mạnh đến nỗi nó thấp sáng quả đồi nhấp nhô của những dải đồng hoang miền Bắc. Có một cái gì đó đang di chuyển ở nơi đó. Những con vật khổng lồ đang bò và trượt xuống Narnia, những con rồng vĩ đại, thần lùn khổng lồ, chim không có lông vũ với đôi cánh dang rộng như cánh dơi. Chúng biến mất trong rừng và vài phút sau một không khí chết chóc bao trùm. Sau đó vang lên – đầu tiên còn nghe rất rõ như tiếng khóc và rồi từ khắp các hướng là tiếng sột soạt và tiếng đập của những đôi cánh. Tiếng động này mỗi lúc một đến gần hơn, gần hơn. Chẳng bao lâu người ta đã có thể phân biệt được tiếng chạy lướt đi thoăn thoắt của một đôi chân nhỏ với tiếng huỳnh huých của những chiếc móng guốc lớn, tiếng bước chân nhún nhảy của những bộ vó nhẹ với những bước chân rầm rập của những bộ vó nặng nề. Và rồi thoát một cái bạn đã có thể bắt gặp hàng ngàn những cặp mắt sáng long lanh.

Cuối cùng, bên ngoài cái bóng của những hàng cây đang chạy lên đồi vì cuộc sống của chính mình là hàng ngàn hàng triệu các sinh vật đủ loại – những con vật biết nói, người lùn, thần dê, thần rừng, khổng lồ, người Calormen, người Archenland và cả những vật siêu phàm kì lạ đến từ những hòn đảo hoang hoặc mảnh đất miền Tây chưa được biết đến. Tất cả đều chạy đến cái cửa mà Aslan đang đứng.

Vào lúc ấy mỗi nhân vật của chúng ta đều có cảm nhận của một người đang thức trong một giấc mơ sống động như thật và sau này họ không có cách nào làm sống lại cái giấc mơ ấy. Nhất là người ta không thể xác định được là nó kéo dài bao lâu. Có lúc nhớ lại tưởng đâu nó chỉ diễn ra trong vài phút, nhưng lại có những lần hồi tưởng khiến họ ngỡ đâu nó kéo dài hàng năm. Rõ ràng nếu không phải là cái cửa lớn lên rất nhanh, to ra mãi thì chắc chắn những con vật phải bắt thần nhỏ lại như con muỗi, nếu không thì một đám đông vô tận như thế không thể đi qua cửa. Nhưng không có ai nghĩ đến một chuyện như vậy vào lúc ấy.

Những con vật tiếp tục lao lên, đôi mắt sáng hơn, sáng hơn khi chúng đến gần chỗ các ngôi sao đứng. Nhưng khi chúng đến thẳng chỗ Aslan, có một hoặc hai sự việc xảy ra cho mỗi con thú. Tất cả bọn chúng đều nhìn thẳng vào mặt Aslan, và tôi không nghĩ là chúng có bất cứ một sự lựa chọn nào khác. Khi nhìn như vậy, nét mặt chúng thay đổi một cách đầy kịch tính – đó là nỗi sợ hãi và thù địch, có một điều, trên khuôn mặt những con thú biết nói, sự sợ hãi và thù

địch ấy chỉ kéo dài một phần trăm giây. Bạn có thể thấy rõ là chúng đột nhiên mất đi tiếng nói trở thành những con thú tầm thường. Muông thú nhìn Aslan theo một đường hơi chệch sang bên phải chúng tức là bên trái ông rồi biến mất trong cái bóng đen vĩ đại của ông, cái mà (như các bạn đã nghe nói đến rồi đấy) biến mất ở bên trái cái cửa. Những người bạn trẻ của chúng ta không bao giờ gặp lại chúng nữa. Tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra với chúng.

Trong khi đó những con vật nhìn sự tử biểu lộ tình cảm quyến luyến thì những con khác lại rất khiếp sợ. Tất cả những con vật này đều bước qua cánh cửa đi vào phía bên phải Aslan. Lần trong đám này có một số loại rất kì quái. Thậm chí Eustace còn nhận ra một trong những sinh vật này là những người lùn đã đang tâm giết chết bầy ngựa. Nhưng cậu không có thời gian chú tâm đến những việc như vậy (dù sao thì đó cũng không phải là việc của cậu) bởi vì một niềm vui bao trùm đã gạt tất cả mọi chuyện khác ra khỏi tâm trí cậu. Những con vật hạnh phúc giờ đây đang vây quanh Tirian và các bạn của chàng là tất cả những người mà họ nghĩ là đã chết. Có nhân mã Roonwit, kì lân Jewel, những con heo rừng, gấu trung hậu, đại bàng Thiên lý nhãn, bầy chó và ngựa thân yêu, còn có cả chú lùn Poggin nữa.

- Xa hơn và cao hơn! – Roonwit hí vang và chuyển sang phi nước đại về phía tây. Mặc dù những con thú khác không hiểu thật rõ, nhưng lời nói của Roonwit phần nào làm cho những nỗi phân vân của chúng tan biến. Heo rừng khụt khịt một cách vui vẻ. Gấu toan lau bầu là nó chẳng hiểu gì cả thì nhìn thấy những trái cây nặng trĩu trên cành ở phía trước. Nó phóng ngay về phía đó nhanh như tấm thân nặng nề có thể di chuyển được và ở đấy, không còn hồ nghi gì nữa, tìm thấy cái mà nó hiểu rất rõ. Bầy chó vẫn đứng lại, ve vẩy đuôi, cả Poggin cũng thế. Chú bắt tay tất cả mọi người, nụ cười nở rộng trên khuôn mặt trung hậu. Jewel tựa cái đầu trắng như tuyết lên vai nhà vua và còn vua thì nói nhỏ một cái gì đó vào tai bạn. Sau đó mọi người tập trung chú ý vào cái mà họ nhìn thấy qua cái cửa.

Rừng và thần lẩn khổng lồ bây giờ đã làm chủ Narnia. Chúng quần thảo khắp nơi, nhổ những cây cổ thụ trốc đến tận rễ và giẫm nát như thể đó chỉ là những cành đại hoàng. Chỉ sau vài phút khu rừng đã biến mất. Cả một dải đất trở nên trống trải hoang tàn và bạn chỉ có thể đoán ra mọi vật nhờ vào hình thù đặc trưng của chúng – chỉ là những cái gò nhỏ và những cái hố - một điều mà trước đó bạn đã không nhận ra. Cỏ héo úa. Chẳng bao lâu Tirian phát hiện ra rằng chàng đang nhìn vào một thế giới chỉ có đất và đá ngổn ngang. Bạn khó lòng tin rằng nơi đây đã từng có sự sống. Những con quái vật già đi rất nhanh, nằm xuống và chết. Da thịt chúng tan rữa, bộ xương hiện ra và chẳng mấy chốc chúng chỉ còn là những bộ xương hóa thạch khổng lồ nằm rải rác đây đó trên một vùng cát đá hoang tàn thê lương tựa hồ như chúng đã chết hàng ngàn năm rồi. Tất cả chìm trong một bầu không khí im lặng, thảm khốc, kéo dài.

Cuối cùng có một vệt trắng như sữa xuất hiện, đều đặn kéo dài đến tận nơi những vì sao đang đứng, nghĩa là từ cuối chân trời phía đông từ từ di chuyển về phía họ. Một tiếng động lan ra mãi phá vỡ sự yên tĩnh. Đầu tiên là tiếng rì rầm, rồi tiếp đó là tiếng ầm ầm và sau cùng là tiếng gầm réo.

Bây giờ mọi người có thể thấy rõ cái gì đang chạy ào ào tới và nó di chuyển nhanh đến mức nào. Biển đang xô tới. Trong một vùng đất trơ trụi không cây cối bạn có thể thấy điều đó rất rõ. Bạn có thể thấy các dòng sông tràn lên đôi bờ, nước trong các hồ dâng cao từng giây, những chiếc hồ nằm rải rác đó đây bây giờ nhập vào làm một, thung lũng trở thành những cái hố mênh mông mới dào, những ngọn đồi trở thành những hòn đảo và rồi cả những hòn đảo này cũng chìm ngấm trong biển nước. Dải cao nguyên bên tay trái và rặng núi cao bên tay phải vỡ

vụn ra, đổ xuống âm âm và lọt thỏm trong sóng nước mênh mông. Nước cuộn thành xoáy ở ngay ngưỡng cửa (nhưng không bao giờ tràn qua) vì thế mà bọt nước bắn cả vào hai chân trước của sư tử.

Bây giờ thế giới này trở thành một biển nước không có bờ, chạy từ chỗ họ đứng cho đến chỗ trời và đất gặp nhau. Và tí tặn nơi xa xôi ấy ánh sáng bắt đầu hừng lên. Vệt bình minh thảm khốc, thê lương chạy dài suốt chân trời, lan rộng ra, trở nên sáng hơn cho đến lúc mọi người khó có thể nhận ra ánh sáng của các vì sao đứng sau lưng họ. Cuối cùng mặt trời lên. Khi nó đi lên như vậy ngài Digory và bà Polly đưa mắt nhìn nhau gật đầu khe khẽ. Hai người này, trong một thế giới khác đã từng thấy một mặt trời đang hấp hối, thế là họ biết mặt trời này cũng sắp tắt. Nó to gấp ba lần – hai mươi lần – kích cỡ bình thường và có một màu đỏ bầm như dòng máu đen. Khi ánh sáng của nó chiếu xuống người khổng lồ Thời gian, cả người ông cũng hóa ra màu đỏ và bóng mặt trời soi xuống nước, nhuộm biển nước không có bến bờ này thành máu.

Rồi mặt trăng đi lên, chẳng đứng chỗ tí nào, nó đứng rất gần mặt trời và cũng đỏ lựng. Cùng với sự xuất hiện của mặt trăng, những lưỡi lửa lớn như những nhát gươm hoặc con rắn của một ngọn lửa đỏ bầm chập chờn, trông cứ như thể mặt trời là một con bạch tuộc đang cố nuốt mặt trăng vào bụng với những cái xúc tu. Có lẽ nó đã làm được điều đó. Mặt trăng cũng nhích to gần mặt trời, lúc đầu rất chậm rồi càng lúc càng nhanh hơn cho đến lúc những cái lưỡi dài của mặt trời liếm quanh mặt trăng, cả hai chạy đến với nhau, nhập vào làm một, trở thành một quả cầu khổng lồ giống như một hòn than rực cháy. Những cụm lửa lớn, rụng thành chùm xuống biển nước làm một đám mây hơi nước bốc lên.

Đến lúc ấy Aslan nói:

- Chà, đã đến lúc đi đến kết thúc.

Người khổng lồ ném cái tù và của mình xuống biển, rồi duỗi một cánh tay đen như bóng đêm ra, cánh tay kéo dài hàng vạn dặm, ngang qua bầu trời cho đến khi bàn tay chạm phải Mặt trời. Ông nắm lấy Mặt trời bóp vụn nó trong tay như cái cách bạn bóp một quả cam. Và ngay lập tức cả đất trời chìm trong một màn đêm sâu thẳm.

Tất cả mọi người, chỉ trừ Aslan, đều chạy giật lùi tránh làn không khí băng giá lúc này đang thổi qua cái cửa. Khung cửa đã bắt đầu phủ trắng băng tuyết.

- Peter, vị vua tối cao của Narnia, - Aslan ra lệnh, - hãy đóng cửa lại!

Toàn thân run lên vì lạnh và kích động, Peter lao vào trong bóng tối đóng cánh cửa lại. Tiếng lạo xạo của cánh cửa miết trên băng vang lên. Rồi, với một cử chỉ lóng ngóng (bởi vì lúc ấy đôi tay vua đã tái nhợt và tê cứng), vua cầm lấy chiếc khóa vàng, xoay ổ khóa.

Họ đã chứng kiến bao nhiêu điều kì lạ qua cánh cửa ấy. Nhưng điều kì lạ hơn cả là khi mọi người nhìn quanh, họ thấy mình được ủ trong ánh nắng ấm áp, bầu trời xanh cao vời vợi trên đầu, thảm cỏ non điểm những bông hoa dưới chân và ánh vui cười trong đôi mắt Aslan. Ông quay một vòng thật nhanh, thu mình nhỏ lại để lấy đà, quật đuôi một cái rồi vút đi như một mũi tên vàng.

- Xa hơn! Cao hơn! - Tiếng gầm của ông vọng lại phía sau. Ai có thể đuổi theo ông với tốc độ ấy? Nhưng họ theo ông, nhằm hướng tây mà tới.

- Thế là, - Peter nói, - cuối cùng đêm đen đã trùm lên Narnia. Cái gì vậy, Lucy? Em đang khóc đấy ư? Với Aslan dẫn đường và tất cả những người thân yêu bên cạnh ư?

- Đừng cố ngăn cản em, anh Peter, - Lucy nói, - em chắc chắn là Aslan sẽ không cản em. Em chắc là không có gì sai trái khi khóc thương cho Narnia. Cứ nghĩ đến tất cả những sự sống ở

dây đã chết và đóng băng vĩnh viễn đằng sau cánh cửa kia...

- Đúng thế và chị đừng hy vọng, - Jill xen vào, - rằng nó có thể kéo dài mãi mãi. Em biết thế giới của chúng ta không thể trường tồn. Vì vậy em tưởng tượng là Narnia sẽ được như thế.

- Tôi đã chứng kiến cái ngày nó ra đời, - ngài Digory nói, - và có biết đâu là mình lại sống đến cái ngày nhìn thấy nó chết đi.

- Thừa các ngài, - Tirian nói, - các quý cô đây khóc được là rất tốt. Nhìn xem, tôi cũng phải rơi lệ. Tôi đã chứng kiến cái chết của mẹ tôi. Tôi có được biết đến thế giới nào khác ngoài Narnia đâu? Không có gì là không xứng đáng thậm chí sẽ là một sự bất kính lớn nếu chúng ta không khóc cho Narnia thân yêu.

Họ đi ra khỏi cánh cửa, ngang qua chỗ những người lùn vẫn ngồi dúm vào với nhau trong một cái chuồng tưởng tượng. Và vừa đi họ vừa cùng nhau ôn lại khoảng thời gian chiến tranh và hòa bình, về các đời đế vương ở Narnia và tất cả những vinh quang của Narnia.

Bầy chó vẫn đi theo họ. Chúng không tham gia vào câu chuyện bởi vì chúng quá bận rộn với việc chạy quanh chỗ này chỗ kia, lúc thì lao lên trước mặt mọi người, lúc thì tụt lại phía sau, sục mõm vào những bụi cỏ tìm một cái gì đó cho đến lúc chúng hắt xì nặng cả lên. Rồi bất thành玲 chúng hít phải một cái mùi dường như có tác dụng kích thích. Chúng bắt đầu cãi vã nhau về mùi đó.

- Đúng, nó đấy!

- Không, không phải! Đó là cái mà tôi đã nói, ai cũng có thể ngửi và biết nó là cái gì!

- Quay cái mũi bự của ông bạn đi chỗ khác, chừa chỗ cho người khác ngửi với chứ.

- Có chuyện gì vậy, những người anh em? - Tirian hỏi.

- Tâu bệ hạ, có một tên Calormen. - Mấy con chó đồng thanh đáp.

- Vậy thì hãy dẫn đường đến chỗ anh ta, - Peter nói. - Dù người này gặp chúng ta trong chiến tranh hay hòa bình thì vẫn được nghênh tiếp.

Bầy chó phóng vọt lên trước, một lúc sau quay lại, chạy thục mạng như thể cuộc sống của chúng phụ thuộc vào điều đó, chúng sủa lên ông ổng vẻ như muốn nói có một người Calormen thật sự (Những con chó biết nói, cũng giống như loài chó thường cư xử cứ như thể chúng nghĩ bất cứ cái gì mình làm vào bất kỳ lúc nào cũng đều tối quan trọng).

Mọi người đi theo bầy chó, trông thấy một người Calormen trẻ tuổi ngồi dưới một gốc cây dễ gai mọc bên một dòng suối trong xanh. Đó là Emerth. Anh đứng lên cúi đầu chào mọi người với vẻ nghiêm trang.

- Thừa ngài, - anh nói với Peter, - tôi không biết ngài là bạn hay thù, nhưng tôi rất lấy làm vinh dự tiếp nhận ngài với cả hai danh nghĩa đó. Không phải có một nhà thơ đã từng nói một người bạn cao quý là một món quà quý nhất và một kẻ thù cao quý là một món quà quý thứ hai sao?

- Thừa ngài, - Peter nói, - tôi không biết là có nên có bất cứ một sự tranh chấp nào giữa chúng ta hay không?

- Hãy cho chúng tôi biết anh là ai và điều gì đã xảy đến với anh. - Jill nói.

- Nếu đó là một câu chuyện dài, thì tất cả chúng ta hãy uống nước và ngồi xuống đã. - Bầy chó sủa lên. - Chúng tôi sắp xì khói ra vì mệt đây.

- Phải, tất nhiên các chú mày sẽ như thế nhất là sau khi cứ nặng xì lên. - Eustace nói.

Mọi người ngồi xuống cỏ. Khi lũ chó đã ồn ào uống nước xong, chúng quay về thở hồng hộc, lưỡi thè sang một bên mõm và nằm bẹp xuống lắng nghe. Duy chỉ có Jewel vẫn đứng, nghiêng

cái sùng sang một bên.

CHƯƠNG 15

Cao hơn và xa hơn

- Thừa các đức vua hùng mạnh, - chàng trai lạ mặt nói, - và thừa các nữ hoàng mà vẻ đẹp làm rực sáng cả hành tinh này, xin giới thiệu tôi là Emeth, con trai thứ bảy của Harpha Tarkaan của thành phố Tehishbaan, ở về hướng tây sa mạc. Tôi vừa đến Narnia cùng với 29 người khác dưới sự chỉ huy của Rishda Tarkaan. Đầu tiên khi nghe nói rằng chúng tôi sẽ hành quân đến Narnia, tôi lấy làm vui sướng lắm bởi vì tôi đã nghe bao nhiêu chuyện về mảnh đất của các ông và chỉ ao ước được giao đấu cùng các chiến sĩ dũng cảm ở đây.

Nhưng khi phát hiện ra rằng chúng tôi sẽ nguy trang như những tên lái buôn (đó là một điều sỉ nhục cho một chiến binh và một đứa con trai của một Tarkaan) rồi phải làm những việc không minh bạch, nói những lời dối trá thì niềm vui cũng rời bỏ tôi mà đi. Nhất là khi chúng tôi biết chúng tôi phải làm theo lời một con vượn và khi nó bắt đầu nói rằng Tash và Aslan là một thì lời tuyên bố ấy làm cho thế giới tối sầm lại trước mắt tôi. Bởi vì bao giờ cũng vậy, từ khi còn là một cậu bé tôi đã tôn thờ và phụng sự Tash, khát vọng lớn nhất của tôi là được biết rõ hơn về người và nếu có thể thì được diện kiến vị thần của mình. Cái tên Aslan là một cái gì rất đáng ghét với tôi.

Và nếu như quý vị đều biết, chúng tôi được lệnh triệu tập bên ngoài cái lều cỏ ấy, hết đêm này đến đêm khác, chứng kiến cảnh con vượn già mang ra khỏi lều một cái gì đó đi trên bốn chân mà tôi không thể nhìn cho rõ. Người và thú cúi chào cung kính và tỏ lòng kính trọng nó. Thế rồi tôi nghĩ Tarkaan đã bị con khỉ này lừa dối bởi vì cái vật được đưa ra khỏi lều ấy chẳng phải là Tash cũng không phải bất cứ vị thần nào khác. Nhưng khi quan sát nét mặt Tarkaan, chú ý đến lời lẽ mà ông ta nói với vượn thì tôi thay đổi ý kiến, bởi vì tôi thấy rõ hơn, chính Tarkaan cũng không mấy may tin tưởng vào chuyện đó. Thế là tôi hiểu ra rằng Tarkaan không hề tin vào Tash, nếu tin vào vị thần này sao ông ta dám cả gan đem ngài ra đùa cợt.

Hiểu ra điều đó, một cơn giận ngùn ngụt bốc lên trong tôi, tôi tự hỏi không biết Tash chân chính có phóng lửa từ trên thiên đường xuống thiêu ra tro cả vượn và Tarkaan không. Dù sao thì tôi cũng cố kiềm chế cơn giận, giữ mồm giữ miệng và đợi xem mọi việc diễn tiến như thế nào. Vào đêm cuối cùng, như mọi người đã biết, vượn không mang cái vật vàng vàng ấy ra ngoài mà nói rằng tất cả những ai muốn được gặp Tashlan - bởi vì bọn chúng đã ghép hai tên ấy lại làm một, giả vờ rằng đấy chỉ là một người - đều phải đi từng người một vào trong lều. Thế là tôi thầm nghĩ: "rồi, không có gì phải hoài nghi, đây lại là một trò lừa bịp mới." Nhưng khi mèo đi vào, rồi phóng ra ngoài sợ đến thất điên bát đảo lên thì tôi tự nhủ: "chắc chắn là có một Tash thật sự đã hiển linh không cần viện đến tri thức hay niềm tin gì hết, người đang ở giữa chúng ta và sẽ trả thù cho tội báng bổ người." Mặc dù trái tim tôi tan ra thành nước trong lồng ngực vì sự vĩ đại và khủng khiếp của Tash, khát vọng của tôi còn mạnh hơn nỗi sợ, tôi buộc đầu gối của mình phải cứng lên không được mềm nhũn ra như thế, buộc hàm răng của mình không được đánh vào nhau cầm cập và quyết định phải diện kiến Tash một lần, dù thần có phan thân tôi ra cũng được. Tôi đã lên tiếng xin được tự mình đi vào lều và Tarkaan mặc dù rất miễn

cường cũng đã để cho tôi vào lều.

Bước chân qua ngưỡng cửa, điều đầu tiên làm tôi vô cùng ngạc nhiên sững sốt là tôi thấy mình đứng trong một vùng rực rỡ ánh mặt trời (như chúng ta đang chứng kiến vào lúc này) mặc dù nhìn từ bên ngoài vào thì thấy túp lều tối om. Nhưng tôi không có thời gian ngạc nhiên nhiều về chuyện đó bởi vì ngay lập tức tôi đã phải so gươm với một trong những đồng đội của mình để giữ lấy mạng sống. Vừa nhìn thấy hắc tôi đã hiểu, thì ra vợ n già và Tarkaan đã bố trí hắc ở đây để giết chết bất cứ ai bước vào nếu người ấy không phải là người của chúng. Như thế tên này cũng lại là một kẻ dối trá, báng bổ thần linh và không phải là một tên đầy tớ trung thành của Tash. Tôi có một lý do chính đáng để so gươm với hắc, bầm vằm tên khốn kiếp này và ném xác hắc ra khỏi cửa.

Sau đó tôi nhìn quanh mình, trông thấy bầu trời, mảnh đất rộng mênh mông này, ngửi thấy tất cả những mùi hương ngào ngạt. Tôi tự nhủ, lạy các vị thánh thần, đây là một nơi thật đẹp và có thể cuối cùng tôi đã đến được mảnh đất của Tash. Thế là tôi bắt đầu đi vào mảnh đất kì lạ này để tìm kiếm người.

Tôi cứ thế đi qua cánh đồng cỏ điểm nhiều loài hoa cùng với những loài cây có những trái chín ngon lành cho đến lúc tôi thấy từ một con đường hẹp bị kẹp giữa hai vách đá một con sư tử to lớn hiện ra, đi đến chỗ tôi. Sư tử đi nhanh như một con đà điểu, thân hình to như một con voi, bộ lông như một thứ vàng ròng còn đôi mắt thì tỏa ánh hào quang như vàng nung chảy trong lò luyện. Sư tử trông còn khủng khiếp hơn cả một núi lửa ở Lagour, vẻ đẹp của ông vượt xa tất cả những gì đẹp đẽ trên đời này cũng giống như một bông hồng rực rỡ so với cát bụi trên sa mạc vậy. Tôi sụp xuống chân ông, bụng bảo dạ: “Tiêu rồi, giờ chết của mình đã điểm bởi vì sư tử (người xứng với mọi hình thức tôn thờ) sẽ biết mình thờ phụng Tash từ hồi nào đến giờ chứ không phải sư tử. Dù sao thì được gặp mặt sư tử một lần và nhận lấy cái chết cũng còn tốt hơn là trở thành Chúa tể thế giới mà kéo dài cuộc sống vô nghĩa và không được biết đến sự hiện diện này. Nhưng sư tử chói sáng đã cúi cái đầu vàng rực xuống, chạm nhẹ cái bờm lên trán tôi mà nói:

- Con trai, rất mừng khi được gặp con.

Thế là tôi kêu lên:

- Trời ơi, ngài cũng biết rằng tôi không phải là con ngài mà lại là một kẻ làm tôi tớ cho Tash.

- Con trai ạ. - Aslan đáp. - Tất cả những điều con làm cho Tash ta coi như con đã làm cho ta.

Cũng bởi vì lúc nào tôi cũng có khát khao vượt qua được khiếp đảm nên có đủ sức mạnh mà hỏi sư tử Chói Sáng rằng:

- Thừa ngài, nếu vậy điều mà vợ n nói rằng ngài và Tash là một là đúng ư?

Sư tử bèn gầm lên một tiếng làm rung chuyển cả đất trời (nhưng cơn giận của ngài không phải nhằm vào tôi) và nói:

- Sai rồi. Không phải bởi vì ta và Tash là một, mà vì ta và hắc hoàn toàn đối lập nhau mà ta nhận cho mình sự phụng sự của con đối với hắc. Bởi vì ta và hắc khác nhau đến thế nên không có một việc làm độc ác nào được thực hiện nhân danh ta và không một cái gì tốt đẹp làm cho hắc. Vì thế bất cứ người nào đem Tash ra mà thề và giữ lời thề ấy với một niềm tin trong trẻo thì với ta người ấy là một tín đồ chân chính, dù kẻ đó không biết đến điều ấy và ta sẽ quý trọng người này. Và ngược lại bất cứ kẻ nào làm một điều ác nhân danh ta thì mặc dù hắc gọi tên ta nhưng Tash mới là kẻ mà hắc thờ phụng và việc làm của hắc chỉ được Tash chấp nhận. Con đã hiểu rõ chưa, con trai?”

Và tôi đáp:

- Ngài cũng biết là tôi hiểu điều đó như thế nào. Nhưng tôi cũng nói thêm (vì sự thực làm tôi nghẹt thở): “tôi đã tìm kiếm Tash cả đời”.

- Con thân yêu, - đấng Chói Sáng nói, - khát vọng hướng đến sự toàn thiện toàn mỹ là khôn cùng. Cuối cùng ai cũng sẽ tìm ra cái mà họ thật sự phải tìm kiếm.

Rồi sư tử phà hơi thở lên người tôi, cuốn đi tất cả nỗi sợ hãi này giờ làm tôi run rẩy cả tứ chi, hơi thở giúp tôi đứng thẳng lên. Sư tử không nói gì nhiều, chỉ bảo rằng chúng tôi còn gặp nhau và tôi phải đi cao hơn, xa hơn. Sau đó sư tử xoay người trong một cơn lốc vàng chói lọi và đột ngột biến mất.

- Và từ lúc đó thừa các nhà vua và nữ hoàng, tôi đã đi lang thang tìm Aslan. Hạnh phúc của tôi lớn đến nỗi nó làm tôi yếu đi như một người bị một vết thương chí mạng. Điều kì diệu nhất trong những điều kì diệu là người lại gọi tôi là “con thân yêu” cứ như thể tôi không phải là một con chó...

- Ê nói cái gì vậy? - Một chú khuyển lên tiếng.

- Thừa ngài, - Emeth nói, - đó là cách chúng tôi thường nói ở Calormen.

- À, tôi không thể nói là tôi thích điều ấy lắm đâu. - Chó nói.

- Anh ta không có ý gì xấu, - một con chó già nói, - với lại chúng ta chả gọi mấy cún con là “thằng cu” khi chúng không ngoan là gì.

- Đúng thế! - Con chó khác thừa nhận. - Hoặc ta gọi là “cái đĩ”.

- Suyt! - Con chó già nhắc. - Đó không phải là một từ hay ho để dùng. Hãy nhớ cậu đang ở đâu chứ.

- Nhìn kìa. - Jill thành linh kêu lên.

Một con vật đang đi đến gần họ với dáng rút rè, bẽn lẽn. Một con vật xinh xắn bốn chân, toàn thân nó phủ một màu trắng bạc. Mọi người tròn mắt nhìn nó trong vòng mười giây, rồi năm sáu giọng cùng bật lên:

- Ôi đây là anh bạn già Puzzle!

Họ chưa thấy chú lừa dưới ánh sáng ban ngày kể từ lúc bỏ bộ da sư tử ra và bây giờ trông thấy chú ta hoàn toàn khác. Giờ đây chú còn đẹp hơn chính mình - một con lừa thật bảnh với bộ lông mềm màu xám bạc, khuôn mặt dịu dàng, thật như đếm và nếu bạn trông thấy chú, bạn sẽ làm cái điều mà Jill và Lucy lúc này đang làm - chạy lên trước quàng tay ôm cổ chú, hôn lên mũi chú và vuốt ve đôi tai dài.

Khi họ hỏi chú này giờ đã ở đâu thì chú kể là mình đã đi qua cánh cửa cùng với những con vật khác nhưng thật thà mà nói chú giữ một khoảng cách đối với chúng và nhất là luôn tìm cách lánh mặt Aslan. Bởi vì chỉ cần nhìn thấy Aslan bằng xương bằng thịt là chú đã cảm thấy đau đớn về việc làm ngu xuẩn của mình, ai lại đi nghe lời vượn mà khoác một tấm da sư tử lên người và chính vì thế chú không dám nhìn vào mặt ai. Nhưng khi thấy tất cả những người bạn tốt của mình đều đi về hướng tây và sau khi đã ăn no một bụng cỏ (Tôi chưa bao giờ được thưởng thức một loại cỏ ngon đến thế trong đời. - Lừa nói), chú đã thu hết cả can đảm đi theo họ.

- Nhưng tôi biết làm gì nếu tôi gặp Aslan. Quả tình tôi không hiểu phải làm thế nào nữa. - Puzzle nói thêm.

- Bạn sẽ thấy mọi chuyện đều ổn khi được gặp người. - Nữ hoàng Lucy nói.

Cả đoàn người lại tiếp tục đi, bao giờ cũng nhắm thẳng hướng tây bởi vì hình như đó là

hướng mà Aslan muốn nói khi ông kêu lên, “Cao hơn, xa hơn!” Nhiều con thú cũng từ từ đi theo hướng này, vùng cỏ này quá rộng và đủ chỗ cho tất cả.

Trời vẫn còn rất sớm và cái mát lạnh của sớm mai bàng bạc trong không gian. Họ luôn dừng lại nhìn quanh, ngoái đầu về phía sau, một phần vì phong cảnh nơi đây quá đẹp, một phần bởi vì có một cái gì đó về nó mà họ chưa thật hiểu.

- Anh Peter, - Lucy hỏi, - đây là đâu, anh có ý niệm gì về nó không?

- Anh không biết. - Peter đáp. - Nó nhắc anh nhớ đến một nơi nào đó nhưng anh không thể gọi tên ra được. Có thể là một nơi chúng ta đã đến nghỉ khi chúng ta còn rất rất nhỏ.

- Nếu vậy thì đó là một kỳ nghỉ tuyệt vời. - Eustace nói. - Em đoán không có một đất nước nào như thế này, ở bất kỳ đâu trong thế giới của chúng ta. Nhìn cái gam màu kia. Anh không thể có được một màu xanh như cái màu xanh trên các rặng núi kia trong thế giới của chúng ta.

- Đó không phải là đất nước của Aslan ư? - Tirian hỏi.

- Không giống như đất nước của người ở trên đỉnh núi bên ngoài cực đông thế giới này đâu, - Jill đáp, - em đã từng ở đó, em biết.

- Nếu em hỏi anh, - Edmund nói, - thì theo anh, nó giống một nơi nào đó trong thế giới Narnia. Nhìn rặng núi trước mặt kia kìa - và những ngọn núi băng khổng lồ nằm xa hơn nữa. Chắc chắn chúng giống những ngọn núi chúng ta thường ngắm nhìn từ Narnia, có phải là rặng núi ngược lên phía tây ở bên ngoài thác nước hùng vĩ phải không?

- Phải, trông giống lắm, - Peter nói, - chỉ có điều những ngọn núi này to hơn.

- Em không nghĩ những ngọn núi này giống với bất cứ cái gì ở Narnia, - Lucy nói. - nhưng các anh hãy nhìn kìa.

Cô chỉ về hướng Nam, phía bên trái họ, mọi người đứng lại nhìn theo tay cô.

- Những dải đồi này, - Lucy nói, - những cánh đồng xinh đẹp kia và những dãy núi xanh biếc phía sau... chẳng phải rất giống biên giới phía nam Narnia sao?

- Giống lắm! - Edmund kêu lên sau một phút im lặng. Hoàn toàn chính xác. Coi kìa, chẳng phải là Mount Pire với cái đầu chĩa ra và kia là cái đèo ngăn cách với Archenland... tất cả đều giống.

- Tuy vậy, nó lại không thật giống. - Lucy tự lự nói, - có cái gì rất khác. Nhiều màu sắc hơn, nom như xa xôi hơn những gì em còn nhớ được... và nó... có cái gì đó... ôi... em cũng không rõ nữa...

- Có một cái gì đó còn giống hơn thật. - Ngài Digory nói nhẹ nhàng.

Bất thành linh đại bàng Thiên lý nhãn sải rộng đôi cánh sà xuống từ độ cao mười, mười lăm mét, lượn một vòng rồi đậu xuống trước mặt họ.

- Thừa các vua và các nữ hoàng, - nó kêu lên, - tất cả chúng ta hồ đồ mất rồi. Chúng ta chỉ mới bắt đầu biết chúng ta đang ở đâu. Từ trên cao tôi đã trông thấy tất cả, Ettinsmoor, đập Hải Ly, sông Vĩ Đại, Cair Paravel... tất cả vẫn còn sáng lên ở bên bờ biển Đông. Narnia không chết. Đó chính là Narnia.

- Nhưng sao chuyện này có thể xảy ra? - Peter hỏi. - Bởi vì Aslan đã nói với chúng tôi rằng chúng tôi quá lớn để quay về Narnia, thế mà bây giờ chúng tôi đang ở đây.

- Đúng. - Eustace nói. - Chúng ta đã thấy cảnh tất cả bị phá hủy và mặt trời cũng đã tắt.

- Và tất cả mọi vật mới khác biệt làm sao! - Lucy nói.

- Đại bàng nói đúng, - giáo sư Digory lên tiếng, - hãy nghe đây Peter. Khi Aslan nói các cháu không thể quay lại Narnia là người muốn nói đến một Narnia trong suy nghĩ của cháu. Nhưng

đó không phải là một Narnia thật sự. Nó có một sự khởi đầu và đã có một kết thúc. Đó chỉ là cái bóng hoặc một bản copy của một Narnia thật sự bao giờ cũng ở đây và sẽ luôn luôn ở đây. Cũng như trong thế giới của chúng ta, nước Anh và tất cả những nơi khác chỉ là cái bóng hoặc bản copy của cái gì đó trong thế giới thật của Aslan. Cháu không cần phải khóc thương cho Narnia nữa Lucy. Tất cả những gì gắn bó với một Narnia cũ, tất cả những con thú thân yêu đều đã được hút vào một Narnia thật sự qua cánh cửa kia. Và tất nhiên đã có sự khác biệt, cũng giống như một vật thật khác với cái bóng của nó hoặc một cuộc đời thực khác với một giấc mộng.

Giọng nói của ông sang sảng trầm hùng như tiếng kèn trumpet làm cho ai cũng cảm thấy máu chảy cuồn cuộn trong người và ông nói thêm với giọng thâm trầm:

- Tất cả những điều này đều có trong triết học Plato, tất cả đều trong Plato. Lạy Chúa tôi, không hiểu họ dạy dỗ cho bọn trẻ trong trường cái gì nữa.

Mấy anh em nhà Pavensie cười vang. Đó đúng là những lời họ nghe ông nói, đã lâu lắm rồi ở một thế giới khác vào lúc râu ông có màu xám bạc thay cho màu vàng óng như bây giờ. Giáo sư biết vì sao họ cười và bản thân cũng hòa vào tiếng cười trẻ trung của họ. Nhưng chẳng bao lâu tất cả mọi người đều im trở lại, bởi vì như bạn cũng biết niềm vui tuyệt đỉnh và những điều kỳ diệu đến như vậy bao giờ cũng làm cho bạn trở nên nghiêm túc. Nó quá tốt đẹp để có thể đem ra cười đùa.

Cũng khó giải thích nổi tại sao mảnh đất chói chang ánh mặt trời này lại khác với một Narnia xưa cũ cũng như khó có thể giải thích với bạn trái cây ở miền đất này có cái vị như thế nào. Có lẽ bạn sẽ có một ý niệm nào đó nếu bạn hình dung như thế này: Bạn đang ở trong một căn phòng trong đó, có một cửa sổ trông ra vịnh hoặc một thảo nguyên xanh tươi uốn lượn dưới núi đồi. Trên bức tường đối diện với cửa sổ có một tấm gương. Khi bạn quay đầu khỏi cửa sổ bất chợt bạn bắt gặp cảnh vịnh hoặc thung lũng, một lần nữa hiện trên tấm gương. Và mặt biển hoặc thung lũng xanh tươi trong tấm gương ấy về một phương diện nào đó chính là một đối lập với các vật thật. Nhưng cũng lúc đó nó lại là một cái gì hoàn toàn khác biệt - sâu sắc hơn, tuyệt diệu hơn, giống như những nơi chốn trong một câu chuyện, một câu chuyện mà bạn chưa hề nghe nói đến nhưng rất muốn biết về nó. Đây, sự khác nhau giữa một Narnia cũ và một Narnia mới cũng giống như vậy đấy. Cái mới là một vùng đất có chiều sâu hơn. Mỗi tảng đá, bông hoa, cọng cỏ đều trông như thể chúng có một ý nghĩa nhiều hơn chính bản thân nó. Tôi không có một cách nào miêu tả điều này rõ hơn, thôi thì đành nói rằng nếu bạn đến đây bạn sẽ hiểu rõ hơn điều mà tôi muốn nói.

Và đây, kỳ lân đã nói ra được cái điều mà ai cũng cảm thấy đang trào dâng trong lòng. Nó giậm chân trước bên phải xuống đất, hí vang trời rồi kêu lên:

- Cuối cùng tôi đã về đến nhà! Đây là đất nước thật sự của tôi! Tôi thuộc về nơi này! Đây là mảnh đất mà tôi tìm kiếm suốt đời mặc dù tôi không biết là nó có cho đến lúc này. Lý do tôi yêu Narnia cũ là bởi vì có những lúc nó có cái gì giống với nơi này. Hu ra! Lên cao hơn, xa hơn!

Nó rung bồm, bật sang phi nước đại - nước phi như vũ bão của một con kỳ lân, nếu ở trong thế giới của chúng ta sẽ đưa nó khuất khỏi tầm mắt chỉ trong vài giây.

Điều kỳ lạ nhất đã xảy ra. Mọi người bắt đầu chạy theo kỳ lân và trước sự ngỡ ngàng quá đỗi họ thấy mình có thể theo kịp nó. Không chỉ có người và bầy chó mà đến cả chú lừa phục phịch nặng nề lẫn chú lùn Poggin với đôi chân ngắn cùn. Không khí tạt vào mặt họ giống như họ đang ngồi trên cỗ xe phóng hết tốc lực mà không có kính. Miền quê vun vút lao qua như họ có thể

nhìn thấy từ ô cửa sổ một toa tàu cao tốc. Họ chạy nhanh hơn, nhanh hơn nữa nhưng chẳng có ai cảm thấy nóng, hay mệt hay phải thở gấp cả.

CHƯƠNG 16

Vĩnh biệt Narnia

Nếu người ta chạy mà không có cảm giác mệt thì tôi nghĩ là không có ai còn muốn làm một điều gì khác. Nhưng ở đây vẫn còn lý do đặc biệt để dừng lại và có một lý do chính đáng khiến cho Eustace hét toáng lên.

- Bà con ơi! Chú ý! Nhìn coi chúng ta chạy đến đâu!

Cậu bé có lý khi làm thế. Bởi vì bây giờ tất cả mọi người có thể thấy trước mặt họ là hồ Caldron và xa hơn một chút, từ những vách núi cao không thể nào vươn tới một dòng thác hung hãn đổ xuống hàng ngàn tấn nước trong một giây. Lóe sáng như một viên kim cương khổng lồ giữa một vùng cây cỏ xanh biếc là Thác Lớn, tiếng nước đổ ào ào như sấm dậy vang lên bên tai họ.

- Dừng dừng lại! Lên cao hơn, xa hơn! - Thiên lý nhãn kêu lên, tiếp tục chạy đường bay của nó ở trên cao.

- Vớ nó thì dễ ợt! - Eustace nói, nhưng Jewel đã kêu to hơn:

- Dừng dừng lại! Lên cao hơn, xa hơn!!! Hãy nâng bước cao hơn... hơn!

Giọng nói của nó không chỉ át tiếng gầm réo của thác nước mà ngay sau đó mọi người còn thấy nó lao xuống hồ nước. Cả đám đông sôi động chạy theo nó, tùm, tùm, những cột nước bắn tóe lên, tất cả đều theo gương nó. Nước không những không hề lạnh buốt như họ nghĩ - nhất là Puzzle, chú ta đã từng nhảy xuống đây một lần rồi - mà lại mát mẻ, sáng khoái với lớp bọt êm như bọt sữa tắm. Tất cả mọi người nhất loạt bơi thẳng về phía thác nước.

- Hào hứng không sao tả nổi. - Eustace kêu lên với Edmund.

- Anh biết. Và còn... - Edmund đáp.

- Không phải trên cả tuyệt vời sao? - Lucy hỏi. - Anh có thể nhận thấy là không ai có cảm giác sợ hãi, dù người ấy có muốn thế đi chăng nữa. Cứ thử coi.

- Trời ơi, không ai có thể sợ hãi được! - Eustace kêu lên khi thử chiêm nghiệm cảm giác sợ hãi.

Jewel bơi đến chân thác trước, tiếp theo nó là Tirian. Jill về cuối nhưng nhờ thế cô bé có thể thấy được toàn cảnh rõ hơn. Cô trông thấy một vật gì trắng trắng di chuyển đều đặn lên cao trên bề mặt dòng thác. Cái vật trắng trắng đó là kỳ lân. Bạn không thể nói rõ được là nó đang trèo hay đang bơi nhưng nó cứ di chuyển ngược lên, cao hơn, cao hơn nữa. Cái sừng nhọn trên đỉnh đầu rẽ dòng nước trên đầu làm nước tuôn thành hai cầu vồng óng ánh quanh vai nó. Bám sát kỳ lân là vua Tirian. Chàng cử động chân tay như thể đang bơi nhưng thực ra chàng cứ thẳng trước mặt mà bước tới tựa như người ta có thể đi trên một bức tường.

Buồn cười nhất vẫn là bầy chó. Trong lúc chạy chúng không hề thở mạnh thế mà bây giờ trong lúc chúng chen nhau, quẫy đạp bơi ngược lên chúng thối phù phù và hắt xì liên tục, đó là bởi vì chúng cứ sủa gâu gâu và mỗi lần sủa, nước lại sộc vào mõm vào mũi chúng. Nhưng trước khi Jill có thời gian nhận ra tất cả những cảnh này thì cô bé đã lên được đỉnh thác.

Đó là một việc không thể nào làm được trong thế giới chúng ta. Nếu bạn không chết đuối,

thì cũng bị bầm dập như tương bởi sức nước hung hãn đổ xuống những phiến đá lởm chởm, nhọn hoắt. Nhưng trong thế giới này bạn có thể thực hiện được. Bạn cứ việc đi tiếp lên cao hơn, các loại ánh sáng phản chiếu từ dòng nước hắt lên người bạn, những tảng đá nhiều màu phát sáng qua dòng nước cho đến khi dường như bạn cảm thấy đang bước tới một biển hào quang.

Bao giờ cũng cao hơn, cao hơn cho đến lúc cảm giác về độ cao có thể làm bạn choáng nếu như bạn còn có cái cảm giác sợ hãi đó. Sau đấy chỉ còn là một cảm giác hân hoan sáng lạn, bay bổng. Và rồi cuối cùng, hiện lên trước mắt đoàn lữ hành một khúc quẹo xanh mượt, êm đềm, tuyệt đẹp, từ đó dòng nước bạc tràn qua đỉnh. Họ thấy mình đang ở một con sông êm đềm trên đỉnh thác. Dòng nước chảy xiết nhưng vì ai cũng là một tay bơi cừ khôi cho nên họ bơi qua sông mà như đi bộ qua cánh đồng hoa. Chẳng bao lâu tất cả đã sang bờ bên kia, ướt sũng nhưng hạnh phúc.

Thung lũng xanh tươi và những đỉnh núi tuyết phủ trắng xóa đã tiến đến gần hơn, vươn thẳng lên bầu trời.

- Cao hơn và xa hơn! - Jewel hô vang và tất cả lại lập tức lên đường.

Bây giờ họ đã ra khỏi Narnia, ngược lên miền tây hoang dã, nơi mà cả Tirian, Peter lẫn đại bàng đều chưa từng biết. Nhưng ông Digory và bà Polly lại luôn miệng hỏi nhau: "Ông còn nhớ?", "Bà có nhớ không?". Họ trao đổi với nhau bằng một giọng bình thản, nhịp thở không hề thay đổi, mặc dù mọi người lúc này đã chạy nhanh hơn cả tốc độ của một mũi tên lao ra khỏi dây cung.

- Thừa tiên sinh! - Tirian hỏi. - Như vậy các huyền thoại đã nói thật khi kể rằng hai người đã đến tận đây vào cái ngày khai thiên lập địa?

- Đúng. - Ông Digory đáp. - Và dường như với tôi nó mới chỉ xảy ra vào ngày hôm qua.

- Trên một con ngựa bay phải không ạ? - Tirian hỏi. - Điều đó cũng là thật chứ ạ?

- Chắc chắn rồi. - Ông Digory đáp. Nhưng bây giờ đã sửa vang:

- Nhanh hơn, nhanh hơn nữa nào!

Thế là họ chạy nhanh hơn, nhanh hơn cho đến khi có cảm giác bay bổng, thậm chí cả đại bàng trên đầu cũng không bay nhanh hơn họ. Họ bay qua hết thung lũng uốn lượn này đến thảo nguyên quanh co khác, vượt lên những quả đồi dốc đứng và còn nhanh hơn nữa vượt xuống dốc bên kia, xuôi theo các triền sông. Đôi khi vượt qua sông, bơi qua những chiếc hồ trên núi cứ như thể họ là những chiếc ca nô cao tốc sống động. Và cuối cùng, bên kia một chiếc hồ rộng lớn, nước xanh màu ngọc lam, họ trông thấy một quả đồi xanh biếc. Sườn đồi dốc đứng như cái cạnh của một kim tự tháp, một bức tường xanh rờn bao quanh đỉnh. Vượt lên cao hơn bức tường ấy là những cây cổ thụ cành lá rườm rà với những chiếc lá bạc và những trái cây vàng.

- Cao hơn và xa hơn! - Kỳ lân hí vang đội không trung.

Không một ai dừng lại. Họ phóng thẳng đến chân đồi cũng giống như nước từ một con sóng vỡ ra, trào lên kè đá ở một bờ vịnh nào đó. Mặc dù sườn đồi dốc như mái nhà, cỏ mượt trơn như thoa mỡ, chẳng có ai trượt té. Chỉ đến khi họ lên đến đỉnh họ mới chạy chậm lại, đó là bởi vì trước mặt họ hiện ra một chiếc cổng vàng đồ sộ. Giây phút đầu không có ai đủ táo bạo trèo qua cái cổng đóng kín ấy. Họ đứng trước cánh cổng, và có cảm giác như khi họ đứng trước những hàng cây trầu quả.

- Chúng ta có nên vào không? Làm thế có đúng không? Nó có dành cho chúng ta không?

Nhưng khi tất cả dừng lại, một tiếng khèn vang lên với âm điệu tung bừng, hân hoan, mê ly,

rõ ràng nó được phát ra từ khu vườn bên trong tường. Cánh cổng lập tức mở ra.

Tirian đứng lại, nín thở tự hỏi không biết ai sẽ bước ra. Và kia, đó là điều cuối cùng mà chàng chờ đợi. Một chú chuột nhỏ, bộ lông mượt như nhung, đôi mắt sáng long lanh với một cọng lông chim đỏ thắm cắm trên cái vòng kim loại gắn trên đầu, bàn tay trái chuột đặt trên chuôi một thanh trường kiếm. Chuột cúi chào, một cái cúi đầu tao nhã nhất và nói bằng cái giọng chín chít của họ nhà chuột.

- Mời quý khách quá bộ vào trong. Nhân danh Aslan, mời vào, mời vào!

Sau đó, Tirian thấy vua Peter và Edmund, nữ hoàng Lucy và Eustace cùng chạy đến, quỳ xuống một gối chào chú chuột và sung sướng kêu lên: "Reepicheep! Ôi Reepicheep!"

Tirian thở mạnh, xao xuyến bởi một niềm vui thuần túy trào dâng trong lòng bởi vì chàng biết, trước mặt mình là một trong những đại anh hùng ở Narnia, chú chuột Reepicheep, người đã tham gia trận đánh Beruna và sau đó đã cùng vua Caspian - Nhà hàng hải giống buồm đến tận Nơi tận cùng thế giới. Nhưng chàng không có thời gian để nghĩ ngợi nhiều bởi vì đột nhiên có hai cánh tay lực lưỡng ôm chầm lấy chàng, tiếp theo đó là hai cái hôn nhột nhột vì một chòm râu cọ vào má chàng và chàng nghe thấy giọng nói xiết bao thân thương, tưởng đã đi vào cõi vĩnh hằng:

- Cái gì thế này chú nhóc. Con cao hơn, to hơn kể từ khi ta ôm hôn con lần cuối.

Đó là cha chàng, đức vua hiền minh Erlian. Nhưng đó không phải là người mà Tirian nhìn thấy lần cuối khi người ta đưa ông về nhà với một vết thương chí mạng trong cuộc chiến đấu với người khổng lồ. Thậm chí cũng không phải là hình ảnh vài năm sau đó, như chàng vẫn còn nhớ, khi ông đã trở thành một chiến binh đầu bạc. Đây là người cha trẻ trung, vui vẻ đúng như cái hình ảnh mà chàng còn lưu lại trong ký ức từ ngày bản thân chàng chỉ là một đứa bé, chơi các trò vui với cha trong vườn ngự uyển ở Cair Paravel trước giờ đi ngủ trong những buổi tối mùa hè. Nghe như có mùi bánh mì và mùi sữa tươi mà chàng vẫn dùng trong bữa tối ủa về.

Jewel chứng kiến cảnh này và nghĩ thầm:

- Mình sẽ đợi cho họ hàn huyên một lát rồi đến chào hỏi vua Erlian nhân đức. Tiên hoàng đã cho mình không biết bao nhiêu quả táo ngon khi mình còn là một con kỳ lân non.

Nhưng chỉ một vài giây sau đã có một chuyện khác khiến nó phải quan tâm đến, bởi vì từ bên trong cổng chạy ra một con ngựa cao quý và đường bệ đến nỗi có một vóc dáng đẹp dễ như kỳ lân mà nó cũng cảm thấy xấu hổ khi ngắm nhìn - một con ngựa có cánh tuyệt đẹp. Ngựa nhìn ngài Digory và bà Polly rồi hí vang:

- Cái gì thế này người anh em!

Cả hai người già cùng chạy đến gần, reo vang như trẻ con:

- Fledge! Anh bạn cũ Fledge! - Và họ tới tấp hôn lên bờm ngựa.

Nhưng lúc này Reepicheep khẩn khoản mời mọi người vào trong vườn. Thế là tất cả mọi người đi qua cánh cổng vàng. Làn gió mang mùi hương thanh tao tinh khiết phả vào mặt họ trong khi đoàn người đi vào khoảng không trong lành dưới ánh mặt trời, dưới những bóng cây râm mát, dẫm chân lên thảm cỏ mềm điểm những bông hoa trắng mà sau mỗi bước chân của họ, cỏ hoa lại vươn mình đứng dậy. Điều đầu tiên làm mọi người kinh ngạc là nơi này to lớn hơn cái cảm tưởng mà nó gây nên khi nhìn từ bên ngoài. Nhưng chẳng ai có thời gian tự hỏi về điều đó bởi vì có những người mới tới ủa ra từ tứ phía.

Hình như tất cả những người mà bạn đã nghe nói tới (nếu bạn hiểu lịch sử những đất nước này) đều tụ họp về đây. Đó là anh chàng cú Glimfeather, Puddleglum - Cung quảng vùng đầm

lầy, ông vua Rilian bị yêu thuật, có mẹ vốn là ái nữ của một ngôi sao và người cha vĩ đại của chàng - Caspian. Đứng gần ông vua này là ngài Drinian, ngài Berne, chú lùn Trumpkin, bác Lừng và nhân mã Glenstorm cùng hàng trăm anh hùng đại hiệp khác trong cuộc Chiến tranh Giải phóng vĩ đại. Dẫn đầu một đoàn người khác là Cor - Vua Archenland cùng phụ vương của mình là vua Lune, hoàng hậu Aravis và hoàng tử Corin - người anh em sinh đôi của vua Cor, cặp ngựa Bree và Hwin. Nhưng điều kỳ diệu nhất trong những điều kỳ diệu đối với Tirian là những nhân vật xa xưa nhất trong lịch sử: vợ chồng bác hải ly và thần rừng Tumnus. Đâu đâu cũng vang lên tiếng chào hỏi, những cái hôn kêu chun chút, những cái bắt tay và những câu đùa xa xưa lại sống lại (bạn không thể hiểu được là một chuyện đùa cũ cách đây hàng thiên niên kỷ một khi được nhắc lại có ý nghĩa như thế nào đâu).

Tất cả mọi người tiếp tục đi đến khu vực giữa vườn, nơi có một con phượng hoàng đậu trên một ngọn cây đang nhìn xuống tất cả mọi người. Bên gốc cây chim đậu có hai cái ngai vàng và ngồi trên ngai vàng là một đức vua và một hoàng hậu vĩ đại và đẹp để đến nỗi tất cả đều phải cúi đầu cung kính trước mặt họ. Cũng là điều tự nhiên thôi vì đó chính là vua Frank và hoàng hậu Helen, thủy tổ của tất cả những đời vua cổ nhất ở Narnia và Archenland. Tirian có một cảm giác đúng như bạn sẽ có nếu bạn đứng trước mặt Adam và Eve với tất cả ánh hào quang của họ.

Vào khoảng nửa tiếng sau - hoặc có thể là nửa thế kỷ sau, bởi vì ở đây thời gian không còn là đơn vị đo lường nữa - Lucy cùng với người bạn thân thiết của cô là thần rừng Tumnus đứng cạnh bức tường bao quanh khu vườn nhìn xuống Narnia đang trải rộng bên dưới. Nhưng khi nhìn xuống, bạn cảm thấy quả đồi cao hơn bạn nghĩ, nó chìm những ngọn núi cao sáng lấp lánh xuống dưới hàng ngàn mét và rừng cây ở thế giới bên dưới trông không lớn hơn những hạt muối màu xanh. Một lúc sau, Lucy quay lưng lại bức tường hướng mặt về phía vườn cây.

- Cháu thấy, - cuối cùng cô nói giọng suy tư, - bây giờ thì cháu biết rồi. Cái vườn này cũng giống như túp lều. Bên trong rộng lớn hơn bên ngoài.

- Tất nhiên rồi, con gái của Eve. - Thần rừng đáp. - Càng lên cao hơn, vào sâu hơn, mọi thứ càng to hơn. Bên trong bao giờ cũng lớn hơn bên ngoài.

Lucy nhìn khu vườn thật chăm chú và thấy nó không hẳn là một khu vườn nữa mà là cả thế giới, với sông suối và những khu rừng, biển cả và núi non. Tất cả không có gì xa lạ, đều là những cái đã quen thuộc với cô.

- Cháu hiểu rồi. Đây cũng vẫn là Narnia, thật hơn và đẹp hơn một Narnia bên ngoài cánh cửa lều cỏ! Cháu đã thấy một thế giới trong lòng thế giới, một Narnia trong lòng Narnia...

- Phải, - ông Tumnus nói, - cũng giống như khi cháu tiếp tục đi vào trong một củ hành, mỗi một lớp áo của nó lại lớn hơn lớp cuối cùng.

Lucy đưa mắt nhìn quanh, chẳng mấy chốc cô phát hiện ra một điều mới mẻ và đẹp để đã xảy ra với mình. Bất kể là cô nhìn vào cái gì, dù nó cách xa cô bao nhiêu đi nữa thì một khi cô tập trung ánh mắt vào đấy nó trở nên rõ ràng hơn và gần hơn như thể cô đang nhìn qua kính hiển vi. Cô có thể thấy toàn bộ sa mạc phía nam và bên ngoài nó là thành phố lớn Tashbaan, đưa mắt sang hướng đông cô thấy Cair Paravel nằm trên cửa một con sông lớn đổ ra biển và có thể thấy cửa sổ văn phòng trước kia đã thuộc về cô. Phóng tầm mắt ra biển, cô thấy đảo nổi tiếp đảo đến tận nơi cuối trời và bên ngoài nơi tận cùng ấy là quả núi vĩ đại mà họ gọi là đất nước của Aslan. Bây giờ thì cô thấy rõ nó là một mắt xích trong một chuỗi dãy núi chạy vòng quanh ôm lấy toàn thế giới. Vào lúc này, khi hiện lên trước mặt cô, nó có vẻ rất gần. Đoạn cô nhìn sang trái trông thấy cái mà cô nghĩ là rìa của một đám tinh vân ngũ sắc bị cắt rời với họ

bởi một khoảng trống. Nhưng nhìn kỹ hơn cô thấy nó không phải là mây mà là một mảnh đất thật sự. Và khi tập trung vào một điểm trên đó cô lập tức kêu lên:

- Anh Peter! Anh Edmund! Đến đây coi này! Nhanh nhanh lên!

Họ chạy đến nhìn, bởi bây giờ mắt họ cũng có khả năng như mắt cô.

- Kỳ lạ! - Peter thốt lên. - Đó là nước Anh. Và kia là trang trại của giáo sư Kirle ở miền quê, nơi các cuộc phiêu lưu của tất cả chúng ta bắt đầu.

- Em nghĩ ngôi nhà này đã bị phá hủy. - Edmund nói.

- Quả là thế, - thần rừng góp lời, - nhưng bây giờ mọi người đang nhìn vào một nước Anh bên trong nước Anh, nước Anh chân chính cũng giống như một Narnia chân chính vậy. Và trong lòng các nước Anh này không có cái gì thực sự tốt đẹp mà lại bị hủy hoại.

Bất thành linh họ đưa mắt sang một điểm khác, cả ba anh em há miệng ra vì ngạc nhiên, rồi vừa kêu lên vừa vẩy tay lia lịa. Bởi vì họ thấy cha mẹ họ đang vẩy tay đáp lại qua một thung lũng lòng chảo rộng lớn. Cũng giống như bạn thấy người nhà vẩy tay với bạn từ trên boong một con tàu lớn trong lúc bạn chờ đón họ ở bến cảng.

- Làm sao chúng ta có thể đến chỗ cha mẹ đây? - Lucy hỏi.

- Dễ như trở bàn tay, - ông Tumnus nói, - đất nước ấy và đất nước này - tất cả những đất nước thật sự - chỉ là những cái đỉnh thúc ngựa nhô ra từ rặng núi của Aslan. Chúng ta chỉ cần dọc theo triền núi đi lên và hướng vào trong cho đến lúc trông thấy chỗ nổi. Nhưng nghe kìa. Đó là tiếng kèn hiệu triệu của vua Frank, chúng ta phải đến ngay.

Chẳng bao lâu họ lẫn trong một đám đông từ tứ phía đổ về và tất cả cùng nhau - một đám rước rực rỡ, chói ngợp - đi lên và đi về phía những ngọn núi cao hơn trong thế giới này nếu như có thể nhìn thấy rõ. Không có tuyết trên những đỉnh núi ấy, chỉ có rừng cây, những cái dốc xanh rờn, vườn cây trĩu nặng quả ngọt trái lành, những thác nước lấp lánh... cái này chồng lên cái kia vươn lên cao, cao mãi. Mảnh đất mà họ đi mỗi lúc một hẹp hơn với một cái vực sâu bên cạnh và ở bên kia cái vực là mảnh đất - chính là một nước Anh thật sự và nó đang trở nên gần hơn, gần hơn nữa.

Ánh sáng trước mặt cũng mạnh hơn. Lucy nhìn thấy một dãy các vách đá đủ màu, xếp chồng lên nhau như bậc thang của người khổng lồ, cao sừng sững trước mặt. Nhưng cô quên đi tất cả những chuyện khác bởi vì chính Aslan đang đi tới, nhảy từ vách núi này sang vách núi kia như một thác nước sống động của Quyền năng và Cái đẹp.

Người đầu tiên mà Aslan cất tiếng gọi là chú lừa Puzzle. Bạn chưa bao giờ thấy một con lừa kém cỏi và ngu ngốc hơn Puzzle lúc chú đi đến trước mặt Aslan đâu. Và ở bên Aslan, chú có cái vẻ bé bỏng của một con miu con bên cạnh thánh Bernard. Sư tử cúi cái đầu vĩ đại xuống nói nhỏ với Puzzle làm cho đôi tai dài của chú rũ xuống, nhưng sau đó ông lại nói một cái gì khác làm cho đôi tai lại vểnh lên. Cả hai lần người ta đều không nghe thấy gì. Sau đó, Aslan quay lại nói với tất cả:

- Sao các con lại không có vẻ hạnh phúc như ta hết lòng mong muốn cho các con?

Lucy thay mặt tất cả nói:

- Chúng con sợ lại bị đưa đi khỏi đây thừa Aslan. Người thường trả chúng con về lại thế giới của mình.

- Con không cần phải lo sợ chuyện đó nữa. Con có đoán ra lý do không?

Những trái tim đập gấp với một hy vọng mãnh liệt được nhóm lên trong lòng mỗi người.

- Đã có một tai nạn tàu hỏa thảm khốc, - Aslan nói giọng dịu dàng, - cha mẹ các con và tất cả

các con - như các con thường dùng để gọi trên mảnh đất bóng hình kia - đã bị chết. Năm học đã kết thúc, kỳ nghỉ hè bắt đầu. Giấc mộng cũng chấm dứt, bây giờ đang là buổi ban mai.

Và trong lúc ông nói những điều này, đối với họ ông không còn trong hình dạng một con sư tử nữa và những gì xảy ra tiếp sau đó thì quá tuyệt diệu và đẹp để để ngòi bút của tôi có thể thuật lại với chúng ta, thế là chấm hết tất cả các câu chuyện. Có thể nói một cách trung thực là, tất cả bọn họ sống hạnh phúc đời đời. Nhưng với họ đấy mới chỉ là khởi đầu của một câu chuyện thật một trăm phần trăm khác. Tất cả cuộc đời họ trong thế giới này và tất cả những cuộc phiêu lưu của họ ở Narnia đều xuất hiện trên bìa sách và trong các tựa đề. Cuối cùng thì họ đã bắt đầu chương một của một câu chuyện vĩ đại mà không một ai trên trần thế này được đọc. Một cuốn sách kéo dài mãi mãi trong đó các chương sau đều hay hơn chương trước.

HẾT./.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>